திரு. வி. க. மணிமடல்

முனைவர் இ. சுந்தரமூர்த்தி
மேனாள் துணைவேந்தர்
16, பாரதி தெரு,
திருமலை நகர் இணைப்பு,
பெருங்குடி, சென்னை-600 096.

தமிழ் - ஆங்கில கட்டுரைத் தொகுப்பு

மாணவர் பதிப்பக வெளியீடு

விற்பனை உரிமை:
பகுத்தறிவுப் பாசறை
பவழக்காரத் தெரு, சென்னை-1.

[விலை ரூ. 2—8—0

திரு. வி. க. மணி மடல்

மடலுள் :

வணக்கம்

முகப்பு

உள்ளுந்தொறும் அள்ளூறும்-எண்ணுந்தொறும் இனிக்கும் நம்தலைவர்-தமிழ்ப்பெருஞ்செல்வர்-ஆசிரியர் திரு. வி. க. அவர்களின் மணி விழா நினைவாக மடல் ஒன்று வெளியிட மனங்கொண்டோம். ஏன்? நாடு விடுதலை பெறவும் நம் தாய் மொழி வளரவும், சமுதாயம் ஒற்றுமைப்படவும் ஓயாது உழைத்து வருபவர் நம் திரு. வி. க. கனவிலும் நனவிலும் அவர் மனத்தை இதுகாலைபற்றியுள்ள பெருங்கவலையொன்றே. அஃதென்ன? சாதியாலும் மதத்தாலும் நாட்டாலும் இன்ன பிறவற்றாலும் மக்கள் பிரிந்து பிரிந்து கெடுகின்றனரே; அழிகின்றனரே; இவர் எப்போது ஒன்றுபடுவர்? எப்படி ஒன்றுபடுவர்? என்பதேயாம். மற்று, அவர் கொண்டுள்ள குறிக்கோளும் ஒன்றே. அஃதென்ன? தொண்டு, தொண்டு, தொண்டு என்று சொல்லவும் வேண்டுமோ? அடிமைத்தளை பூட்டி அறியாமைப் படுகுழியில் தள்ளப்பட்ட பெண்ணுலகுக்கு-நரம்பு தளர எலும்பு ஒடிய குருதி வற்ற உழைத்து அலுத்து வாடும் தொழிலுலகுக்கு-எதிர்காலக் கதிர்களாம் இக்கால இளைஞருலகுக்கு-இவைபோன்ற பல்வேறு உலகுக்குத் தொண்டு செய்வதையே-பாடுபடுவதையே இவர்தம் பிறவிப் பயனாகக் கொண்டவர். இதனை இவர்தம் இனிய எழுத்தும் சொல்லும் செயலும் எடுத்தியம்புகின்றன. நாடு மொழி சாதி சமய நிற வேறுபாடு கடந்த பொதுமை அறம் வளர்க்கும் சமரச ஞானியாக இன்று நம் பெரியார் திகழ்கின்றார்.

'என் கடன் பணிசெய்து கிடப்பதே' என்ற அப்பரின் அமுத வாக்கு, நம் சுந்தரனாரிடம் இனிய மணத்தைப்பெற்றது; எம் சிந்தையையும் பற்றியது. அதுவே, இன்றையஎம் வாழ்வாக வாழ்வுக்கு வழிகாட்டியாக இருக்கின்றது. தமிழ், தமிழர், தமிழ்நாடு தலைநிமிர உழைப்பதையே எம் தலையாய கடனாகக் கொண்டுள்ளோம். தமிழ் உலகினை, பழந்தமிழ்ப் பெரு உலகாகப் பார்க்க விரும்புகின்றோம்; ஆக்க விரும்புகின்றோம். அத்தகைய ஆசையினுள்ளிருந்து அரும்பியது இவ் அரு மடல். குற்றங் குறைகள் பொறுத்தருள்க.

வாழ்க திரு. வி. க.

டி. எம். பார்த்தசாரதி

திரு. வி. க. இருமுப்பானாண்டு நிறைவு வாழ்த்து !

மலிஇரு பத்தைந் தாண்டாய்
வண்டமிழ் நாட்டி லேஙம்
கலியாண சுந்த ரர்தம்
தொண்டுகள் கண்டு வந்தேன்.
எலி,எனப் புலவர், வீட்டில்
இருக்கையில் சுந்த ரர்தாம்
புலிஎன வெளியிற் போந்தார்
முதன்முதல் ஆசியர்க்கே! 1

தமிழறி விலாதார் செய்தித்
தாள்எழு திடுவ தற்கும்,
தமிழுளார் எழுது தற்கும்,
வேற்றுமை இருந்த தன்மை
தமிழ்நாடு கண்ட தந்நாள்;
தமிழ்காணார் மீன்க டைக்குள்
தமிழறி கலியா ணத்தார்
தமிழேடு முல்லைக் காடே. 2

துடித்திடு தேச பக்தச்
செய்தித்தாள் தொடக்கம் செய்தார்;
பிடித்தன ஓட்டம் மற்றைப்
பெரும்பெருந் தாள்க ளெல்லாம்.
படுத்தநம் செந்த மிழ்த்தாய்
படிசிலம் படிபெ யர்த்தே
எடுத்ததை அந்நாள் கண்டேன்;
எழிற்கூத்திந் நாள்காண் கின்றேன். 3

திரு. வி. கலி யாணசுந் தரனாரின்
செந்தமிழ்க்கட் டுரைகள் என்னும்
அருவிகளில் ஆடியநல் லறிஞர்களும்
அறிவுபெற்றார்; இளையசிட்டுக்

குருவிகளும் தமிழ்க்காதல் தலைக்கேறிக்
குதித்தனவே; வடசொல் லின்கைக்
கருவிகளும் தனித்தமிழின் கனிச்சுவையைக்
கண்டுகளித் தனவே யன்றோ? 4

உணர்வெழுப்ப மெய்ப்பாடும், உடனிசையும்,
மொழிச்சுரப்பும் ஒன்றாய்த் தோன்றிக்
கணகணெனக் கவிதையொலி செயும்என்பர்;
அஃதேபோல் மொழி பெயர்ப்பும்
துணைநூலும் இல்லாமே தனிநூல்கள்,
கட்டுரைகள், புணர்ப்பார் தம்மில்
மணவழகர் தமக்குநிகர் மணவழக
ரேஎன்பேன் இந்நூற் றாண்டில்! 5

காய்ச்சிவைத்த பசுப்பாலில் கழுநீரைக்
கலந்ததுபோல் நன்றில் தீதைப்
பாய்ச்சிவைத்துப் பிழைப்பாரும், பாழ்பட்ட
தமிழர்களும் வாழும் நாட்டில்,
பேச்சுவைத்த தோடுகனி பிழிந்துவைத்துச்
சுந்தரர்வாய் பேச வைத்து
மூச்சுவைத்துத் தமிழர்களை முடுக்கியஇத்
தலைமுறையை வாழ்த்து கின்றேன். 6

புதுவையிலே கலியாண சுந்தரனார்
ஆற்றியசொற் பொழிவில், தூய
மதுவையள்ளி மலர்தேக்கி வண்டுகட்கு
விருந்தாக்கி மயக்கு தல்போல்
பொதுவினர்க்குச் சிலப்பதிகா ரச்சுவையை
நடையழகைப் புகலும் போதில்
இதுவையா பேச்சென்பேன்; பாரதியார்
கைகொட்டி எழுவார், வீழ்வார். 7

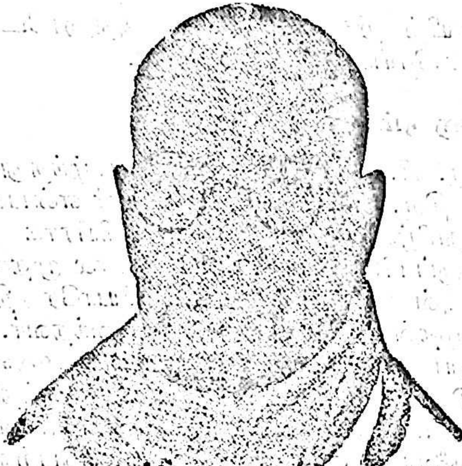
இத்துயர்கொள் தமிழ்நாட்டில் எனைமகிழச்
செய்தனவாய் இருப்ப வற்றுள்
முத்தமிழ்வாய், உழைப்பாளிக் குழைக்குந்தோள்,
அன்புள்ளம், தமிழெ ழுத்தை

வித்தியுயிர் விளக்கும்விரல், தமிழருக்கோர்
தீமையெனில் விரைந்தோடுங்கால்,
இத்தகைகொள் கலியாண சுந்தரனார்
என்றபொதுச் சொத்தும் ஒன்றே. 8

கலியாண சுந்தரனார் இருமுப்பா
னாண்டுவிழாக் கண்டார்; ஆம்ஆம்
மலிஅறுபான் ஆண்டரசி திரும்பத்தன்
மகனுக்கோர் முத்தம் ஈந்தாள்!
பொலிவான நிலாக்காட்டிப் புதுவாழ்வுச்
சோறூட்டிப் பொன்னே என்று
மெலியிதழால் அவள், திரும்பத் திரும்பநனி
முத்தமிட விரும்பு கின்றாள். 9

வாழியவே கலியாண சுந்தரனார்
உறவினொடு மிகப்பல் லாண்டே;
சூழியவே தோளுறுதி, பெருஞ்செல்வம்,
கடல்போன்ற நெடும்பு கழ்தான்!
வாழியவே இனியதமிழ்! தமிழர்! தமிழ்
நாடுதமி ழர்க்கே யாகி
வாழியவே எல்லாரும் எத்துறையும்
நிகர்எய்தி வையம் நன்றே! 10

—புரட்சிக் கவி - பாரதிதாசன்

திருவாளர்

திரு.வி.க.

வாழ்க்கை வரலாறு

திரு டி. எம். பார்த்தசாரதி

தண்டமிழ் நாட்டில் இன்று தமிழ்த் தலைவராக-தமிழ்த் தாயின் தலைமகனாக-பெரும் பேராசிரியராகத் திகழ்பவர் நம் **திரு வி கலியாணசுந்தரனார்** அவர்கள் ஆவார்கள். திரு. வி. க. அவர்களை அறியாத தமிழர் இன்று தமிழ்நாட்டில் எவருமிலர். மாணவர் முதல் பெரியவர் ஈறாக உள்ள எல்லோருடைய வாயும் **திரு வி. க.** என்ற அழகிய பெயரை உவகையுடன் உச்சரிக்கின்றன. ஆசிரியர் கலியாணசுந்தரனார் அவர்கள் இன்றுடன் அறுபது ஆண்டு நிறையப் பெறுகின்றார். மணி விழாவின் நினைவாக வெளிவரும் இம்மணிமடலில் அவரின் வாழ்க்கை வரலாற்றினை எழுதும் பேறு பெற்றமைக்கு உண்மையிலேயே பெருமகிழ்வடைகின்றேன். அம்

மகிழ்ச்சியிற் றிளைத்து நின்று அதனூடே என் கடமையைச் செய்ய முந்துகின்றேன்.

முன்னோரும் பெற்றோரும்

திரு. வி. க. வின் முன்னோர் வாழ்ந்தது திருவாரூர் ஆகும். திரு. இராமசாமி முதலியார் என்பவர் திருவாரூரில் தமிழ்ப் பள்ளிக்கூட ஆசிரியராக இருந்தவர். அவருக்குப் பிள்ளையாக வேங்கடாசல முதலியார் பிறந்தார். அவ் வேங்கடாசல முதலியாரே திருவாரூரை விட்டு முதன் முதல் சென்னைக்கு வந்தவர். அவருக்கு நமசிவாய முதலியார், **விருத்தாசல முதலியார்** என இரண்டு பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். விருத்தாசல முதலியாருக்கு மனைவியர் இருவர். முதன் மனைவி மூன்று பிள்ளைகளையும் ஒரு பெண்ணையும் பெற்று மறைய, மரக்காணம் வேங்கடாசல முதலியார் திருமகள் **சின்னம்மாளை** மணந்தார் விருத்தாசல முதலியார்; மணந்து இராயப்பேட்டையிலேயே மண்டி வியாபாரம் செய்து வந்தார். அப்பொழுது சின்னம்மாள் வாயிலாக இவருக்கு 3 பெண்களும், 1 பிள்ளையும் பிறந்தனர். அக் காலை, சேக்கிழார் பிறந்த குன்றத்தூரின் அருகிலுள்ள செம்பரம்பாக்கத்து ஏரி மராமத்து வேலை நடைபெற்றது. அவ் வேலையை ஒப்பந்தத்திற்கு விட்டனர். நம் விருத்தாசல முதலியார் ஒரு மராமத்துக்காரராகச் சென்றார். போகுங்காலைத் தாம் பார்த்து வந்த மண்டி வியாபாரத்தை முதல் தாரத்துப் பிள்ளையாகிய சதாசிவ முதலியாரிடம் ஒப்படைத்துச் சென்றார். அந்த ஏரி வேலை நெடுநாள் நடைபெற்றது. அவ் வேலையில் விருத்தாசல முதலியாருக்குச் சுற்றுப் பக்கத்துக் கிராம மக்கள் யாவரும் பழக்கமாயினர். அக் கிராமங்களுள் துள்ளம் என்பதொன்று. துள்ளம், சைதாப்பேட்டை தாலுகாவில் நாம்பலுக்கும் செட்டியாவரத்திற்கும் இடையிலுள்ளது. துள்ளத்திலுள்ள பெரியவர்கள் "இனி நீங்கள் பட்டணம் போகவேண்டாம்; இங்கேயே தங்கி வியாபாரம் செய்யுங்கள்" என விருத்தாசல

முதலியாரை வேண்டினர்கள். வேண்டுதலுக்கிசைந்த முதலியார் துள்ளத்திலேயே தங்கி வியாபாரம் செய்யத் தொடங்கினர்.

தாம் முன்பு இராயப்பேட்டையில் விட்டு வந்த தம் இரண்டாந் தாரத்துக் குழந்தைகளையும் முதலியார் துள்ளத்திற்கு அழைத்துக் கொண்டார். துள்ளத்தில் இவர் ஒரு சிறிய பனை யோலை வேய்ந்த குடிலில் வாழ்ந்து வந்தார். அங்கு இவருக்கு 3 ஆணும், 1 பெண்ணும் பிறந்தனர். ஓராண் குழவி தவறிவிட்டது. ஏனைய இருவரே திரு. வி. உலகநாத முதலியாரும், **திரு வி. கலியாணசுந்தரனரும்** ஆய நம் திரு. வி. சகோதரர் ஆவர். திரு. வி. கலியாணசுந்தரனர் அவர்கள் விருத்தாசல முதலியாருக்கு ஆருவது மகவாகத் (26-8-1883) தோன்றியவர். இங்கு ஒன்றைக் குறிப்பிடவேண்டுவது இன்றியமையாத தாகின்றது. திரு. வி. க. என்பதிலுள்ள 'திரு' பலரும் நினைப்பது போலத் திருவாளர் என்பதன் சுருக்கமன்று. முன்னேர் பிறந்த ஊராகிய சோணுட்டுத் திருவாரூரைக் குறிப்பதாகும்.

சென்னை மீட்சி

திரு. வி. சகோதரர் இருவரும் தொடக்கத்தில் தந்தையிடத்திலேயே துள்ளத்தில் கல்வி பயின்றனர். சின்னுட்களுக்கெல்லாம் பிள்ளைகளைப் படிப்பிக்கவேண்டியோ, தம் பெண்களுக்கு மணம் செய்விக்க வேண்டியோ விருத்தாசல முதலியார் துள்ளத்தை விட்டு மீண்டும் சென்னை வந்தார். வந்து இராயப்பேட்டையில் தங்கினர்; திரு. வி. சகோதரர் இருவரையும் தொடக்கத்தில் இராயப்பேட்டையிலிருந்த 'ஆரியன் பிரைமரி பாடசாலை' யில் சேர்த்தார். பின்னர், அதாவது 1894-ல் இருவரும் வெஸ்லி பள்ளியில் சேர்க்கப் பட்டனர். முதலியார் வெஸ்லியில் நான்காவது வகுப்பிற் சேர்ந்தார். பெரியவர் திரு. வி. உ. மூன்ரும் 'பாரம்' வரை படித்துப் பின்னர் பள்ளியை விட்டுவிட்டார்.

ஆரியன் பாடசாலையிலும், வெஸ்லியிலும் வகுப்பில் திரு. சுந்தரனார் முதன் மாணவராகத் திகழ்ந்தார். அன்று முதலியார், உருவத்தில் இன்றுபோலில்லை. 'நின்னன்' என்று பலரும் அழைக்குமாறு உடல் உரத் தோடும், பொதுக் கையாகவும் இருந்தார். உடல் கனம் குறையவேண்டி விட்டார் மருந்துகூடக் கொடுத்தனர். இவருடைய சிறந்த படிப்பும், உடல் வளர்ச்சியும் இராயப்பேட்டையிலுள்ள பலருக்கும் வியப்பினை விளை வித்தன. கண்ணேறு பட்டுவிட்டது. என்றுகூடக் கூற வேண்டியதாயிற்று. ஏனெனில் இவர் வெஸ்லியில் படித்துக்கொண்டிருந்தபொழுது, ஒரு நாள் ஒரு தண் ணீர்ப் பந்தலில் (சிற்றுறை விடுதி) உளுந்து வடை ஒன்று தின்றாராம். அபத்தியங் காரணமாக ஒரு கால் முடங்கியது. பின்னர் ஒரு கையும் முடங்கியது. வீட்டி லேயே தங்கிவிட்டார். அந்த ஆண்டுப் படிப்புப் போய் விட்டது. மடங்கிய கையும் காலும் தேற பின்னும் ஓராண்டு சென்றது. அடுத்த 2 ஆண்டுகள் பலவிதமான குடும்ப அல்லல்கள் இவரைப் படிக்க விடாது தடுத் தன. இவ்வாறு தொடர்ந்து நான்கு ஆண்டுகள் நம் சுந்தரனார் அவர்களின் படிப்பு இடையறவு பட்டது. மேற்கூறிய நான்கு ஆண்டுகளில் இறுதி இரண்டாண் டுகள் சுந்தரனார் குதிரைப் பந்தயம், மாட்டுப் பந்தயம் விடுபவர்களுடன் தொடர்பு கொண்டார்; மல்லர்க ளுடன் பழக்கம் கொண்டார்; முதலியாருக்குச் சிலம்பப் பயிற்சியிலும் சிறிது பழக்கமுண்டு.

மீண்டும் படிப்பு

திரு. கலியாணசுந்தரனாரின் பள்ளி வாழ்க்கை 1898-ல் மீண்டும் தொடங்கப் பெற்றது. இவர் விட்டுச் சென்ற நான்காம் வகுப்பிலேயே மறுபடியும் வெஸ்லி யில் சேர்ந்தார். எவ்விதத் தடையுமின்றி 1904 வரை இவர் படிப்பு ஒரே ஓட்டமாகச் சென்றது. அக்காலத் தில் திரு. வி. க. வின் படிப்பு மிக உச்ச நிலையிலிருந் தது. பள்ளியில் எல்லாவற்றிலும் பரிசு வாங்கும் மாண

வராகத் திகழ்ந்தார். இவர் திறமை கண்டு வியந்த பள்ளி நிருவாகிகள் இவரைச் சம்பளமில்லாது படிக்க வைத்தனர். அதாவது 'ஸ்காலர்ஷிப்' பெற்றுப் படித்தார். Sunday School எனப்படும் ஞாயிறு வகுப்புகளுக்கு இளமையிலிருந்து சுந்தரனுர் தவறுது செல்லத் தலைப்பட்டார், அதனுல் கிறித்தவ பாதிரிகளின் தொடர்பு இவருக்கு மிகுவதாயிற்று. ஆகவே, கிறித்தவ வேதமாய 'பைபிளை' நன்கு கற்ருர். முதலியார் ஆரும் 'பாரம்' படித்துக்கொண்டிருந்தபோது, யாழ்ப்பாணம். நா. கதிரைவேற் பிள்ளை வெஸ்லியில் தமிழாசிரியராக வந்தமர்ந்தார். கதிரைவேலருடன் முதலியாருக்கு நெருங்கிய தொடர்பு ஏற்பட்டது. ஆதலின் முதலியாருக்குப் பள்ளிப் பாடங்களைப் படிப்பதைவிட பொதுவாகத் தமிழ் படிப்பதில் ஆர்வம் மிகுவதாயிற்று. இக்காலத்தில் இவருக்கு வெளி விவகாரங்களில் கருத்து மிகுந்து செல்வதாயிற்று. படிப்பில் முன்னைய ஊக்கம் இல்லாவிட்டாலும், நன்ருகவே படித்து வந்தார். அக்காலத்தில் கதிரைவேலருக்கும், இராமலிங்க சுவாமிகளின் கூட்டத்தார்க்கும் ஒரு பெரும் வழக்கு நடைபெறுவதாயிற்று. இதனையொட்டிய பிறிதொரு வழக்கில் சான்று பகரத் திரு. வி. க. சென்ருர். மேலும், மேற்கூறிய வழக்கு நடவடிக்கைகளை வேடிக்கை பார்ப்பதற்காக இவர் பள்ளியை விட்டு அடிக்கடிச் செல்லத் தொடங்கினுர். ஆகவே, அவ்வாண்டு 'மெட்றிகுலேஷன்' தேர்வுக்குச் செல்ல இயலாது போயிற்று. இத்துடன் பள்ளிப் படிப்புக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்கப் பட்டது.

தமிழ்ப் படிப்பும் பிறமொழிப் பயிற்சியும்

பிறகு திரு. வி. க. கதிரைவேலரிடம் தமிழ் பயிலத் தொடங்கினுர். சில காலத்திற்கெல்லாம் நீலகிரிக்குச் சென்ற கதிரைவேலர் அங்கேயே இறந்து பட்டார். கதிரைவேலரிடம் தமிழ் பயின்ற பலர், பின்னர் யாரிடமும் தமிழ் பயிலலாகாதென விரதங் கொண்டனர்.

அதனை ஒப்பாததால் திரு. சுந்தரனார் மற்றவர்களால் குருதுரோகி என்றுகூட அழைக்கப்பட்டார். தமிழின் மீது அளவிலா அன்பு கொண்ட இவர் அதனைப் பொருட்படுத்தினாரில்லை. அன்று அதனைப் பொருட்படுத்தி யிருப்பரேல் இன்று பொதுவாகத் திரு. வி. க. நிலைமையும், சிறப்பாகத் தமிழ் நிலைமையும் வேறு விதமாக இருக்குமல்லவோ! திரு. வி. க. மயிலை மகா வித்துவான் தணிகாசல முதலியாரிடம் தமிழ் நூல்களையும், சைவ சாஸ்திரங்களையும் பாடங் கேட்டார்; அவரிடம் வடமொழி பயிலத் தொடங்கினார். அக்காலையில், அம்முயற்சி முற்றுப் பெறவில்லை. மருவூர். கணேச சாஸ்திரியார் தொடர்ந்து நீலகண்ட பாஷியம் பிரசங்கம் செய்தார். அக்கூட்டங்களுக் கெல்லாம் முதலியார் தொடர்ந்து சென்று கேட்டு வந்தார். அதனோடு அப்பொழுது பகவத்கீதை, வான்மிகி ராமாயணம் பற்றிய சொற்பொழிவுகள் நடக்குமிடமெல்லாம் முதலியார் விடாது செல்லத் தலைப்பட்டார். இவ்வாறு கேட்டல் வாயிலாக வடமொழி நூற்கருத்துக்களை உணரலானார். மேலும் பாம்பன் சுவாமிகள் திருவல்லிக்கேணியில் தங்கி உபநிஷதங்களை நாடோறும் முறையாகச்சொல்லி வந்தார். அவைகளையும் சென்று கேட்டுக் குறிப்பெடுத்து வந்தார்.

பின்னர் திரு. வி. க. வடமொழியிலுள்ள சைன நூல்களைத் தெரிந்துகொள்ளப் பேரார்வங் கொண்டார். அவ்வகையில், பேராசிரியர் சக்கரவர்த்தி நயினார் உள்ளிட்ட சிலர் திரு. சுந்தரனாருக்குத் துணை செய்தனர். மேலும், ஒரு பிட்சு இராயப்பேட்டையிலுள்ள தென்னிந்திய சாக்கிய பௌத்த சங்கத்தில் **'திரி பிடகம்'** பற்றிச் சொற்பொழிவாற்றியதையும் சுந்தரனார் சென்று கேட்டனர். அறிஞர். ம. சிங்காரவேல் செட்டியார் வகுப்பு வைத்து 'டார்வின்' கொள்கைகளை விளக்கி வந்தார். அவ்வகுப்பில் நமது முதலியார் ஒரு மாணவராகச் சென்று இடைவிடாது அதனைக் கேட்

னர். பிற்றைநாளில் மகமதலியின் ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பான கொரானைக் கூர்ந்து ஆய்ந்தார்; தியாச பிகல் சங்கத்து அறிஞர்களின் நட்பு கிடைத்த காலையில், அச்சங்கக் கலைகள் பலவற்றையும் பயிலும் பேறு பெற்ருர். இவ்வாறு இவருடைய தமிழறிவும், பிற மொழி யறிவும் கற்றல்-கேட்டல் வாயிலாக நன்கு வளர்ந்து விரிந்தன. இத்தகைய வாய்ப்புக்களே இவரைப் பின்னளில் ஒரு பெரும் பேராசிரியராக மிளிரச் செய்தன.

பல்வகை ஊழியம்

திரு. சுந்தரனுர், 'மெட்றிக்குலேஷன்' படிப்புத் தடைப்பட்டதால், இராயப்பேட்டை 'கமர்ஷியல் பள்ளி' யிற் சேர்ந்து• Book Keeping-ல் தேறினுர். 1906-ல் ஸ்பென்சர் கம்பெனியில் சேர்ந்து வேலை பார்த்தார். அங்கு நீண்ட நாள் இருந்தாரில்லை. 2-ஆண்டுகளில் அதாவது 1908-ல் அதைவிட்டு நீங்கினுர். காரணம்; அக்காலை சென்னை வந்து பேசிய விபினசந்திர பாலரின் கடற்கரைப் பேச்சு, முதலியாருக்கு நாட்டு வெறியை உண்டாக்கியது. பத்திரிகையில் வந்த அப் பேச்சினைக் காலையில் ஸ்பென்சர் தொழிலகத்திற்கு எடுத்துச் சென்று தொழிலாளர் பலரையும் ஓரிடத்திற் கூட்டிப் படித்துக் காண்பித்தார். அரவிந்தர் நடத்திய 'வந்தே மாதரத்'தின் செய்திகளையும் தொடர்ந்து தொழிலாளரிடையே படித்துக் காண்பித்து வந்தார். இச் செய்கை அங்குள்ள ஐரோப்பியரிடையே இவர் மீது கசப்பை உண்டாக்கியது. ஆகவே அவர்கள் முதலியாரைக் கண்டித்தார்கள். உடனே திரு. சுந்தரனுர் அவர்கள் அங்கிருந்து புறப்பட்டு, அக்காலை வைஜயந்தி அச்சகத்தில் மேற்பார்வையாளராகவிருந்த தம் தமையனுர் திரு. வி. உலகநாத முதலியாரிடம் சென்று, தாம் ஸ்பென்சா வேலையை விடப்போவதாகச் சொல்லி, அவ்வாறே செய்தனர். பின்னர் திரு. வி. உலகநாதரும், சிவசங்கர முதலியாரும் கூட்டு வைத்து 'உமாபதி குரு

பிரகாசம் பிரஸ்' என்ற பெயரால் ஓர் அச்சகத்தைத் தொடங்கி நடத்தினர். அதில் தமிழ் நூல்கள் பல வற்றை முதன் முதலாக அடக்க விலையில் அச்சிட்டு விற்கத் தொடங்கினர். அக்காலை, திரு. கலியாணசுந்தர னர் அவர்கள் பெரியபுராணக் குறிப்புரையினை வசனத் துடன் எழுதித்தர, அது திங்கள்தோறும் சஞ்சிகை சஞ்சிகையாக வெளிவந்தது. பின்னர் திருமந்திரம் அடக்க விலைப் பதிப்பு வெளியிடப்பட்டது. அச்சகத் திற்கு இழப்பு (நஷ்டம்) ஏற்பட, அச்சகம் அதனோடு நின்றது.

பிறகு சுந்தரனர் ஆயிரம் விளக்கிலுள்ள வெஸ் லியன் பள்ளியில் முதல் 'பார' ஆசிரியராகச் சென்று அமர்ந்தார். அங்குத் தலைமையாசிரியராக ஜான் ரத்தி னம் பிள்ளை என்பவர் அப்பொழுதிருந்தார். முதலியா ருக்கு அவர் நட்புக் கிடைத்தது. பின்னர் ஜஸ்டிஸ் சதாசிவய்யர் நட்பைப் பெற்றார். இன்று திரு. வி. க. அவர்கள் பொதுமை வேட்பவராக-சமரச சன்மார்க்கப் பேராசிரியராக விளங்குகிறாரென்றால், அதற்கு விதை விழுந்த இடம் வெஸ்லியன் பள்ளியே. மூடப் பழக்க வழக்கங்களில் முதலியார் அவர்களுக்கு வெறுப்புத் தோன்றிய இடமும் அதுவே. 1910-ல் அப்பள்ளியிற் சேர்ந்த முதலியார் தொடர்ந்து ஆறாண்டுகள் அங்கு வேலை பார்த்தார். பிறகு இராயப்பேட்டை வெஸ்லி கல்லூரியின் தலைமைத் தமிழ்ப் பேராசிரியராக வந்து அங்கு ஒன்றரை ஆண்டுகள் இருந்து சிறந்த பணியாற் றினார்.

1917-ல் நடைபெற்ற 'சுயாட்சிக் கிளர்ச்சி' காரண மாக அன்னிபெசண்ட், அருண்டேல், வாடியா ஆகிய மூவரும் காப்புக் கைதிகளாக வைக்கப்பட்டனர். அது பற்றி நாட்டில் ஒரு பெரும் எழுச்சி உண்டாயிற்று. அக்காலத்தில்தான் முதலியார் வெஸ்லி கல்லூரி ஆசிரி யர் பதவியை விட்டார். ஜஸ்டிஸ் கட்சி, சுயாட்சிக் கிளர்ச்சியை ஒடுக்க எண்ணியது. 'திராவிடன்' பத்திரி

கையில் சமயத்தாக்குதல் மிருந்தது. ஆகவே அக்கட்சியைத் தொலைக்க எண்ணினார் முதலியார். அக்காலத்தில் காங்கரசுடன் சேர்ந்துகொண்டே பார்ப்பனரல்லாதார் நன்மையை நாடுவது என்ற கொள்கையைக் கொண்ட சென்னை மாகாணச் சங்கம் தோன்றியது. அச் சங்க அமைச்சருள் திரு. வி. க. ஒருவர். அச் சங்க ஆதரவில் கோகேலே மண்டபத்தில் கேசவ பிள்ளை தலைமையில் நடந்த கூட்டத்தில் நமது சுந்தரனார் முதன் முதலாகப் பேசினார். அதுவே இவருடைய அரசியல் கன்னிப் பேச்சு. பின்னர் தமிழ்நாட்டு அரசியல் உலகத்திலேயே ஒரு தலைசிறந்த பேச்சாளராக முதலியார் திகழ்ந்தார். இன்றும் அவர் உணர்ச்சியோடு பேசத் தொடங்கிவிடுவாரானால் அதனை நாம் நாள்முழுமையும் கேட்டுக் கொண்டிருக்கலாம். ஊக்கம் பிறக்கும்; நாம் புது மனிதராய் விடுவோம், அவருடைய பேச்சுக்கு அத்தகைய சக்தி உண்டு.

நமது முதலியார் அவர்கள் 1917-ம் ஆண்டு டிசம்பரில் 'தேச பக்தன்' பத்திரிகையின் ஆசிரிய பீடத்திலமர்ந்து 2½-ஆண்டுகள் ஆற்றிய இணையிலாத் தொண்டினைத் தமிழுலகம் நன்கு அறியும். தேச பக்தன் மூலம் பலருக்கும் அரசியல் உணர்ச்சியை ஊட்டினார்; 'தமிழ் தெரியாது' என்று கூறிக்கொண்டிருந்த பல தலைவர்களையும் தமிழில் பேசச் செய்தார்; தமிழைப் பலவழியிலும் வளர்த்தார்; தமிழிலும் உணர்சியுடன் எழுத முடியும்-உலையா ஊக்கத்தை உண்டாக்க முடியும் என்பதைத் தம் எழுத்துக்களால் மெய்ப்பித்தார்; தமிழில் தனித்ததோர் அழகிய-விழுமிய-தெள்ளிய நடையினைக் கண்டார். இன்று தமிழ்ப் பத்திரிகை உலகில் மிளிரும் மணிகள் பலர் இவரிடம் தயாரானவர்களே. சுருங்கச் சொல்லவேண்டுமானால் முதலியாரின் உரைநடை, தமிழில் ஒரு தனிநடையினை உண்டாக்கித் தமிழ் உரை நடையினை வளப்படுத்திய தெனலாம். நிற்க, 'தேச பக்தன்' மீது வாங்கியிருந்த முதல் ஈடுகாணத்தை அரசியலார் பறிமுதல் செய்தனர். அக்காலை, முதலியார்

அருமையாற்றி எழுதிய தலையங்கங்கள் தமிழ் நாட்டில் ஒரு பெரும் புரட்சியை உண்டாக்கின. 'தேச பக்தன்' வாயிலாக இவர் தமிழ் நாட்டில் பல நாட்டுத் தலைவர்களையும், தொண்டர்களையும் உண்டாக்கினார். பிறகு 'தேச பக்தன்' லிமிடெட் காரியதரிசிக்கும், இவருக்கும் இடையே ஏற்பட்ட கருத்து வேறுபாடு காரணமாக இவர் 'தேச பக்தனை' விட்டு விலகினார்.

பிறகு முதலியார் அவர்கள் சுமார் 20 ஆண்டுகள் தொடர்ந்து நடத்திய உயர்தனித்தாளாகிய 'நவசக்தி' பெரும் பல்கலைக் கழகமாக நின்று நிலவியது. 'நவசக்தி' தமிழ், சமயம், சமூகம், அரசியல், பொருளியல், தொழிலியல், சீர்திருத்தம், பெண்ணுலகு முதலிய பல துறைகளையும் பண்படுத்தியது; பாவலர் பலரை உண்டாக்கியது. சிறப்பாக 'நவசக்தி' தமிழ் வளர்ச்சி கருதிச் செய்த தொண்டு ஈடுமெடுப்புமில்லாதது. இத்தகைய 'நவசக்தி'யை அண்மையில் உலகப் போர் தொடங்கியவுடன் விட்டுவிட்டார்.

அரசியலில் திரு. வி. க.

திரு. கலியாண சுந்தரனார் நான்காம் 'பாரம்' படிக்கும்போதே சுரேந்திர நாதருடைய பேச்சு முதலியவைகளைப் படிக்கத் தொடங்கினார். அக்காலத்தில் திரு. முதலியாரிடம் விழுந்த அரசியல் விதை, விபினசந்திரர் காலத்தில் முளைக்கத் தொடங்கி, அன்னிபெசண்ட் சுயாட்சிக் கிளர்ச்சியின்போது வளரத் தொடங்கியது. அவ்வளர்ச்சி இவரை வெளிப்படையான காங்கரஸ் தொண்டராக 1917-ல் ஆக்கியது. முதலியார் காங்கரஸில் புகுவதற்கு முன்னெல்லாம் காங்கரஸ் மேடை ஆங்கில மயமாக இருந்தது. இவருடைய தமிழ்ப் பேச்சுத்தான் காங்கரஸ் மேடை, காரியக் கமிட்டி ஆகியவற்றையும், காங்கரஸ் சம்பந்தமான எழுத்து, தீர்மானம், பேச்சு முதலிய பிறவற்றையும் தமிழ் மயமாக ஆக்கியது. 1921-ல் நடந்த காந்தியடிகளின் ஒத்துழையா

இயக்கத்தில் கலந்து நன்கு உழைத்தார். ஆனால் மற்றவர்களைப்போல முதலியாருக்குச் சிறைவாழ்வு கிடைக்கவில்லை. நெல்லை, திருச்சி, வட ஆற்காடு, தென்னாற்காடு என்ற நான்கு ஜில்லா மாநாடுகளிலும், எட்டு தாலூகா மாநாடுகளிலும் தலைமை தாங்கி அவற்றைச் சிறப்புற நடத்தியுள்ளார். தமிழ்நாடு எங்கணும் சென்று அரசியல் உரை ஆற்றி வந்தார். 1925-ல் காஞ்சியில் முதலியார் அவர்கள் தலைமையில் காங்கரஸ் மாகாண மாநாடு கூடியது. அம்மாநாட்டில்தால் இவரும், **பெரியார் ஈ. வெ. ரா.** வும் கருத்து வேற்றுமை காரணமாகப் பிரிந்தனர். காஞ்சி மாநாட்டில் திரு. ஈ. வெ. ரா. அவர்கள் சார்பில் வகுப்புவிகிதாசாரத் தீர்மானம் ஒன்று கொண்டுவரப்பட்டது. தலைவர் என்ற முறையில் முதலியார் அதனைத் தள்ளிவிட்டார். பிணங்கிய ஈ. வெ. ரா. வெளியேறினார். காங்கரசை விட்டு நீங்கினார்; ஜஸ்டிஸ் கட்சியிற் சேர்ந்தார். சுயமரியாதை இயக்கம் கண்டார். சில ஆண்டுகள் இருவருக்குமிடையே பெரும் போராட்டம் நிகழ்ந்தது. பொதுவாக இவ்விருவருக்கும் இன்றுள்ள வேற்றுமைக்குக் காரணம் கடவுள், கலை ஆகிய இரண்டே. பிற எல்லாவற்றிலும் இருவரும் ஒத்த கொள்கையுடையவர்கள். அடுத்து டாக்டர் பி. வரதராஜலு நாயுடு அவர்களும் இவ்விருவரோடு ஒரு காலத்தில் ஒத்துழைத்தவர். **நாய்க்கர், நாயுடு, முதலியார்** என்ற இம்மூவரும் அக்காலத்தில் தமிழ்நாட்டு அரசியலில் மும்மூர்த்திகளாகத் திகழ்ந்தனர். மூவரும் பிரியாது தொடர்ந்து வேலை செய்து வந்திருப்பார்களானால், இன்றைய தமிழ்நாட்டுச் சரித்திரமே வேறுவிதமாக அமைந்திருக்கும். ஆனால் தமிழர்களின் சாபக்கேட்டால் மூவரும் பலவேறு காரணங்களால் பிரிந்தனர். ஆயினும் அவர்களிடையே உள்ள தனிப்பட்ட அன்பு இன்னும் மாறாதிருப்பது நாம் கண்டு மகிழ்தற்குரிய தொன்று.

1926-ல் சட்டசபைகளைக் கைப்பற்றி அரசியலில் முட்டுக்கட்டையிட வேண்டுமென அகில இந்திய காங்

கரஸ் தீர்மானித்தது. சுந்தரனுர் அதன்படி சென்னைச் சட்டசபைத் தேர்தல் பிரசாரத்தில் தீவிரமாக ஈடு பட்டார். அப்பொழுது சட்டசபையைக் கைப்பற்றி முட்டுக்கட்டை போடுவதன் மூலம் அரசாங்கத்தை ஸ்தம்பிக்கச் செய்ய வேண்டுமென எங்கும் பிரசாரம் செய்யப்பட்டது. வெற்றியின் தோற்றம் உண்டாகிற காலத்தில் சென்னைத் தலைவர்களிடையே ஒரு சூழ்ச்சி முளைத்தது. சுயேச்சை வாதிகளை மந்திரிகளாக்கி அம் மந்திரி சபைக்குக் காங்கரஸ் துணைநிற்பது என்று சென்னைக் காங்கரஸ் தலைவர்கள் உள்ளூர வேலை செய்தனர். இதனை அறிந்த முதலியார் அவர்கள் நாம் முட்டுக்கட்டைப் பிரசாரம் செய்கின்றோம்; சூழ்ச்சி வேறு விதமாக நடக்கின்றதே; முடிவு என்றுமோ? என எண்ணித் தமிழ் நாட்டுக் காங்கரஸ் நிர்வாகத் திலிருந்து உடனே விலகினுர். பிறகு காங்கரஸில் எந்தவித பொறுப்பும் ஏற்காது, சாதாரண உறுப்பின ராக மட்டுமிருந்து தம் கடமையை நேர்மையுடன் ஆற்றிவந்தார். இன்று இவர் காங்கரஸ் அங்கத்தவரோ என்னவோ; ஆனுல் காங்கரஸ் காரராகவே இருந்து வருகின்றுர்.

தொழிலாளர் உலகம்

தொழிலாளர் உலகத்திற்கு இவர் செய்த தொண்டுகள் பொன் எழுத்துக்களால் பொறிக்கத் தக்கன. இந்தியாவில் முதன் முதலாக ஒரு தொழி லாளர் சங்கம் உண்டானதென்றுல், அது சென்னைத் தொழிலாளர் சங்கமே. இச்சங்கம் 1918-ல் காணப் பட்டது. இதைக் கண்ட திரு. வாடியா உள்ளிட்ட ஐவரில் திரு. முதலியாரும் ஒருவர்; முக்கியமானவர். இதிலிருந்தே பின்னர் இந்திய நாடு முழுமையும் பல சங்கங்கள் கிளைத்தன. பிற்காலத்தில் பிறந்த பெரிய சங்கங்களாகிய M. & S. M. தொழிலாளர் சங்கம், பல சங்கங்களில் முதலியாருக்குத் தொடர்பிருந்தது. தாய்ச்சங்கமாகிய சென்னைத் தொழிலாளர் சங்கத்தி

லிருந்து 25-ஆண்டுகள் சேவை செய்தார். பலமுறை அச்சங்க நிர்வாகத்திலிருந்து சில வாண்டுகள் துணைத் தலைவர்-தலைவராக-இருந்தும் பெரும் பணி ஆற்றினர். 1919-ல் வாடியா உள்ளிட்ட பதின்மர் மீது முதலாளிகளால் சென்னை உயர்நீதி மன்றத்தில் வழக்கு தொடரப் பட்டது. பிற்காலத்தில் இந்தியத் தொழிலாளர் சங்கச் சட்டத்திற்கு மூலமாக நின்றது அவ்வழக்கே. அக்காலத்தில் தொழிலாளர் சங்கத் தலைவராகவிருந்த வாடியா, அப்பதவியினின்று நீங்கி மேனுடு சென்றுர். தலைமைப் பதவியைச் சுந்தரனுர் ஏற்றுர். ஏற்றதும் B. & C. மில்லில் ஒரு பெரிய கதவடைப்பு நேர்ந்தது. பின்னர் அது வேலை நிறுத்தமாக மாறி ஏறக்குறைய 6 மாத காலம் தொடர்ந்து நடந்தது. அக்காலத்தில் சென்னை எங்கும் தடியடி, துப்பாக்கிப் பிரயோகம், வெடிவீச்சு முதலியன சதா நடந்தவாறே இருந்தன. அக்கால நிகழ்ச்சிகளைத் தொகுத்து நமது முதலியார் அவர்களே ஒரு பெரிய நூலாக எழுதுவார்களானுல் அது தொழிலுலகத்திற்குப் பெரிதும் பயன்படும். அதனை அவர்கள் செய்யவேண்டுமென்று தொழிலுலகத்தின் சார்பாக அவர்களை வேண்டிக் கொள்ளுகின்றேன். அந்நாளில் சூளை பட்டாளம் ஒரு சிறிய போர்க்களமாக விளங்கியது எனலாம். அச்சமயம் சென்னையில் கவர்னராக விருந்தவர் லார்டு வெலிங்டன். அவர் இக்குழப்பம் காரணமாகத் திருவாளர்கள் E. L. ஐயர், சக்கரைச் செட்டியார் திரு. வி. க. ஆகிய மூவரையும் நாடு கடத்த உளங்கொண்டார். அப்பொழுது சென்னையைப் பனகல் மந்திரி சபை ஆட்சி புரிந்தது. எனவே, ஸர். P. தியாகராயர், பனகல், டாக்டர் சி. நடேச முதலியார் முதலிய மூவரின் தலையீட்டால் வெல்லிங்டனின் நாடு கடத்தும் எண்ணம் மாறி, சாதாரண எச்சரிக்கையாக முடிந்தது. அண்மையில் 1942-ல் நடந்த சென்னை வேலை நிறுத்தத்தின் போதும் சிலர் துப்பாக்கிக்கு இரையாயினர். அதில் இவர் இந்திய பாதுகாப்புச் சட்டத்திற்கு

இரையாவார் என்று எங்கணும் பேசப்பட்டது. ஆனால் திரு. முதலியார் அவ்வேலை நிறுத்தத்தைத் திறம்பட நடத்தி எச்சார்பிலும் எவ்விதத் தொல்லையும் நேரா வண்ணம் நல்லதொரு முடிவைக் கண்டார். முதலியார் தொழிலியக்கத்தில் சமதர்மக்கொள்கை கொண்டவர். இவ்வாண்டு சிறந்ததொரு ஆண்டாகும். ஏனெனில், முதலியார் ஈன்றெடுத்த குழவியாகிய சென்னைத் தொழிலாளர் சங்கம் நன்கு வளர்ந்து இருபத்தைந்து நிறைந்து வெள்ளிவிழாவை அண்மையில் கண்டது முதலியாரும் அறுபது நிறையப் பெறுகிறார். மணி விழா அழகுற நடக்கின்றது.

பெண்ணுலகு

பெண்ணுலகத்திற்கு நமது சுந்தரனார் செய்து வரும் தொண்டினைத் தமிழ்நாடு நன்கறியும், இது வரை யாரும் செய்திராத அத்துணை நலங்களை முதலி யார் பெண்ணுலகுக்குச் செய்திருக்கின்றார். இன்று தமிழ்நாட்டில் பெண்ணுரிமை கருதிப் பேசப்படுகிற தென்றால், பெண்ணுலகு ஓரளவு தழைத்து வளர்ந் துள்ளதென்றால் அதற்கு மூலகாரணர் நமது முதலி யார் அவர்களே. எனவே, பெண்ணுலகம் முதலி யாருக்குப் பெரிதுங் கடமைப்பட்டுள்ளது. முதலி யார் பள்ளிப் படிப்பை விட்டதும் திருமணம் செய்ய இசைந்தாரில்லை. பின்னர் திருமணம் செய்துகொள்ள ஒருப்பட்டார். கமலாம்பிகை என்ற அம்மையை 1912-ல் மணந்தார் ஆறு ஆண்டு காலம் அவர் கள் இல்லறம் இனிது சென்றது. அக்காலத்தில் ஆணும் பெண்ணுமாக இரு மகவு பிறந்து சின்னா ளில் மறைந்தன. 1918-ல் அம்மை கமலாம்பிகை தம் ஆருயிர்க் கொழுநரைத் துறந்து, தம் அரும் பெறற் குழவிகளைத் தேடிச் சென்றார். அதனோடு முதலியாரின் மனையற வாழ்வு முடிந்தது. மறு மணம் செய்து கொள்ளுமாறு உற்றார் உறவினர் எவ்வளவோ வற்புறுத்தியும் திரு. வி. க. அதற்கு

இணங்கினரில்லை. பொதுத் தொண்டிலே அவர் சிந்தை முற்றும் சென்றது. ஆறு ஆண்டு இல்லற வாழ்க்கை அவருக்கு நிறைந்த அனுபவத்தைக் கொடுத்தது. பெண்ணுலகத்திற்குச் சேவை புரிய வேண்டுமென்ற பெருவேட்கையும் இவருக்கு அக்காலத்திலேதான் பிறந்து வளர்ந்தது. அதன் காரணமாக அவர் பொறித்த 'பெண்ணின் பெருமை' என்ற அரும் பெறல் நூல் இன்று தமிழ்நாட்டைச் சிறப்பாகத் தமிழ் மகளிருலகத்தை எவ்வெம் முறைகளில் வளர்த்து வருகிறதென்பதை யான் இங்கு விரித்துக் கூற வேண்டுவதில்லை. முதலியார் எழுதிய பிற நூல்களிலும் பெண்மை மணம் ஆங்காங்கே கமழ்ந்து கொண்டேயிருக்கும்.

சமயம்

திரு. வி. க. பிறந்த குடும்பமே சமயப்பற்று மிகுந்தது. முதலியாரின் சமயத் தொண்டிற்குக் கால் கோள்விழா இராயப்பேட்டை பாலசுப்ரமணிய பக்த ஜன சபையில் நிகழ்ந்தது. 1909-ல் திருவல்லிக்கேணி சிவனடியார் திருக்கூட்டத்தில் முதலியார் பெரிய புராண வகுப்புத் தொடங்கினர். நாளடைவில் அவ்வகுப்பு பெரியதொரு பிரசங்க மேடையாயிற்று. ஞாயிறுதோறும் பிரசங்கம் செய்து வந்தார். அப்பிரசங்கங்கள் மிகச் சிறந்தன; சீர்திருத்த வாடை வீசுவன. பெரிய புராணத்தை அக்காலத்தில் ஒரு சிறந்த சீர்திருத்த நூலாகவே சுந்தரனர் விரிவாக விளக்கி வந்தார். ஒரு சருக்கம் முடிய ஆறு ஆண்டுகள் ஆயின. 1911 முதல் சைவசித்தாந்த சாமசத்திற் சேர்ந்து பெருந்தொண்டாற்றி வந்தார். கிழக்கு மருதூரில் நடைபெற்ற சைவசித்தாந்த சமாச வெள்ளி விழாவில் முதல் நாள் கூட்டத்தில் தலைமை தாங்கித் திறம்பட நடத்தினர். பின்னர் 1934-ல் திருவதிகையில் கூடிய சமாச ஆண்டு விழாவிலும் தலைமை தாங்கினர்.

திரு. வி. க. சைவக் குடும்பத்தில் பிறந்தவராதலால் இயற்கையில் அவருக்குச் சைவப்பற்று மிகுதியாயிருந்தது. ஆயினும் இளமை முதலே இவருக்கு வைணவத்திலும் பற்றுண்டு. ஆகவே முருகனுடன் பார்த்தசாரதியையும் சென்று வணங்கி வந்தார். முருகன்மீது இவர் கொண்ட பக்தி 'முருகன் அருள் வேட்டல்' என்ற நூலாக வெளி வந்தது. திருமால் அருள் வேட்டல்' பாடிக் கண்ணனையும் வணங்கினார். வர வர 'ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தேவனும்' என்ற திருவாக்கைப் பின்பற்றத் தொடங்கினர். எல்லா சமயங்களையும், கடவுள்களையும் ஒன்றாகக் கண்டார். அந்த எண்ணம்-கொள்கை அண்மையில் 'பொதுமை வேட்டல்' என்ற நூலாக விரிந்து மலர்ந்தது. இன்று திரு. வி. க. சமரச சன்மார்க்கத்தை வேண்டுகின்றார். சமரச சன்மார்க்கமே—பொதுமை வேட்டலே இன்று அவருடைய அழுத்தமான கொள்கையாக நிற்கின்றது. இவருடைய சமயமும் சமரச சன்மார்க்கமே. முதலியார் வீடுபேற்றை விரும்புவரல்லர். அன்மையில் சென்னைத் தமிழ்ச் சங்கத்தில் திரு. வி. க. இதனை விரிவாக—வெளிப்படையாகக் கூறினார். மீண்டும் பிறப்பை விரும்புகிறார். பிறந்து மேலும் மக்களிடையே தொண்டாற்ற வேண்டுமென்கிறார்.

இளைஞர் உலகம்

திரு. வி. க. தமிழ் இளைஞர் முன்னேற்றத்திற்காகப் பெரிதும் பாடுபட்டுள்ளார்; பாடுபட்டும் வருகிறார். துறையூர் மாணவர் மாநாட்டில் இவர் ஆற்றிய சொற்பெருக்கு மாணவர் உலகத்தையே தட்டி எழுப்பியது. அதனை இன்றைய மாணவர் உலகமும் பாடபுத்தகங்களின் மூலமாகப் பயின்று பயனடைந்து வருகின்றது. இவரை எங்கும்—சிறப்பாக மாநாடுகளிலும், பிற இடங்களிலும் பெரும்பாலும் இளைஞர்கள் இடையே உலவக் காணலாம். இளைஞர்களை ஊக்கி முன்னுக்குக் கொண்டு வருவதை அவர் தமது பெருங்

கடமையாகக் கொண்டுள்ளார். தமிழிளைஞர்கட்கும் முதலியாரிடம் ஒரு தனி மதிப்பு—பேரன்பு உண்டு.

தமிழாசிரிய உலகு

தமிழாசிரிய உலகிற்கு முதலியார் செய்த தொண்டு பெரிது. நாட்டில் தமிழாசிரியர்கள் நிலை, மதிப்பு, பிற எல்லாம் உயரப் பெரும்பாடுபட்டார். இன்றும் அவர் செய்து வரும் தொண்டு இணையற்றது. தமிழ் வளர்ச் சிக்கு அவர் செய்த தொண்டுகளை முன்பே குறித்துள் ளேன். அதுபற்றிச் சிறப்பாகக் குறிக்கத் தக்க தொன் றுண்டு. அண்மையில் தமிழ்நாட்டில் 'இந்திக் கட்டா யப் பாடத் திட்டம்' வந்த காலையில் முதலியார் அதற்கு இணங்கவில்லை.

தொகுப்பு

திரு. வி. க. பொதுவாகத் தமிழ்நாட்டிற்கும், சிறப் பாகத் தமிழ் உலகம், பத்திரிகை உலகம், தொழி லுலகம், பெண்ணுலகம், ஆசிரிய உலகம், மாணவ ருலகம், அரசியல் உலகம் ஆகிய பல துறைகட்கும் பெருந்தொண்டு செய்துள்ளார். அவருடைய வாழ்வே தொண்டு மயமானது. அவர் ஒரு பெரும் பல்கலைக் கழகமாக—அனுபவப் பேழையாக இன்று விளங்கு கின்றார். அவருடைய வாழ்வு தமிழ் இளைஞர்கட்கு ஒரு பேரிலக்கியமாகத் திகழ்கின்றது. அவருடைய வாழ்க்கை அனுபவங்களைத் தொகுத்து அவர்கள் வெளியிடுவார்களானால் தமிழ் நாட்டிற்கு அது பெரும் பயன் தருவதாகும்.

முதலியார் தூய உள்ளம் உடையவர். எளிய வாழ்க்கையும், எளிய உடையும் கொண்டவர். குணக் குன்று. பொறுமையே வடிவமானவர். பணத்தைப் பற்றிச் சற்றும் கவலை யில்லாதவர். எல்லோரையும் ஒன்றாக நடத்துபவர். இல்லற ஞானியாக வாழ்பவர். அவர் கண்ட அச்சகத்திற்குச் 'சாது அச்சுக்கூடம்'

என்ற பெயரிட்டதே அவருடைய சாந்த நிலையை விளக்குகின்றதல்லவா? இத்தகைய மகனார், இன்று சமரச சன்மார்க்கத்திற்காக உழைக்கின்றார்; தமிழ் வளர்ச்சி கருதிப் பெரும்பாடு படுகின்றார். சென்னைத் தமிழ்ச் சங்கத் தோற்றத்தில் பங்கு கொள்ள முன்வந்ததே தமிழில் முதலியாருக்குள்ள ஆர்வத்தை நன்கு விளக்குகின்றது. இன்று மணிவிழா சிறப்புற நடை பெறுகின்றது. இவர் நீடிய ஆயுளையும், வலிய உடலினையும், குன்றா ஊக்கத்தையும் கொண்டு தமிழ் நாட்டிற்குத் தொண்டு செய்வாராக!

வாழ்க திரு. வி. க! **வாழ்க தமிழகம்!**

வாழ்க தமிழ் மொழி!

" தமிழர் தலைவர் "

—திரு. முத்துக்குமாரசாமி இராசேசுவரி அம்மாள.

ஓர் ஊரில் சாமியார் இருவர் இருந்தார்கள். அவர்களில் ஒருவர் கல்வி, கேள்வி, அறிவு, ஒழுக்கம் எல்லாம் நிறைந்தவர். அவர் எல்லாரோடும் அன்போடு பேசுவார். காரணம் இல்லாமல் வீணாக ஓர் இடத்திற்குப் போய் அங்கே உள்ளவர்களோடு பேசமாட்டார். ஆனால் யாருக்காவது ஏதாவது உதவி செய்ய வேண்டுமானால் எந்த வகையான உழைப்பிலும் ஈடுபடுவார். ஊரில் மரம் செடி கொடிகளை வைத்து வளர்ப்பதும், ஏழைச் சிறுவர்களுக்கு இராப் பள்ளிக்கூடம் வைத்து நடத்துவதும் ஆகிய இந்த இரண்டிலும் சலிப்பு இல்லாமல் தொண்டு செய்வார். இவ்வளவு நல்ல வழியில் வாழ்ந்தும் ஊரார் அவரை நம்பவில்லை; அவர்மேல் என்ன குற்றம் சுமத்தலாம் என்று காத்துக் கொண்டிருந்தார்கள், நாளடைவில் அந்த ஊரில் அவருக்கு உணவுக்கும் வழியில்லாமல் போயிற்று. அவருக்கு சிஷ்யர் என்று ஒருவரும் இருந்ததில்லை; இருக்க அவர் இடங் கொடுக்கவில்லை.

மற்றொரு சாமியார் வல்லவரே; எதில் வல்லவர்? இந்த உலகம் உண்மையை நம்பாது, தந்திரத்தையே நம்பும் என்று தெரிந்து கொண்டு ஏமாற்றுவதில் வல்லவர். அவருக்குக் கல்வி, கேள்வி, அறிவு குறைவே: ஒழுக்கம் அவரிடத்தில் உண்டா என்பது அவர் பேச்சிலிருந்தே தெரிந்துவிடும். யாராவது நெருங்கிப் பேசச் சென்றால், ''யார் அது! நிஷ்டையைக் கலைக்க வந்தது! சாமி இருக்கும் இடத்தில் கண்டது போனது எல்லாம் வரலாமோ'' என்பார். அன்பு என்பது அவருக்கு இன்னது என்று தெரியாது. கோயில்களில் செல்வம் பெருத்தவர்களுக்குச் சாமி தரிசனம் நன்றாகக் கிடைப்பது போல, நிறையக் காணிக்கை தருகின்றவர்களிடம்தான்

அவர் நீண்ட நேரம் பேசுவார். அவருக்கு அந்த ஊரார் சேர்ந்து பங்கு போட்டு நல்ல மடம் ஒன்று குளத்துக் கரையில் கட்டிக் கொடுத்தார்கள். வேளை வேளைக்குப் பாலும் பழமும் அனுப்பி வந்தார்கள். பௌர்ணமி நாளில் அவர் காலில் விழுவதற்கு நான் முன்னே நீ முன்னே என்று முந்தினார்கள்; அவரைப் பார்த்தாலும் போதும் என்று பூரித்தார்கள்.

காரணம் வேறொன்றும் இல்லை. தொண்டு செய்த சாமியார்க்கு விளம்பரம் தெரியாது. மடத்துச் சாமியார்க்கு அந்த விளம்பரம் நன்றாகத் தெரியும். விளம்பரம் என்றால் முக்காலே மூன்று விசம் பொய் கலந்திருக்க வேண்டும். அதுதான் விளம்பரத்தின் இலக்கணம். பால் பழச் சாமியார் அந்த ஊரில் நுழைந்த போதே ஒரு சிஷ்யருடன் வந்தார். அந்தச் சிஷ்யருக்கு விளம்பர முறையைக் கற்றுக்கொடுத்திருந்தார். அந்தச் சிஷ்யர் மெல்ல மெல்ல ஊரில் ஒரு செய்தி பரவவிட்டார் அது என்ன? புதிதாக வந்த சாமியார் இரவில் தூங்கும்போது கால்வேறு கைவேறு ஆகிவிடுகின்றதாம் என்று ஊரார் பேசிக்கொள்ளும்படியாகச் சிஷ்யர் விளம்பரம் செய்துவிட்டார். ஊரார் எல்லோரும் மதிமயங்கி மதிக்கத் தொடங்கிவிட்டார்கள். அதுதான் மடம் கட்டச் செய்தது; பால் பழம் அனுப்பச் செய்தது; காணிக்கை பெருகச் செய்தது; பௌர்ணமி பூசைக்குச் சிறப்புச் செய்தது.

திரு. வி. க. விளம்பரம் தெரியாதவர். ஆழ்வார் நாயன்மார்களை நம்புகின்றவர், உண்மைக்கு உயர்வு உண்டு என்று உணர்கின்றவர். கடவுள் உண்டு என்று கருதுகின்றவர். ஆனால் அவர் விளம்பரம் தெரியாதவர். அவர் அரசியல், மொழி, சமயம், சமூகம் முதலான பல துறைகளில் பல ஆண்டுகள் தொண்டு ஆற்றி உழைத்திருக்கின்றார். ஆனால் அவர் அங்கெல்லாம் விளம்பர முறையைப் பின்பற்றவில்லை. அதில் அவர் மனம் நாடவில்லை.

'வேடிக்கைத் தாள்படிப்பு விளம்பரமோ மனிதன்?' என்று **பொதுமை வேட்டல்** என்னும் நூலில் அவரே பாடியிருக்கின்றார் அல்லவா?

கைகால் வேருகும் சாமியார்கள் ஊர்களில் குளத்துக் கரைகளில் மடங்களில் இருக்கின்றார்கள் என்று மட்டும் எண்ணுவது போதாது. **அரசியல் உலகத்தில் கைகால் வேருகும் சாமியார்கள் இருக்கின்றார்கள். மொழித்துறை, சமூகத்துறை முதலியவற்றிலும் கைகால் வேருகும் சாமியார்கள் இருக்கின்றார்கள்** அவர்கள் அங்கங்கே விளம்பர முறையைக் கையாண்டு அற்புதம் காட்டி முன்னேற்றம் அடைகின்றார்கள்.

முன்னேற்றம் அடைகின்ற தலைவர் சிலரைப் பற்றிக் கவலை இல்லை. அவர்களுக்கு முன்னேற்றம் கொடுத்து ஏமாறுகின்ற மக்களைப் பற்றித்தான் கவலை. கைகால் வேருவதற்கும் சாமியார் கொள்கைக்கும் என்ன தொடர்பு என்று இந்த மக்கள் ஒருநாளும் எண்ணியது இல்லை. அதனுல்தான் அரசியல், மொழி, சமூகத் துறைகளிலும் அற்புத விளம்பரங்களைக் கேள்விப் பட்டவுடன் ஆ! என்று வாய்திறந்து மயங்குகின்றார்கள். அதனுல்தான், அரசியல் போராட்டங்கள் குறையாமல் இருக்கின்றன; மொழித் துறையில் இடர்கள் பெருகியிருக்கின்றன; சமூகத் துறையில் வஞ்சகச் செயல்கள் மிகுந்திருக்கின்றன.

ஆயிரம் மேடைப் பேச்சுக்களை மற்றவர்களிடம் கேட்பதைவிட, அரைமணி நேரம் திரு. வி. க. வின் திண்ணைப் பேச்சைக் கேட்பதுமேல் என்று நான் அடிக்கடி எண்ணுவது வழக்கம். ஏன்? அவர் கூறும் அரசியல் கருத்துக்களில் அன்பும் உண்மையும் அடிப்படையாக இருந்து உள்ளத்தைக் கவர்கின்றன. இப்போது அவர் அரசியலிலிருந்து ஒதுங்கி வாழும் காலம். இப்போதும் இவ்வளவு சிறப்பு இருக்குமானுல் தமக்கு

யாரும் இணையில்லாமல் தமிழ்நாடெல்லாம் முழங்கி வந்த அந்தக் காலத்தில் அவர் ஆற்றிய தொண்டின் சிறப்பை என்ன என்று நினைப்பது? பழைய நவசக்தி யின் இதழ்களைப் பிரித்துக் காணும் தலைப்புக்கள்—இடியேறு முதலியன என்போன்றவர் உள்ளத்தை எவ்வளவோ மாற்றியுள்ளன. தொழிலாளர் தலைவராக அவர் உழைத்த முறை ஒரு தனி முறைதான். அவரை எந்த இடத்தில் பார்த்தாலும் எந்த நிலையில் பார்த்தாலும் தொழிலாளர்கள் சூழ்ந்துக்கொள்வார்கள். மணிக்கணக்காக முகம் கோணுது அவர்களுடன் நண்பர்போல் கலந்து பேசுவதைக் கண்டு எனக்கு வெறுப்பு வந்த வேளையும் உண்டு. இவ்வளவு பெரிய அறிஞர் இப்படிப்பட்ட மக்களோடு கலந்து பேசிக் காலம் கழிக்கின்றரே என்று வருந்திய வேளையும் உண்டு. ஏழை மக்களிடம் இவ்வாறு பழகி ஓய்வையெல்லாம் போக்குகின்ற இவர் இன்னும் பல நூல்கள் எழுதி அவ்வளவு ஓய்வும் பயன்படுத்தினல் தமிழுலகம் முன்னேற்றம் அடையுமே என்று ஏங்கிய காலமும் உண்டு. ஆனல் அவர் இயற்கை வேறு. தலைமை பற்றிய நினைவே இல்லாமல், சமத்துவமே எண்ணி, எல்லாருக்கும் உரிமை கொடுப்பதில்தான் திரு. வி. க. பெருந்தன்மை வாழ்கின்றது.

மொழித் துறையில் அவர் புதுமை கண்டு உணர்த்தியவர். உயர்நிலைப் பள்ளியில் எத்தனையோ உரை நடைகளை, மாணவர்களாக இருக்கும்போது படிக்கின்றேம். பல ஆசிரியருடைய நடைகளைப் படித்துப் பழகியும் பரிட்சைக்கு மறுநாளே எல்லாவற்றையும் மறந்துவிடுகின்றேம். ஆனல் திரு. வி. க. எழுதிய நூல்களிலிருந்து ஒரு பகுதியை (ஐந்தாறு பக்கங் கொண்டதே) ஒரு முறை படிக்கும் வாய்ப்புக் கிடைக்கின்றது. அந்த அழகிய நடையை மட்டும் எங்களால் எப்போதும் மறக்க முடிவதில்லை. அது சில வேளைகளில் எங்கள் சொந்த நடைபோலவும் தெரிகின்றது. நாங்கள் எழு

தும் கட்டுரைகளில் எங்களை அறியாமல், 'அறிதல் வேண்டும்' 'உணர்தல் வேண்டும்' என்றும், 'என்னே' என்றும், 'என்னே' என்றும், 'எற்றுக்கு' என்றும், 'தமிழன்னே' என்றும், 'முடி எங்கே, கோல் எங்கே' என்றும், 'இளஞாயிறுகளே' என்றும், 'விழிமின் விழிமின்; எழுமின் எழுமின்' என்றும். எழுதத் தொடங்குகின்றோம். **திரு. வி. க. நூல்களை எட்டிப் பார்க்க இடம் தராத கல்லூரிப்** படிப்பிலும் எங்கள் மனம் திரு. வி. க. உரை நடையை விழைந்து நிற்கும். அவர் நடை தனிநடை. அழகிய அருஞ் சொற்கள்; எழுச்சி யான எளிய நடை; உயர்ந்த தெளிவான கருத்துக்கள் - இப்படிப்பட்ட புது முறையில் அவர் எழுதும் தமிழ், விழுமிய அமிழ்தமே ஆகும். ஒருவர் மனத்தை அவர் எழுதும் உரைநடையால் அறியலாம் என்பார்கள். அந்த உண்மையைத் திரு. வி. க. எழுத்தில் காணலாம். அழகு எழுச்சி தெளிவு இந்த மூன்றும் அவர் முகத்திலும் காணலாம்; அவர் மனத்திலும் காணலாம்; அவர் மொழி நடையிலும் காணலாம். அழகும் எழுச்சியும் தெளிவும் கலந்த வாழ்வே திரு. வி. க.

பெண்ணை மாயப் பிசாசு என்று நம்பி, பெண்ணை வெறுத்தலே முத்தி என்று பேசி, பெண்ணைத் தாழ்த்தலே ஆண்மை என்று வாழ்ந்து வந்த தமிழ் நாட்டில் பெரிய புரட்சி செய்த வீரர் யார்? எங்கள் திரு. வி. க. எங்கள் திரு. வி. க. என்றே பறைகொட்டுவோம் பெண்ணின் பெருமை என்ற நூல் மட்டுமல்ல, அவர் பேசிய சொற்பொழிவுகளெல்லாம் இந்தப் புரட்சியை செய்து விட்டன. நான் முதல் முதலாகத் திருக்குறளில் 'பெண்ணின் பெருந்தக்க யாஉள' என்ற குறளைப் படிக்கும் போது திடுக்கிட்டேன். திரு. வி. க. ஒருவரே முதலில் பெண்ணின் பெருமை பேசியவர் என்று அதுவரை நினைத்திருந்தேன். ஆனால் திரு. வி. க. வுக்கு இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னே திருவள்ளுவர் என்று ஒருவர் இந்தப் புரட்சிக்கு வித்திட்டிருக்கின்றார் என்று எண்ணி அமைந்தேன். **திருவள்ளுவர் கேள்வி கேட்**

டார்; திரு. வி. க. விடை பகர்ந்தார். பெண்ணின் பெருந்தக்கயா உள?' என்பது கேள்வியாக எழுந்த ஒரு குறள். 'பெண்ணின் பெருமை' என்பது விடையாகப் பிறந்த ஒரு நூல். ஒரு வினாவுக்கு விடை சொல்ல இரண்டாயிரம் ஆண்டுகள் ஆயினவே!

திரு. வி. க. பெண்ணிடம் குறை காணாமல் ஆணிடமே குற்றம் காண்கின்றார் என்று சிலர் சொல்கின்றார்கள். அது தவறு. ஒருவருடைய உள்ளத்தை அறிவதற்குப் பொருமைவேண்டும். பொறுத்தே-ஆராயவேண்டும்.

சமய அமைப்பான ஒரு சங்கத்தின் ஆண்டு விழா. அதற்குத் தலைவர் திரு. வி. க. மாலை 5 மணி. தலைவர் முன்னுரை நிகழ்கின்றது. பெண்கள் இருந்த பகுதியில் ஒரு குழந்தை வீறிட்டு அழுகின்றது. தாய் எவ்வளவோ முயற்சி செய்தும் அழுகை நிற்கவில்லை. மற்றப் பெண்கள் அந்தத் தாயை வெறுத்த நோக்குடன் பார்க்கின்றார்கள். ஆண்களின் கண்கள் எல்லாம் அந்தப் பக்கம் திரும்பி ஆத்திரம் அடைகின்றன. திரு. வி. க. முகத்தில் அன்பே தவழ்கின்றது. முன்னுரையை நிறுத்திவிட்டுக் குழந்தை பக்கம் திரும்பினார். குழந்தையை ஏந்த விரும்பியவை போல் கைகளும் அந்தப் பக்கமே நீண்டன. குழந்தையின் அழுகை குறைந்து வந்தது. "தாய்மார்களுக்கு ஒரு விண்ணப்பம்" என்றார். ஓர் அமைதி ஏற்பட்டது. "குழந்தையை வளர்ப்பதுதான் பெரிய திறமை; அறிய தொண்டு. அதைவிட உயர்ந்த பேறு இல்லை. குழந்தை, நம்முடைய முருகன், நம்முடைய கண்ணன். குழந்தையைக் கைவிட்டுவிட்டு எந்தச் சமயமும் வளரவேண்டியதில்லை; எந்தச் சங்கமும் விழாக் கொண்டாட வேண்டியதில்லை. என் முன்னுரையை விட, அந்தக் குழந்தையின் வாழ்வே எனக்குச் சிறந்தது. ஒரு குழந்தையின் அழுகையைப் பொறுத்துக் கொண்டு அதைத் தேற்றத் தெரியாதவர்களுக்கு முருகன் அருள் செய்ய மாட்டான்; கண்ணன் கருணை புரிய மாட்டான். அவர்களுக்குக் கடவுள் ஏன்? அறம் எற்

தூக்கு? சங்கம் ஏன்? விழா எதற்குக்கு? இந்தக் குழந்தையின் தாயை நான் மனமாரப் போற்றுகின்றேன். அந்த அம்மையாருக்கு என் அன்பான நன்றி. சங்கக் கூட்டத்திற்கு வரும்போதும் குழந்தையை விடாமல் எடுத்துக்கொண்டு வந்த அம்மையாரைப் பாராட்டுகின்றேன். நம் சகோதரிகள் சிலர் சினிமாவுக்குச் செல்லும் போது குழந்தையைத் தனியே வீட்டினுள்ளே விட்டு விட்டு, வெளியே கதவைத் தாழிட்டுப் பூட்டிக்கொண்டு செல்கின்றார்கள். அது தாய்மை அல்ல; அதுதான் பேய்மை. மறுநாள் என்ன ஆகும்? குழந்தைக்கு 104 டிகிரி ஜுரம் அடிக்கும். குழந்தை தனியே இருந்து அலறி அழுத கொடுமை வாளா விடுமா? அதுதான் 104 டிகிரி ஆனது. டாக்டர் வருவார். டெலிரியம் என்பார். ஊசி ஏற்றவேண்டும் என்பார். இன்புளூயென்சா என்பார். டைபாய்ட் என்பார். இன்னும் கொஞ்சம் நம்பிக்கை இருக்கின்றது என்பார். அந்தோ! அந்தோ!! அதுதான் பேய்மை; தாய்மை அல்ல. அந்தத் தாய்தான் டெலிரியம்; அந்தத் தாய்தான் இன்புளூயென்சா, டைபாய்ட், எமன் எல்லாம். கொடுமை! கொடுமை! போலி நாகரிகம் தாய்மையை-நம் நாட்டுத் தாய்மையை -தெய்வத் தாய்மையை-கொல்வதை நாம் பார்த்துக் கொண்டிருத்தல் தகுமா? தாய்மார்களே! எண்ணிப் பாருங்கள்!'' என்றார். உள்ளத்தில் எழுந்த உண்மையான உணர்வு எவ்வளவு ஆற்றலுடன் வெளிவந்தது என்பதைச் சொல்ல முடியாது. தாய்மார் உள்ளமெல்லாம் உருகின. பெண்களைப் புகழும் திரு. வி. க. பெண்களைக் கடிந்து திருத்தவும் வல்லவர் என்பதற்கு வேறு என்ன சான்று வேண்டும்?

இது ஒரு துறை. ஒவ்வொரு துறையிலும் இப்படி ஆராய்ந்தால்தான் அவர் பெருமை விளங்கும்; அவர் தமிழ் நாட்டிற்குச் செய்த தொண்டு விளங்கும்; இன்று பிறந்துள்ள தமிழரில் அவர்தாம் உயர்ந்தவர், **தமிழர் தலைவர் அவரே** என்னும் உண்மையும் விளங்கும்.

"வழ வழப்பு"

—சுவாமி சண்முகானந்தர்.

மக்களின் நாகரிக நிலையினைத் தேர்ந்தறிய வழிகள் பல உண்டு; அவற்றிள் தலைசிறந்தது எது? பிறர் வெளியிடும் கருத்துக்களில் எவ்வெவ்வற்றை எவ்வெவ்வாறு மக்கள் சுவைக்கின்றார்கள் என்பதே தலைசிறந்த தேர்வு எனலாம்.

புத்தர் வரலாற்றை நடிக்கும் நாடகத்தில் வாழ்வின் அரிய பெரிய கூறுகள் நிகழும்போதெல்லாம் சோர்ந்து கிடந்து, கோமாளியின் வீண்பேச்சுக் கேட்ட போது கிளர்ச்சி பெற்று மகிழ்வோர் நாகரிகம் அறியாதவர்கள் அல்லரோ? சிலப்பதிகாரம் முழுவதும் கற்று உண்மை உணர்வுகளுக்கெல்லாம் கல்போல் அசைவற்றுக் கிடந்து, கவுந்தியடிகளை நோக்கிக் காமுகர் கூறிய சிறு சொல் கேட்டு எழுச்சி பெறுவோர் அநாகரிகக் குழுவினர் அல்லரோ? பாலைக் கலிப் பாக்களைப் பாடி உள்ளம் உருகாதவராய், குறிஞ்சிக் கலியிலும் முல்லைக் கலியிலும் பிற்பகுதியில் உள்ள பாக்களில் கீழ்மக்கள் உரையாடுதலை உணர்ந்து உருகிப் படிப்பவர் காதலின் பெற்றி அறியாத அநாகரிகர் அல்லரோ? தமிழ்ப் பண்பு மிக்கவளாய்ப் பெண்ணின் பெருந்தகைமை வாய்ந்தவளாய்த் தலைவி கூறும் குறிப்பு மொழி நிறைந்த அகப் பாட்டுக்களின் நாகரிகம் அறியாமல், நாய் என்றும் பேய் என்றும் பாணனை இழித்துரைத்தல் போன்ற பிற்போக்கான பாடல்களைப் பாடிப் பாடி மகிழ்வோரும் அத்தகையர் அல்லரோ? தற்காலத்துச் சினிமாக்களுக்குச்சென்று கண்டு, நல்லன பலவும் அப்போதே மறந்து, விலைமாதர் விடுதிக் காட்சி, மனைவியின் விளக்குமாற்றிற்குக் கணவன் ஆளாகும் அல்லல், கயவரும் காணக் கூசும் களியாட்டம், சுவாமிகள், தாசானு தாசன், ஐயோடா போன்ற அரிய மறைமொழிகள் முதலான இவற்றையே மறவாமல் போற்றிச் சுவைப்பவரும்

அநாகரிகத்தின் சேய்கள் அல்லரோ? ஒருவர் குணங்களை எடுத்துரைக்கும்போது செவி கொடாமல் ஊக்கம் இழந்து கிடந்து, குற்றங்களை எடுத்துரைக்கும்போது ஊக்கம் மிகுந்து வியந்து கேட்பவர் நாகரிகம் அறியா நன்மரங்கள் அல்லரோ? சமயத் துறையிலே, அறிவியல் துறையிலோ, அரசியல் துறையிலோ சொற்பொழிவுகள் நிகழும்போது, உயர்ந்த உண்மைகளை நாகரிக முறையில் பேசும்போது கண்மூடி மௌனியாய்த் தூங்கி விழுந்து, உண்மை கூறும் எல்லையினை எட்டிப் பாராமல் எதிர்க்கட்சியினரின் இயல்புகளையே எடுத்துக் கூறி இழிசொற்களால் பல படப் பழித்துப் பேசும் பேச்சுக்களை மணிக்கணக்காய் எழுச்சி பெற்றுக் கேட்டு மகிழ்ந்து இடைவிடாமல் கைதட்டி ஆரவாரம் செய்யும் தன்மையோர் நாகரிக இனத்தாருள் எண்ணப்படாதவர்கள் அல்லரோ? இத்தகைய மக்களின் சுவை இன்னது என்று அறிந்தபின், இவர்கள் நாகரிகம் இத்தகையது என்று கூறிவிடல் எளிதே அன்றோ? இவர்கள் எத்தகையோருக்குத் தலைமை நல்குவார்கள்? தங்களுக்கு நல்விருந்து அளிப்போருக்கே—தாங்கள் சுவைக்கும் கருத்துக்கள் நிரம்பப் பேசுவோருக்கே—தாங்கள் மதிக்கும் இழிசொற்களும் பழிசொற்களும் நிறையச் சொற்பொழிவு ஆற்றுவோருக்கே—தாங்கள் விரும்பியவாறு எதிர்க்கட்சிகளை இடைவிடாமல் தூற்றித் திரிந்து வம்பளப்பவருக்கே—தங்கள் நிலைக்கு ஏற்ப இழிந்து நாகரிகப் பேச்சு முறையினை மறந்து, 'முட்டாள், அயோக்கியன், பேடி, அடி, உதை, கொல்' முதலான நன்மொழிகளை அடிக்கடி எடுத்தாண்டு, ஓயாக் கைத் தட்டுக்கு இடந்தந்து வாய்வீரம் காட்டுவோருக்கே—சமயம், மொழி, அரசியல் முதலான எல்லாத் துறைகளிலும் தலைமை தருவார்கள்; அவர்களுக்கே தேர்தல்களில் வாக்குரிமை வழங்குவார்கள்; அவர்களுக்கே பொதுக் கூட்டங்களில் பெருஞ் சிறப்புச் செய்வார்கள்; அவர்கள் நடத்தும் செய்தித் தாள்களுக்கும், வேடிக்கைத் தாள்களுக்குமே வாழ்வு நல்குவார்கள்.

எவருடைய குறை? எவரோடு நோவது? பாமர மக்களின் வாழ்வைப் பற்றிக் கவலை கொள்ளாமல் தம் அறிவு ஆராய்ச்சிகளுக்காகவே உழைத்து ஒதுங்கும் அறிஞர்களிடம் குறை கண்டு நோவதா? அறிஞர்களின் அறிவுரைகளுக்குச் செவி கொடாமல் செவிடர்களாயிருந்து, தன்னலத்தால் தலைமை தாங்க முன்வரும் சிலரைத் தலைமேல் தாங்கிப் போற்றி மதித்து உயர்த்தும் பாமர மக்களிடம் குறை கண்டு நோவதா? பாமர மக்களிடமே குறை கண்டவர்கள் சிலர்; அவர்களைப் பாமரர் வெறுத்த போதிலும், அறிஞர்கள் "நன்று நன்று, இதுவே வீரம்" என்று போற்றினார்கள். அறிஞரிடமே குறை கண்டவர்கள் சிலர்; அவர்களை அறிஞர்கள் பகைத்த போதிலும், பாமரர் "என்ன உண்மை! என்ன உறுதி!" என்று தாங்கினார்கள். பாமர மக்களிடமும் குறை கண்டு, அறிஞர்களிடமும் குறை கண்டார் ஒருவர். அவரை இருசாராரும் பகைத்தார்கள்; வெறுத்தார்கள்; வீரம் இல்லை என்றார்கள் ஒரு சாரார்; உறுதி இல்லை என்றார்கள் மற்றொரு சாரார்; எல்லோரும் ஒருங்கு கூடி 'வழ வழ' என்றார்கள்.

தலைவர்களில் சிலர் கொள்கை அற்றவர்கள்; தங்களுக்கு என்று ஒரு கொள்கையும் இல்லாதவர்கள். அந்த அந்த வேளைக்குத் தகுந்தாற்போலப் பேசுவதில் வல்லவர்கள். நேற்றுவரை நல்லது என்று புகழ்ந்து வந்த அதனையே இன்றைக்குத் திடீரெனத் தீயது என்று பழித்துரைப்பார்கள். நேற்றுவரை வெறுத்து வந்த ஒன்றை இன்றைக்கு எதிர்பாரா வகையில் விரும்பிப் பேசுவார்கள். அவர்களை இந்த உலகம 'வழ வழ' என்று சொல்வதில்லை; ஆனால், திறமை வாய்ந்தவர்கள், முன்னேற்றமானவர்கள் என்று அவர்களைப் புகழ்கின்றது.

தலைவர்கள் சிலர் பேசத் தொடங்கினால், அவர்களின் திண்மை—உறுதி இமயமலைபோல் அசைக்க முடியாததாகத் தெரியும். பேசின மேடையை விட்டுக்

கீழே இறங்கினவுடனே, "எது எப்படிப் போனால் நமக்கு என்ன? இப்படிப் பேசாவிட்டால் இந்தப் பாமர மக்களை ஏமாற்ற முடியாது" என்று உடன்வந்த நண்பரிடம் சொல்லுவார்கள். அவர்களை அந்தப் பாமர உலகம் **"உறுதி இல்லை"** என்று குறை கூறுவதில்லை; ஆனால், அவர்களின் போலி வீரத்தை நம்பி ஏமார்ந்து மயங்கிவிடுகின்றது.

இறந்தபின் உயிர் அடையும் நிலை இன்னது என்றும், வீடு என்பதன் இயல்பு இது என்றும் நீண்ட சொற்பொழிவு நிகழ்த்துவார் ஒருவர். அவர் மற்றச் சமயத்தார் சொல்வன எல்லாம் எடுத்துச் சொல்லி அவற்றிற்கெல்லாம் மறுப்பும் சொல்லிக் கடபடம் என்று உருட்டுவார். அவர் காலில் விழ நூற்றுக் கணக்கான மக்கள் கைகட்டிக் காத்திருப்பார்கள். ஆனால், பொறுமை என்பது இன்னது, அதனால் உள்ளத்தில் நிகழும் மாறுதல்கள் இவை, அவற்றை அகற்றினால் உயிர் அடையும் முன்னேற்றம் இது என்று திருவள்ளுவர் காட்டிய நல்வழியை விளக்குவார் மற்றொருவர். அவரை இந்த உலகம் அறிந்து போற்றாது; "என்ன என்னவோ வெறும் பேச்சுப் பேசினார்; இவரைப் போன்றவர்களுக்கு உண்மையான சமயம் இல்லை; கடவுளும் இல்லை; ஒன்றும் இல்லை" என்று தூற்றும்.

நான் இந்தக் காலத்தில் இப்படிச் செய்தேன்; அந்தக் காலத்தில் அவ்வாறு நடந்தேன்; அந்த மாநாட்டில் அவரை அவமானப் படுத்தினேன்; இந்த மாநாட்டில் இவர் என்னிடம் அகப்பட்டுக் கொள்ளப் போகிறார்; இன்று இதைச் செய்கிறேன்; நாளை அதை முடிப்பேன்; எடுத்ததை முடிக்காமல் விட்டது என் பிறவியிலேயே இல்லை; என்றெல்லாம் எவரிடமும் தம் பெருமையே பேசி வாயில் வந்தவாறு பிறரை இகழ்ந்து திரியும் சிலரை, இந்தப் பாமர உலகம் கண்டு அஞ்சி 'வீரம்' என்று பெருமூச்சு விடும்; அடுத்தபடி, அவர்

களின் தோல்விகளையும் ஏமாற்றங்களையும் பணம் என்ருல் வாய்திறக்கும் பண்புகளையும் ஆராய்ந்தறிய உலகத்திற்கு வாய்ப்பும் இல்லை; ஆற்றலும் இல்லை. 'இது தகும்; இது தகாது' என்று வழிகாட்டித் தங்கள் கடமைகளைச் செய்துவரும் சிலரைக் கண்டு, இந்த உலகம் போற்றுகின்றதா? இல்லை. போற்ருவிடினும், வாளா இருப்பினும் அமையும். அதுவும் இல்லை. கடமை தவருது ஆற்றிப் பண வருவாயினையும் இழந்து நிற்கும் அவர்களை 'வீரம் இல்லாதவர்கள்' என்று இந்த உலகம் கடியவும் முன்வருகின்றது. வாழ்வு எப்படி ஆயினும், வெறும் பேச்சில் வீரம் வேண்டும் போலும்!

"அந்த ஆசிரியர் தான் சிறந்தவர்; இந்த ஆசிரியர் பயனற்றவர்; அந்தக் கருத்துத்தான் உயர்ந்தது; இந்தக் கருத்து வெறும் வம்பு" என்று வெட்டிப் பேசும் ஒருவரையே கண்மூடி உலகம் கற்றவராய் மதிக்கின்றது. "அந்த ஆசிரியர் இன்ன வகையில் சிறந்தவர்; இந்த ஆசிரியரும் மற்றொரு வகையில் சிறந்தவர்; அந்தக் கருத்து ஒரு காரணம் பற்றியது; இந்தக் கருத்துக்குக் காரணம் வேறு" என்று ஆராய்ந்து கூறும் ஒருவரை இந்த உலகம் மதிக்கின்றதா? இல்லை. அவர் படித்த படிப்பின்மீதும் வழவழப்புத் தன்மை ஏற்றி ஒதுக்குகின்றது.

பணம் வரும் வழிகளுக்கு ஏற்றவாறு கொள்கைகளை மாற்றி மாற்றித் தங்களுக்கென ஒரு வழி இல்லாதவர்களாய் வாழும் சிலருக்குத் திருமகள் அருள் கிடைப்பதும் உண்டு. அவர்கள் பெருஞ் செல்வராக மாறுதலும் உண்டு. அப்போது இந்த உலகம் அவர்களை வியந்து பாராட்டிப் பாடி, நூல்கள் எழுதி, நினைவு நிலையங்கள் எழுப்பிப் போற்றுகின்றது. அல்லது, நல்ல நிலையிலிருந்து பிறகு தாங்கள் செய்த ஏமாற்றங்களின் பயனுகத் தாழ்நிலை உற்றபோதும், உலகம் அவர்களைச் சில வேளைகளில் இரக்கத்தோடு பார்க்கின்றது. ஆனல்

இரண்டும் அல்லாத நிலையில், உண்மையைக் கடைப் பிடித்து ஒரு நெறிப்பட்டு ஒழுங்காக வாழும் தலைவரைக் காண உலகத்திற்குப் பொறுமை இல்லை. ஏன்? அவரிடம் கண்டோரை மயக்கும் எழுச்சியும் இல்லை; வீழ்ச்சியும் இல்லை. உலகம் எரிமலைகளையும் பூகம்பங்களையுமே விரும்புகின்றது போலும்! பசும்புல் தரை சூழ்ந்த பூஞ்சோலையின் இயற்கை அழகு அதற்கு இனிமை பயவாத வழவழப்பாக உள்ளது போலும்!

பொதுவாக ஒவ்வொருவருக்கும் சில கொள்கைகள் இருத்தல் வேண்டும்; அவற்றில் உறுதியும் இருத்தல் வேண்டும். உடம்பு பற்றியும் ஒழுக்கம் பற்றியும் குடும்பம் பற்றியும் ஊர் நாடு மொழி முதலியன பற்றியும் சோர்வில்லாத கொள்கைகள் வேண்டும். இவைகளே வாழ்வுத் துறையில் திண்மையோடு கொள்ளத் தக்க கொள்கைகள்.

•

அறிவை வளர்க்கும் முறையில், அறிவின் வளர்ச்சிக்கு இடந் தருதல் வேண்டும். அங்கே அறிவுத் துறையில் கொண்டது விடா உறுதி, தீமை பயக்கும்; அறிவு வளர்ச்சியைத் தடைப்படுத்தும். ஒவ்வொன்றுக்கும் காரணம் கண்டு பொருந்துமோ பொருந்தாதோ என்று ஆராய்வது அறிவுத் துறை. அவ்வாறு ஆராய்வதை விடுத்து. பற்றோ அறியாமையோ அவசரமோ காரணமாகக் கொண்டு, தான் அறிந்ததே உண்மை என்றும் பிறர் கூற்றெல்லாம் பிதற்றல் என்றும் துணிபவன் பேதைமைக்கு அணிகலன் ஆவான். ஆதலால், இந்தத் துறையில் திண்மை என்றும் வீரம் என்றும் பேசுவதற்கு இடம் இல்லை. அறிதல் வேண்டும் என்னும் வேட்கையும், பலவற்றையும் அறிந்து போற்றும் ஆற்றலும், உண்மை காணும் வரைக்கும் தயங்கும் அமைதியும், ஒன்றிலிருந்து மற்றொன்றினுக்குப் பற்றற்றுச் செல்லும் நெகிழ்ச்சியும் இல்லாத விடத்து அறிவு வளராது. சுருங்கக் கூறின், வாழ்வுத் துறையில் திண்மை

யும் வீரமும் வேண்டும்; விட்டுக் கொடுக்கும் இயல்பு கூடாது. ஆனால் அறிவுத் துறையில் விட்டுக் கொடுத்து நெகிழும் இயல்பு வேண்டும்; திண்மையும் வீரமும் வேண்டியதில்லை. அறிதோறு அறியாமை காணுதல் **சாக்ரடீஸ்** முதலான பிறநாட்டு அறிஞர்க்கும், திருவள்ளுவர் முதலான நம்நாட்டு அறிஞர்க்கும் உடன்பாடான அநுபவமாகும். ஆதலின் அறிவுத் துறையில் முடிந்த எல்லை வரையறுக்காமல், வேட்கை பெருக்கி நெகிழ்ந்திருத்தல் வேண்டும்.

உலகப் போக்கு இன்று நேர்மாறாக உள்ளது. வாழ்வுத் துறையில் பொருளுக்கு அடிமையாகி, விட்டுக் கொடுத்தல் மிகுந்து விட்டது. ஆனால் அறிவுத் துறையில் பரந்த நோக்கம் குறைந்து விட்டது; அவரவர் கண்டதே காட்சி என்னும் போலித் திண்மை பெருகி விட்டது. உலகப் போக்கு இவ்வாறு மாறினமையால் தான், வாழ்வுத் துறையில் உறுதியும் அறிவுத் துறையில் நெகிழ்ச்சியும் உடைய ஒருவரை இன்று உலகம் தெரிந்து கொள்ளாமல் இடர்ப்படுகின்றது; வழவழ என்கின்றது.

வழ வழப்பு வேண்டியது தான்; அது எந்தத் துறையில் வேண்டும் என்பதை ஆராய்ந்து அறிதல் வேண்டும். அஞ்சாமை, அஞ்சுதல் என்னும் இரண்டனுள் எது வேண்டும் என்று திருவள்ளுவரைக் கேட்கலாம்; என்ன கூறுகிறார் என்று அறியலாம். திருவள்ளுவரும் ஒரு வழ வழ! அஞ்சாமையும் வேண்டும்; அஞ்சுதலும் வேண்டும் என்கின்றார். "அஞ்சாமை அல்லால் துணை வேண்டா" (குறள் 497) என்று கூறிய அவரே,

> "அஞ்சுவது அஞ்சாமை பேதைமை; அஞ்சுவது
> அஞ்சல் அறிவார் தொழில்" (குறள் 428)

என்னும் குறளில் அஞ்சுதல் வேண்டும் என்கின்றார். எனவே அஞ்சவேண்டிய இடம் எது, அஞ்ச வேண்

டாத இடம் எது என்று அறிந்து கொள்வதே ஒருவர் கடமையாகும். அது போலவே, ஒருவருக்கு உறுதியும் வேண்டும்; நெகிழ்ச்சியும் வேண்டும். உறுதி வேண்டிய இடம் எது, நெகிழ்ச்சி வேண்டிய இடம் எது என்று அறிந்து கொள்வதே ஒருவர் கடமையாகும். வாழ்வுத் துறையில்-கொள்கை யுலகத்தில் உறுதி வேண்டும்; அறிவுத் துறையில்-கருத்துலகத்தில் நெகிழ்ச்சி வேண்டும்; வழவழப்பு வேண்டும்; இதுவே உண்மை.

உலகம் உண்மை உணரவில்லை. அறிவுத் துறையில்-கருத்துலகில்-நெகிழ்ச்சி பெற்றிருக்கும் ஒருவர் சிறப்பை உணரவில்லை; அவரை வழ வழ என்கின்றது. அவர், சேக்கிழார் சிறந்தவர் என ஓரிடத்தில் பேசுகிருர்; மற்ருேரிடத்தில் நக்கீரர் முதலான சங்ககாலப் புலவர்களைப் போற்றுகிருர்; மற்ருேரிடத்தில் ஷெல்லி முதலான மேனுட்டுப் புலவர்களை உயர்த்துகிருர். எதிர்பாரா வகையில் இன்னுமோரிடத்தில் திருஞான சம்பந்தர் புலமையைப் புகழ்ந்து உருகுகிருர். இவற்றை எல்லாம் கேட்ட உலகம் அவரை வழ வழ என்கின்றது. அவருடைய அறிவும் ஆராய்ச்சியும் செல்லும் வழியைப் பின்பற்ற முடியாமையே, அவரிடத்தில் உள்ள வழவழப்பைக் குறையாகத் தோற்றுவிக்கின்றது.

அவர், காலையில், "பாட்டென்ருல் கம்பர் பாட்டே" என்பார்; மாலையில், "சங்கப் பாடல்களைக் கற்காமல் வேறு என்ன கற்றும் பயன் இல்லை; இல்லை" என்பார். ஒருவேளையில், "ஆலமரத்திற்கு விழுது ஏன்? யானைக்குத் துதிக்கை எற்றுக்கு? இத்தகைய ஆராய்ச்சியே வேண்டற்பாலது. அறிவியல் (Science) தொடர்புடைய கல்வியே இயற்கைக் கல்வி; நம்நாட்டு இளஞாயிறுகளுக்கு அக்கல்வி வேண்டும்; சமயக் கல்வியினும் இதுவே இன்றியமையாதது" என்பார். மறுவேளையில், "மேனுட்டு விஞ்ஞானக் கல்வி குறையுடையது; அது நாத்திகத்துக்கு வழிகாட்டுவதாக அமைந்துள்ளது. நம்

நாட்டுச் சான்றோர் கோலிய கல்வித் துறையைப் புறக் கணித்தல் பாவம். புராணங்களில் கலைகளைக் காணும் கண் வேண்டும். கோயில்களெல்லாம் நம்நாட்டுக் கலைக் கூடங்கள் என்பதை உணரும் வகையில் கல்வி முறை மாறி அமைதல் வேண்டும்'' என்பார். உயர்நிலைப் பள்ளியில் கணக்கு ஆசிரியர் கணக்கே பெரிது என்பதும், ஆங்கில ஆசிரியர் ஆங்கிலத்திற்கே முதன்மை என்பதும், தமிழ் ஆசிரியர் தமிழே கல்வியின் உயிர்நாடி என்பதும் இவ்வாறே மாணவர்களின் நன்மையைக் கருதி மற்ற ஆசிரியர்கள் மற்றப் பாடங்களைச் சிறப்பாக வற்புறுத்துவதும் நினைவுக்கு வருகின்றன. விரிந்த அறிவுடைமையின் பயனாக, ஒருவரே மாறிமாறிப் பல கருத்துக்களையும் வற்புறுத்துவதுதான் இவர்க்கு உள்ள சிறப்பு. திருவள்ளுவரைக் கற்பவர்களுக்கும் இந்த உண்மை விளங்கும். தாம் எடுத்துக் கூறப்புகுந்த அதிகாரத்துக்கு ஏற்ப, அந்த அந்தப் பகுதியை வற்புறுத்திச் செல்வது திருக்குறள் முழுதும் காணப்படுவதே அன்றோ?

இவர், **"புதுமை வேண்டும்; சீர்திருத்தம் வேண்டும்"** என்று எவ்வளவு உணர்வுடன் உரைப்பாரோ, அவ்வளவு உணர்வுடன், "அந்தோ! பழமையின் பெருமையைப் போற்றுவார் இல்லையே! நம் நாட்டுக் கலைகள் என்ன! பழக்க வழக்கங்கள் என்ன! ஒழுக்கக் கூறுபாடுகள் என்ன!" என்று உருகுவார். சீர்திருத்தக்காரர், "இவர் நெற்றியில் திருநீறு அணிந்து சீர்திருத்தம் பேச வந்து விட்டாரே" என்று மயங்க, பழஞ் சைவரோ, "கண்டிகை அணியாத இவர்க்குச் சைவ சித்தாந்தம் பேச உரிமை ஏது" என்று புழுங்குவர். **"தமிழ் நாடு உலகம் கண்ட முதல் நாடு,** நாகரிகத்திற்கு உறையுள், காதல் மணம் கமழும் பூங்கா, வள்ளுவர் அறம் வளரும் வளநாடு" என்பன போன்ற கருத்துக்களைக் கேட்கும் இளைஞர் மனம் இறும்பூது எய்தும். மற்றொரு காலத்தில், "தமிழ் நாடு கெட்டு

விட்டது. இந்த நாட்டில் பிறக்கும் பாம்புக்கும் கொடிய நஞ்சு உண்டு; மக்களுக்கும் கொடிய நஞ்சு உண்டு; நேர்மை குறைந்தது; அழுக்காறு மிகுந்தது; இந்த நாடு இவ்வாறு கீழ்நிலை எய்தி இடர்ப்படுவதிலும் கடல் கொள்ளப்பட்டு அழிதல் நலம்'' என்று கடிந்து பேசு வார். கேட்போர் மனம் வருந்தும். பொறுமையும் ஆராய்ச்சிக்குரிய அமைதியும் இல்லாதவர்கள் வழவழப் புக் குற்றம் கூறுவார்கள். ஒரு குடும்பத்துத் தந்தை தன் குடும்பத்தையும் மக்களையும் புகழ்ந்து ஊக்கம் ஊட்டும் சமயமும் உண்டு; பழித்துத் திருத்தமுனையும் சமயமும் உண்டு. இந்த உண்மை குறை கூறுவோர்க் குத் தெரியாதோ?

இவையெல்லாம் அறிவுத் துறையை-கருத்துலகத் தைச் சார்ந்தவை. சிறந்த அறிஞர்க்கு இன்றியமையாத நெகிழ்ச்சி-விட்டுக் கொடுக்கும் இயல்பு ஒன்றே இவற் றிற்குக் காரணம். இதனை அறியாதவர்கள் இவரை அறிதலும் அரிதே!

இனி வாழ்வுத் துறையை-கொள்கையுலகத்தையும் சிறிது நோக்குவோம். அவர்தாம் வழிபடும் குருமாராக உள்ள-நாயன்மார் ஆழ்வார்களின்மீது குறை கூறிப் பார்க்கட்டும். வழவழப்புப் பறந்து போய், திண்மை யும் வீரமுமே செறிந்த பேச்சை அப்போது காணலாம். ஏசுநாதரையும் முகம்மது நபியையும் ஒப்பப் போற்று தலை வழவழப்பு என்போர் அப்போது காணும் வீரத் தையும் திண்மையையும் என்ன என்று கூறுவார்களோ?

முதியோர் பலர் நிறைந்திருக்கும் கூட்டங்களில். அவர்கள் எல்லோரையும் விட்டு, இளைஞரை நாடிச் சென்று அவர்களிடையே அமர்ந்து முகமலர்ந்து பேசி மகிழும் அவர் இயல்பைக் கண்டவர்கள், அவர் வாழ் வில் உறுதி அற்றவர் என்று கூற முன் வருவார்களோ? துறவிகளும் துறவுக் கோலம் கொண்டவர்களுமே நிறைந்த சங்கங்களில் சென்று தலைமை தாங்கி, ''விட்

டைத் துறந்து காட்டிற்கு ஓடி மூச்சைப் பிடித்து அலை வோர்க்கு வீடு (மோட்சம்) இல்லை; பெண்ணை மாயை எனக் காண்பதே அஞ்ஞானம்; பெண்ணுடன் வாழ்ந்து பெண்ணின் பெருமை உணர்வதே ஞான நெறி; பெண் ணைப் பழிக்கும் கொடுமை-பெண்ணடிமை உள்ள வரைக்கும் இந்த நாட்டுக்கும் இந்த நாட்டுச் சமயங் களுக்கும் உய்வு இல்லை; இல்லை'' என்று பெண்ணின் பெருமை பேசும் வீரத்திண்மையை யாரேனும் மறத்தல் இயலுமோ? துறவிகளில் நல்லவர் சிலரைப் போற்றிய போதிலும், துறவு வாழ்க்கையை அவர் ஒரு நாளும் போற்றாமல் கடிந்தே வந்துள்ளார் என்பது உலகம் அறிந்த உண்மை அன்றோ?

பிறவாமை பிறவாமை என்று விழைந்து பிறவி யைத் துன்பமாகவும் பாவத்தின் விளைவாகவும் பழித் துப் பேசும் இந்த நாட்டில், ''மீண்டும் பிறப்பேன், இந்த நல்ல தொண்டு செய்யும் நோக்கம் கொண்டு மீண்டும் பிறப்பேன்'' என்று பேசவும் முன்வந்தவரின் வாழ்வில் உள்ளது திண்மையா? பிறிதொன்றா? அன்று முதல் இன்று வரை, வடவேங்கடம் முதல் தென்குமரி வரை, சமரச சன்மார்க்கம்-சமரச சன்மார்க்கம் என்று ஓயாது முழங்கிவரும் வாழ்வில் உள்ளது திண்மையா? பிறிதொன்றா? ஏழை மக்களிடம் அன்பு கொண்ட நெஞ்சு ஒரு நாளும் மாறாமல், அவர்களுக்குத் தொண்டு செய்வதில் நோக்கம் பிறழாமல், செல்பவர் பற்பலர் செய்ய முன்வந்த உதவிகளையும் உயர்வுகளையும் உறுதி யாக மறுத்தே வந்து, எளிய வாழ்வில் நிலைத்து நின்ற வர் திண்ணியரா? அல்லரா? பிறர் நலம் கருதித் தொண்டு செய்யும்போது நாட்டுப் புறங்களுக்குச் சென்று ஏழை மக்கள் வீடுகளில் வேகாத உணவுகளை யும் சுவையற்ற சிற்றுண்டிகளையும் உட்கொண்டு தம் மெல்லிய உடலின் நிலைமையும் போற்றாது புறக்கணித்த அவரே, தம் நலம் கண்ணியதென்று எண்ணி ஒரு தொழிலை ஏழு நிமிஷ நேரத்திலும் மற்றொரு தொழிலை மூன்று நிமிஷ நேரத்திலும் இன்னொரு தொழிலை

ஒன்றரை நிமிஷ நேரத்திலும் தயங்காமல் விடுத்து உதறி ஒதுங்கி அமைந்தார் என்றால், முதுமை நெருங்க நெருங்கத் திண்மை மேன்மேலும் மிகுந்து வருதலை உணராதிருத்தல் இயலுமோ?

உலக முன்னேற்றத்துக்கான அறநெறிகளில் **வழ வழப்பும்**, தம் முன்னேற்றத்துக்கான சிறு நெறிகளில் **உறுதியும்** கொண்டவர்களைத் தலைவர்களாகக் கொண்டுள்ள இந்த உலகம் இதனைச் சிறிது ஆராய்தல் வேண்டும். வீட்டுப்புறத் திண்ணைகளில் இருந்து வீரம் பேசிக் காலம் கழித்து, போர்க்களத்தின் அழைப்பு வந்துற்ற போது தயங்கித் தயங்கி மக்களைத் தந்திரமாக ஏமாற்றி ''இதுதான் வெற்றிக்கு வழி'' எனக் காட்டுவோர் வீரரா? அன்றி, போர் கொடியது எனவும், அமைதியே இனியது எனவும் தாம் உணர்ந்த உண்மையை என்றும் எடுத்துரைத்துப் போர் வந்துற்றபோது ''எம் கடமையைச் செய்து மறைவோம்'' என நேர்மையாகச் செயலாற்றி அஞ்சாது வாழ்வோர் வீரரா? போர் என்றால் இரத்த வெள்ளமும் வெடிகுண்டும் நச்சுக் காற்றும் நிறைந்த ஒன்றே என்று கொள்ளலாகாது. அந்தப் போருக்கும் அறிஞருலகுக்கும் நெடுந் தொலைவு. இங்குப் போர் எனக் குறித்தது வாழ்வில் வரும் இடையூறுகள். வாழ்வில் வரும் இடையூறுகளுக்கு அஞ்சித் தப்பிப் பிழைக்கும் தன்னலம் மிகுந்து தந்திரத்தைக் கையாண்டு வாழ்ந்தவர்கள் யார்? இடையூறுகளுக்கு அஞ்சாமல் தியாக உணர்வே மிகுந்து நேர்மையாகப் பொருதவர்கள் யார்? இந்தப் போரைப்பற்றி அறியச் செய்தித் தாள்களும் வானொலிகளும் விளம்பரப் பேச்சுகளும் துணை செய்யா. இயற்கை யறிவும் உண்மை யன்பும் நிறைந்தவர்களே இந்தப் போர் வீரரை அறிதல் கூடும்; அவர்களே இந்தப் போர் வீரரின் வாழ்வுத் துறையில் சீரிய தன்மையையும், அறிவுத் துறையில் தூய வழ வழப்பையும் தெரிந்து தெளிந்து போற்றல் கூடும்.

வாழ்க திரு. வி. க!

திரு. வி. க. நூல்

—வித்வான். அன்பு கணபதி.

நூலாவது யாது? பலர் பலவாறு கூறுவர். ஓர் ஆசிரியனுடைய எண்ணங்களை அவனுடைய நூலில் காண்கின்றோம்; அவனுடைய வாழ்க்கை அடைவு (அனுபவங்)களை அவன் நூல் தெரிவிக்கின்றது; நூல் என்பது சுவடி அன்று. ஆசிரியனே நூலாகத் திகழ்கின்றான். நாம் நூலைப் படிக்கும்போது வெறும் எழுத்துக்களாக அவற்றைப் பார்ப்பதில்லை; ஆசிரியன் அவனுடைய கருத்துக்களை நம்மிடம் கூறுவதாக-நாம் அவற்றைக் கேட்பதாகவே உணர்கின்றோம். அவ்வெழுத்துக்களின் பின்னே ஆசிரியன் ஒளிந்திருக்கின்றான். அவனை மனக்கண்ணால் காணுகின்றோம். அவனொடு அளவளாவுகின்றோம். ஆகவே நூலை, நூலாகப் பாராது ஆசிரியனாகப் பார்க்கவேண்டும். நூலைக் கொண்டு ஆசிரியனை அளந்தறிய-தெரிந்துணர வேண்டும். நூலை ஆசிரியனாகப் பார்ப்பவர்க்கு-நூலில் ஆசிரியனைக் காண்பவர்க்கு இது முடியும். எனவே, ஆசிரியனின் வேறு வடிவமே நூல் என்பது; சுருக்கமாகச் சொல்ல வேண்டுமானால் நூல் என்பதொன்றில்லை; ஆசிரியனே நூலாம். திருவள்ளுவர் என்பது அவர் செய்த திருக்குறளைக் குறிப்பதுபோல.

அடுத்து, ஒரு நூலை நாம் படிப்பதன் முன், அந் நூலாசிரியனைப் பற்றிய வரலாறுகளை எல்லாம் நன்கு அறிதல் வேண்டும். அதாவது அவனுடைய வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றிய-கிடைக்கக்கூடிய தனித்த செய்திகளை எல்லாம் திரட்டி நாம் உணர்தல் வேண்டும். ஆசிரியன் தனக்குக் கிடைக்கக்கூடிய செய்திகளை வைத்துக்கொண்டு, காலம் இடம் இவற்றிற்கேற்பத் தனது நூலை யாக்கின்றான். அவனுடைய சுற்றுச் சார்புகளை ஒட்டியே அவனது நூல் திகழும். அவன் கூறிச் சென்ற

பல கருத்துக்கள் பின்னர் மறுக்கப்படலாம்-எக்காலத்திற்கும் ஒப்ப நூல் யாக்கும் ஆசிரியர் உலகில் ஒரு சிலரே இருப்பராதலின். எனவே. நாம் ஒவ்வொரு நூலையும் அவ்வக்காலக் கண்கொண்டு பார்க்கவேண்டும். அவ்வந்நூலில் காணப்படும் கலை பழமைக் கண்டு துய்க்க வேண்டும். இந்த வரம்புகளுக்குள்ளே நின்று ஒரு நூலைப் படித்தால்தான்-அதுவாக நாம் ஆனால் தான்-அந்நூலை உள்ளவாறு அறிந்து மகிழ முடியும்.

இனி, ஆசிரியர் திரு. வி. க. அவர்களின் நூலைப் பார்ப்போம். திரு. வி. க. நூல் என்றால் என்ன? அவர் செய்த நூலா? அல்ல! பின் என்ன? அவர் நூலில் அவரையே நாம் காண்கின்றோம்; அவ்வெழுத்துக்களுக்குள்ளே அவர் உருவமே நின்று காட்சியளிக்கின்றது. அவர் நூலைப் படிப்பதென்றால் என்ன? சுந்தரனுரை-அவருடைய வாழ்க்கையிற் கண்டு கூறும் அனுபவ அறிவு மொழிகளை-படிக்கின்றோம்; அவரையே உணர்கின்றோம். அவர் நூலைப் படிக்க விரும்பும் நீங்கள் தயவு செய்து, அது செய்யுமுன், அவரைப் பற்றிய வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளை அறிய முயலுங்கள். அவற்றை அறிந்து கொண்ட பின்னர் அவர் நூலை எடுங்கள். அப்பொழுது விளங்கும் அவர் செய்த நூல்கள் நன்றாக. ஏனெனில், அவர் நூல்களில் ஒரோ விடங்களில் மறைந்து நிற்கும் கருத்துக்களையும் கொள்கைகளையும் நன்கு அறிவதற்கு, அவர் வாழ்க்கையினை அறிதல் சிறந்த திறவுகோலைப் பெறுவது போலாகும். நிற்க.

அருமை முதலியாரவர்கள், அன்பு கூர்ந்து அடியேற்கு அளித்த அன்பளிப்பான ‘‘மனித வாழ்க்கையும் காந்தியடிகளும்’’ என்ற உயரிய நூல் இதோ என் முன்னே இருக்கின்றது. இதனை ஒருமுறை படித்தேன்; மறுமுறை படித்தேன்; மும்முறையும் பயின்றேன். கீழே வைப்பதற்கு மனம் வரவில்லை. நீ ரோ ட் ட ம் போலத் தொடர்ந்து செல்லும் தெளிந்த எளிய நடை,

பொருட் செறிவு, தடை விடைகளுடன் எடுத்துப் பொருளை இனிது விளக்கிச் செல்லும் திறன், விழுமிய உயரிய கருத்துக்கள் எல்லாம் ஒன்றாகத் திரண்டு நிற்கும் காட்சி, ஆகிய இவை என் கருத்தைப் பிணித்தன; சோர்வைப் போக்கின; உணர்வைத் தட்டி எழுப்பின; உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்டன. இந்நூலில் காந்தியடிகளின் வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளையும், அருள் மொழிகளையும் நீக்கி விடுவோமானால் எஞ்சி நிற்பன அனைத்தும் திரு. வி. க. வின் உருவத்தை-வாழ்க்கையை-அவரது திருவுள்ளத்தைப் படம் பிடித்துக் காட்டுவனவாக மிளிர்கின்றன. நீங்கள் என்ன கூறுவீர்களோ அறியேன். ஆனால், "திரு. வி. க. வும் காந்தியடிகளும்" என்ற பெயரே இதற்குப் பொருத்த முடையது என்று என் உள்ளங் கூறுகிறது! ஏன்? யானறிந்த சுந்தரனார் இதில் காட்சி தருகின்றார்; நூல் முழுமையும் அவருடைய உருவத்தையே காணுகின்றேன்; நூலாகத் திகழுகின்றார் அவர்!

இதற்கு முன்பே யான், இவர் எழுதிய மகளிர் உலக மறுமலர்ச்சி மணியாம் 'பெண்ணின் பெருமை'யினைப் பயின்றேன்; 'முருகன் அல்லது அழகி'னைப் பருகினேன்; இவரளித்த 'சீர் திருத்தம் அல்லது இளமைவிருந்'தினை பயின்றேன்; 'தமிழ்ச் சோலை'யினுள்ளே தனித்து உலவினேன்; 'தமிழ்த் தென்ற'லை நுகர்ந்து சோர்வு நீங்கினேன்; உள்ளங் கிளர்ந்தது; உவகை மிகுந்தது. அதன் பின்னரே அவரோடு பழகவும், அவரது அன்பு கெழுமிய உரைகளைக் கேட்கவும், அவருடைய தனித்த-தூய வாழ்க்கையினை அறியவும் ஆன வாய்ப்புக்களைப் பெற்றேன். இன்று "மனித வாழ்க்கையும் காந்தியடிகளும்" என்ற நூலைப் படிக்கும் பேறு பெற்றேன். ஆகவே தான் யான் தொடக்கத்தில் கூறியவாறு இந்நூலை நன்கு உணர-இந்நூலினுள்ளே திரு. வி. க. வைக் காண-கண்டு கனிந்து உணர்ந்து மகிழ-முடிந்தது.

ஆசிரியர் சுந்தரனார் இதில் என்ன கூறுகிறார்? இதில் அவரை எவ்வாறு காணமுடிகின்றது? அவராகவே இந்நூல் திகழ்வது எங்ஙனம்? இவை எல்லாவற்றையும் இனித் தொடர்ந்து ஆய்ந்து பார்ப்போம். காந்தியடிகளின் வரலாற்றைக் குறிக்கும் நூல்கள் பல வுள. அவைகளைப்போல இதுவும் காந்தியடிகளின் வரலாற்றைக் கூற எழுந்த ஒரு நூலன்று என்பதை நாம் முதலில் உணரவேண்டும். ஆசிரியர் அவர்களே இந்நூல் எழுந்ததற்குரிய காரணத்தை நூலின் முகவுரையில் பின்வருமாறு குறிக்கின்றார்:

"இந்நூல் காந்தியடிகள் வரலாற்றைக் கூறுவதன்று......இந்நூற்கண் விளங்கும் முதற்பொருள் மூன்று: 1 மனிதன் எவன் என்பது. 2 ஒருவன் மனிதனாக எத்தகை வாழ்க்கை நடாத்தல் வேண்டும் என்பது. 3 மனித வாழ்க்கைக்கு இலக்கியர் மகாத்மா காந்தி என்பது"

இவற்றால், இவர் இந்நூல் எழுதப்புகுந்ததற்குரிய காரணத்தை நாம் நன்கு உணர்கின்றோம். ஒருவருடைய வரலாற்றை மட்டும் விரித்துக் கூறும் நூல் மக்களுக்குப் பெரும் பயனைத் தாராது. அதனோடு, அத்தகைய வரலாற்று நூலினை யாரும் எளிதாக எழுதி விடுதல் கூடும். ஆனால் ஒரு பெரியவரின் வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட பலவேறு நிகழ்ச்சிகளையும், அவர் அருளிய மொழிகளையும் வைத்துக் கொண்டு, அவற்றைச் செப்பம் செய்து, உரிய இடத்தில் அவற்றைத் தந்து நிறுத்தி அவைகளின் மூலம் மக்ககளுக்கு அறிவு புகட்டுவதென்பது எளிதான வேலையன்று; எல்லோருக்கும் இயலக் கூடியதுமன்று. ஆனால் திரு. வி. க. அவர்களின் எழுத்து, இவ்வரிய செயலை மிக எளிதாக-திறம்படச் சித்தரித்துக் காட்டியிருக்கின்றது.

தொடக்கத்தில், மனிதன் யார்? என்ற வினவை எழுப்பி அதற்குப்பின் வரும் விடையினை இருக்கின்றார்.

"ஆறுவது அறிவு விளங்கப் பெற்று அதன் வழி நிற்கும் மனிதன் தன்னுயிர் போல் மன்னுயிரைப் பார்ப்பவன். இரக்கமே அவன் உள்ளத்தில் குடிகொண்டு நிலவும் அவன் தனக்கென்று உலகத்தில் வாழான். தன் வாழ்க்கை மற்றவர்க்கே என்று அவன் கருதுவன். அவன் கொலை களவு கள் காமம் பொய் என்னும் ஐம்பெரும் பாவங்களுக்கு அஞ்சுவன். அவன் கரணங்களெல்லாம் அன்பு மயமாகப் பொலியும். விலங்கியல்பு அவனிடத்தில் தோன்றுதல் அருமை. அன்னான் பிற உயிர்களின் துன்பத்தைத் தன் துன்பமாகக் கொள்வன். இன்னோரன்ன இயல்பு வாய்ந்த ஒருவனையே **மனிதன்** என்று கூறலாம்"

இத்தகைய அழகிய உரைகள் யாரிடத்து முகிழ்க்கும்? அன்பர்களே, சற்று ஓர்ந்து பாருங்கள்! 'இத்தகைய மக்கள் உலகில் பெருகி, மாக்கள் அருகும் நாள் எந்நாள்? அந்நாள் அணித்தோ? சேய்த்தோ?' என மேலும் கூறி இரங்குகின்றார். அவர் பலகாலும் கூறி வருகின்றபடி--அடுத்து வாழ்க்கை என்ற பகுதியில் கூறியுள்ளவாறு மக்கள் இயற்கை வாழ்வு வாழத் தலைப்படுவோராயின், அந்நாளை-மனிதன் மனிதனாக வாழும் நன்னாளை அணித்தே காணலாம். அவரே கூறுகின்றார்: "அதை அணித்தே காண்டல் கூடும். அது மனிதன் முயற்சியைப் பொறுத்து நிற்கிறது" என்று. இயற்கை இயற்கை என, இயற்கையினை இறையாகக் கொண்டு அனைவரும் இயற்கையொடு பட்ட இன்ப வாழ்வு வாழ வேண்டுமென எழுதியும் பேசியும் வரும் பெரியாரல்லரோ நம் சுந்தரனார்! ஆதலினாலேதான், மனிதன் மனிதனாக வாழவில்லையே; அவன் என்று மனிதனாக வாழ்வான் என மனமுருகிக் கேட்கின்றார்,

'யாதும் ஊரே. யாவரும் கேளிர்' என்ற விழுமிய உரை 2000 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு ஒரு தமிழ்ப் புலவன் உள்ளத்திலே முகிழ்த்தது. அது இன்று ஆசிரியர் திரு.

வி. க. வின் உள்ளத்தைப் பிணித்தது. இதன் பயனை சுந்தரனாரின் ஒவ்வொரு எழுத்திலும் பேச்சிலும் காண்கின்றோம்; இத்தொடரின் இலக்கியமாக அவரை நாம் பார்க்கின்றோம். இதுதான், 'உலகத்தில் மனிதன் தன்னலங் கருதாது பிறர் நலங்கருதி வாழவேண்டும்' 'நாம் பிறர்க்காக வாழ்கின்றோம் என்னும் எண்ணங் கொண்டு வாழவேண்டும்' 'மனிதன் பிறர் நலங்கருதும் அருளாளனாய் வாழ்தல் வேண்டும்' என்ற மணி மொழிகளாக அவர் உள்ளத்தினின்றும் மலர்ந்து எழுந்து விரிந்தது. மேலும், இதுவே இன்று 'பொதுமை வேட்ட'லாகப் பொங்கி ஓடுகின்றது. ஆதலினாலேயே இச்சீரிய கொள்கையினை நிலைநாட்டுவதற்காகத் தம் நூலின் தொடக்கத்தில் தமக்கு இலக்கியமாகக் கீதையினையும், திருக்குறளையும் எடுத்துக் கொண்டார்.

வாழ்வுக்கு வேண்டிய சில முறைகளைக் கூறுமிடத்து, மகன் இளமையில் கற்பனகற்று பெற்றோர்ப் பேணி பெண்ணுடன் அன்பில் ஒன்றி, வறியார்க்கீழ்ந்து எளிய உணவு உடைகளை உண்டு உடுத்தித் தனக்கென வாழாது பிறர்க்கென வாழும் பெருவாழ்வை-அருள் வாழ்வைக் கொள்ளல் வேண்டுமென்கிறார். "உடலை நம்பாதே, உலகம் நிலையாதது, ஆசைகளை வெறு" என்று கூறி, இன்தமிழ் நாட்டைக் கெடுத்த ஒரு கூட்டத்தை அஞ்சாது கண்டிக்கின்றார். தம் வாழ்க்கையின் குறிக்கோள்களுள் இதனையும் ஒன்றாகக் கொண்டவரல்லவோ நம்மணவழகர்! ஆகவே அவர் கூறுகிறார்: "காயமே இது பொய்யடா, காற்றடைந்த பையடா என்று பாடிக் கண்டதைத் தின்று, கள்ளுண்டு, பொருட் பெண்டிர் இன்பந்துய்த்து உடலில் ஒன்றறை அங்குல அழுக்கேறி ஊறத்திரிபவன் ஆண்டவன் அன்பனாகான்" என்று. வருங்கால உலகை மாணுற ஆக்கும் மணிகளாம் மாணவர்களை நோக்கி, 'அருமை மாணவர்களே!' என அன்புடன் விளித்து "ஈதென்ன மாயும் உடல்; உடலை ஓம்பாதே என்று கூறும் போலிக் கூற்

றுக்குச் செவி சாயாதேயுங்கள். மண்ணை வெறுத்தல் பெண்ணை வெறுத்தல் பொன்னை வெறுத்தல் என்ற வெறுப்புத்துறவு என்புருக்கி நோயாய் நாட்டை அரித்துக் குலைத்து வருகின்றது'' என்று கூறுகின்றார். இதன் மூலம் உடலோம்பலின் இன்றியமையாமையினை-இயற்கை வாழ்வின் ஏற்றத்தினை இனிது எடுத்து இயம்புகின்றார். அவரே கேட்கின்றார் 'இவ்வியற்கை வாழ்வு வேண்டுவதா? அன்றோ?' என்று. நீங்களே கூறுங்கள் இதற்கு விடையினை. இதனுள் சுந்தரனாரை நீங்கள் காணவில்லை என்று கூற இயலுமா?

மகன் வாய்மை காக்க வேண்டும்; மனச் சான்றின் வழி நிற்கவேண்டும்; பழிக்குப் பழி-மறந்தும் பிறன் கேடு சூழல் கூடாது என்று கூறுகின்றார்; இவற்றைக் கடைப்பிடிப்பவனே மெய்யறிவு பெற்றவனாவான் என்றியம்புகின்றார். பொறுமை மனிதனுக்கு வேண்டிய சிறந்த குணம். ''பொருமை யுடையவன்பால் எல்லா நற்குணங்களும் பொலியும். அவைகளுள் சிறப்பாகத் தோன்றுவன நான்கு: அடக்கம், உள்ளநிறை, உண்மை, அன்பு என்பன''—இவை திரு. வி. க. வின் எழுத்துக்கள். இவற்றினுள்ளே நீங்களும் அவரைக் காணுகின்றீர்களா? இல்லையேல் பின்வரும் அவரது மணிமொழிகளைப் படியுங்கள். அப்பொழுது காணுவீர்கள் உறுதியாக அவரை. அதுமட்டுமன்று, அவரைக் கொள்கையில்லாதவர்-கோழமை என்று கூறுகின்றதே உலகம், அது எம்மட்டில் உண்மை என்பதையும் உணர்வீர்கள். பொறுமை என்பது பற்றி அவர் என்ன கூறுகிறார்?

''வாய்மையை அப்பனாகவும், மெய்யறிவை அன்னையாகவும் யான் கொள்கிறேன். இரண்டுங்கூடி ஈனும் பிள்ளை பொறுமை...மெய்யறிவு விளக்கமில்லாவிடத்து விளங்கும் பொறுமை பொறுமையாகாது. மாற்றான் வலிமை கண்டு அச்சத்தால் வகிக்கப்படும் பொறுமை பொறுமை யாமோ? அஃது அச்சம்; கோழமை, சிலர்

உள்ளத்தில் சினம் எரிபோல் மூண்டெழுந்து கனன்று கொண்டிருக்கும் அதை அவர் நடுக்கத்தால் வெளிப் படுத்தாது உள்ளே அடக்கிக் காலங்கழிப்பர். அவர் பொறுமையாளராகி விடுவரோ? அவர்க்குப் போதிய துணைவலி கிடைக்குமாயின், உடனே அவர் பொறுமை யிழந்து, பொருமை கொண்டு, பிறரைத் துன்புறுத்த எழுவர். இத்தகையோர் காலத்துக்கேற்றவாறு கையா ளும் ஒன்று எப்படிப் பொறுமையின்பாற்படும்? மெய் யறிவு ஈனும் பொறுமை, எத்தகை வலிமை யுடையா னைக் கண்டுழியும் நடுக்குறு அஞ்சாமையையும்-எத்தகை இடுக்கண் நேரினும், பிறர் எக்கொடுமை செய்யினும், அவர்க்குக் கனவிலும் மறந்துந் தீங்கு நினையாது, அவர் கொடுமைகளை அன்புடன் ஏற்று வெல்லும் வீரத்தை யும்-அடிப்படையாகக் கொண்டது. ஆள் வலியும் படை வலியும் உள்ளபோது அஞ்சாது நிற்பதும், அவை யிழந்தபோது அஞ்சி நடுங்குவதும் அஞ்சாமையின் பாற்பட்டன அல்ல என்பதும் மூண்டெழு சினத்தால் பிறரைத் துன்புறுத்த எழுவது வீரமன்றென்பதும் ஈண்டு உற்று நோக்கத் தக்கன.''

இத்தகைய பொருளுரைகள் எங்கிருந்து பிறக்கும்? வீரரிடத்தா? கோழை இடத்தா? அவர் தனித்து ஒதுங்கி வாழ்வதன் பொருள் இப்பொழுது விளங்குகிற தன்றோ? அதுபோல அவர் ஒதுங்கி வாழ்வதை உணர்ந் தவர்க்கு, இப்பகுதி நன்கு விளங்குமன்றோ! ஆகவே தான் ஒரு நூலைப் படிப்பதன் முன், ஆசிரியனின் வர லாற்றை அறிந்து கொள்வது நல்லதென்று அறிஞர் கூறுகின்றனர்.

அடுத்து, சத்தியாக்கிரகம் ஒவ்வொரு மனிதன் வாழ்க்கையிலும் வேண்டப்படுவன என்கிறார். சத்தி யாக்கிரகம் என்பது 'உண்மை கடைப்பிடித்'தலே. சத்தியாக்கிரகம் என்பது அரசியலுக்கு மட்டுமன்று; யாண்டும் கொள்ளப்படுவது. ஊடல் என்ற பெயரால்

குடும்பத்தில் நடைபெறுவது இச் சத்தியாக்கிரகமே என்கிறார். ஆம், ஊடலன்றே கூடற்கின்பம் தருவது! ஊடலில்லா வாழ்வு சிறக்குமா? சத்தியாக்கிரகம் அன்பை அடிப்படையாகக் கொண்டு, தீமை போக்க, நேரிய வழியில் எழுதல் வேண்டும் என்று கூறி மார்க் கண்டேயர் முதல் மெய்ப்பொருள் நாயனார் ஈறாக உள்ள சத்தியாக்கிரகிகளையும், அவர்தம் வாழ்வு நுட்பங்களை யும் எடுத்தினிது விளக்குகின்றார். சத்தியாக்கிரகம் என் பதன் வழிவாக அவர் கூறுவது: "சத்தியாக்கிரகம், அன்பு தியாகம் பொறுமை எவர்க்கும் இன்னு செய் யாமை முதலியவற்றால் ஆக்கப்பட்ட தொன்றாதலின், அது மனித வாழ்க்கையைச் செம்மை செய்யும் நீரதாம்" இதனை ஓர்ந்து கடைப்பிடிக்க!

'சாதுநிலை எய்தியவன் மனித வாழ்வின் எல்லை கண்டவனாகின்றான்' 'சாது நிலையென்பது தனக்கென வாழாது பிறர்க்கென வாழும் ஒன்றெனக' என்றெழுது கின்றார் சாது அச்சுக்கூடத்தவ முனிவர். சாது வடிவ மாக-தமக்கென வாழாது பிறர்க்கென வாழும் பெற்றி யராக-பற்றற்ற பெருமகனாக இலங்கும் மணவழகர், "உலகை வெறுத்துக் காட்டுக்குப் போகிறவனே சாது என்று எங்ஙனம் சொல்வது?......உலகுக் குழைக்கத் தன்பாலுள்ள குறைகளை அறவழியில் போக்கிக்கொண் டவனே சாது" என்று கூறுவதில் ஐயமுண்டோ?

'பிறப்பு இன்பமா? துன்பமா?' என்ற வினவை எழுப்பி 'யான் அதை இன்பமெனவே இறும்பூதெய்து கின்றேன்' என்று விடை யளிக்கின்றார், தொண்டிற் கெனவே பிறந்த தூயவர். மீண்டும் மீண்டும் தமிழ் நாட்டிலேயே தோன்றி தமிழின்பத்தையே பருகிக் காலங்கழிக்க விருப்புகின்றேன்; என்னருமைத் தமிழ் மக்கட்கு உழைக்க விரும்புகின்றேன் என்று அடிக்கடி கூறும் பெரியாரல்லவா நம் முதலியார்! அவர் பிறப் பினை அஞ்சுவரோ? அஞ்சாரன்றே!

மேலும், பிறவியிலுள்ள உயர்வு தாழ்வுகளைப் பெயர்த்தெடுத்து ஒழிக்கப் பாடுபடுகின்றவர் அல்லவா நம் பெரியார்! தொழில் பற்றிப் பிறந்த நாற்பிரிவு, பின்னர் பறப்பு வழிச் சாதியாக மாறினமை யாவரும் அறிந்ததே. இந்நாற்பிரிவே வருணாச்சிரமம் என்று கூறப்படுவது. இவ் வருணாச்சிரமம் பிறப்பு வழியே இயங்க வேண்டுமெனக் காந்தியடிகள் கூறுகிறார். ஆனால் சுந்தரனார் இதனை ஒப்புக்கொள்ளாது,

> "பிறப்பொக்கும் எல்லா வுயிர்க்கும் சிறப்பொவ்வா
> செய்தொழில் வேற்றுமை யான்"

என வரூஉந் திருவள்ளுவர் மொழியே இயற்கை நோக்குக்கு அரண் செய்வதாகும். "பிறப்பு வழித் தொழில்கள் நடைபெறல் வேண்டுமென்று கட்டுப்படுத்துவது இயற்கையை ஒறுப்பதாக முடியும்" என்று கூறி மறுக்கின்றார். ஆகவே, காந்தியடிகளிடம் இவர் கொண்ட அன்பு, இவரது நேர்மையினை-கொண்ட கொள்கையினை மாற்றவில்லையன்றோ! தீண்டாமையையும், பெண் பிறவி இழிந்தது என்ற பேய் மனப்பான்மையையும் பல விடங்களில் கண்டிக்கின்றார்.

தாய் மொழியாம் தமிழ் மொழியைப் பேசத் தொடங்கினால் சொல்ல வேண்டுவதில்லை. தமிழிலே ஊறிய வாழ்க்கையன்றோ அவரது வாழ்க்கை! 'ஒருபோது முடியணிந்து,, கோலேந்தி, கலையணிந்து, அரியாசனம் வீற்றிருந்த நம் அன்னை'—என்று பேச்சைத் தொடங்குவாரானால் அதற்கு முற்றுப் புள்ளிதான் ஏது? வைத்தாலும் நாம் விடுவோமா? நாளெல்லாம் கேட்கொண்டிருக்கலாமே அந்தப் பேச்சை. உளங் கிளர்ந்து எழுமே! உணர்வு பீறிடுமே! பின் வரும் திருமொழிகளை நோக்குக.

"தமிழனாகப் பிறந்து தமிழ்ச்சுவை யுணர்ந்த ஒருவன் வீடு பேற்றையுங் காதலியான். அவனுக்கு வீடுபேறு தமிழ்

மொழி இன்பமேயாகும். அவன் மீண்டும் மீண்டும் தமிழ் நாட்டில் தமிழனாகப் பிறந்து தமிழ்ச்சுவை மாந்தி இன்புறவே விரும்புவன்."

இதில் இவர் உள்ளம் தெள்ளத் தெளிய விளங்குகிற தன்றோ? 'மீண்டும் பிறப்புண்டேல் யான் பஞ்சமனாய்ப் பிறக்க விரும்புகின்றேன்' என்று கூறிய காந்தியடிகளை நோக்கி, 'அடிகள் தமிழ்க் குடியில் தோன்ற வேண்டு' மென முறையிடுகின்றார். சுந்தரனாரின் தமிழ்ப்பற்று இருந்தவாறு என்னே! 'தாய் மொழிப்பற்றில்லாதவன் தாய் நாட்டுப்பற்றில்லாதவன், என்பது இவரது கொள்கையல்லவா? வாழ்வு அல்லவா? கல்வியிலும் கட்டாயம் கூடாதென்பது இவரது கருத்து. ஏன்? கட்டாயம் என்பது இயற்கை நெறிக்கு மாறுபட்ட தன்றோ! கலையினை இவர், இசை காவியம் ஓவியம் என முக்கூறுபடுத்திக் கூறும் திறன் பெரிதும் போற்றத் தக்கது; பேணத்தக்கது.

பெண்ணுரிமைக்கெனப் பெருந்தொண்டாற்றிய-பெண்ணின் பெருமை பொறித்த பெம்மான், 'இல்லறமே நல்லறம்' என்கிறார். 'இல்வாழ்க்கை ஓங்கி வளர்க! வளர்க!' என வாழ்த்துகின்றார். காதல் மணமாம் அன்பு மணம் கனிக என்கிறார். அன்றே, நாட்டில் ஒருவரிடத்துக் கட்டுப்பட்டுக் கிடக்கும் அன்பு, முறையே யாண்டும் அருள் வெள்ளமாய் ஓடும் என்கிறார். பெண்ணைக் காமப் பொருளாகக் கருதுவதோ, அவளை நீத்துக் காட்டுக்கோடுவதோ கூடாதென்கிறார்.

''பெண்ணினல்லாள் தாயாகவும் சகோதரியாகவும் மனைவியாகவும் நின்று உலகை வளர்க்கின்றாள். ஒருத்தி ஒருவனுக்குத் தாய்; இன்னொருவனுக்குச் சகோதரி; மற்றொருவனுக்கு மனைவி. பெண்மை எவ்வாறு உலகுக்குத் துணைபுரிகிறது பாருங்கள்! பெண்ணினல்லாளிடம் பெண்மை தாய்மை இறைமை என்னும் மூன்று

இயல்புகள் சிறந்து விளங்குகின்றன.'' ''பெண்ணை விடுத்து ஓடுவது 'துறவு' என்ற கொள்கை எப்படியோ உலகில் முளைத்து விட்டது. அம்முளை நச்சு மரமாகி உலகை எரிக்கிறது'' என வரும்உம் மொழிகளை உன்னுக. பெண்ணை வெறுத்தல் என்ற இடையில் முளைத்த இப் பேய்க்கொள்கை, என்று நம் நாட்டை விட்டுத் தொலையும்? இப் போலித் துறவின் உண்மை கூறி, பெண்ணினல்லாட்குப் பெருவாழ்வு அளித்த பெரியாரை எம்மொழிகளால் வாழ்த்துவோம்? துறவு என்றால் காட்டுக்கு ஓடுவதா? துய்க்க வேண்டிய பருவத்தில் அரும்பெறல் துணைவியை இழந்த தூயவர் காட்டுக்கா ஓடினர்? இல்லையே. மக்கள் தொண்டன்றே ஆற்றி வருகின்றார்! இம்மான்புறு செயலை உலகம் மனங்கொண்டு திருந்துமாக!

''பெண்ணினல்லாளிடம் உள்ள மூன்று இயல்புகளுள் தாய்மையே சிறந்தது. தாய்மையே உலகை வளர்ப்பது. தாய்மையை வளர்ப்பது மனிதனுக்கு அறமே'' என்று கூறுகிறார். இவ்வாறு இவரைக் கூறச் செய்தது எது? சென்ற ஆண்டின் முன் ஆண்டு வரை அன்னை சின்னம்மையின் அன்பில் தவழ்ந்து வளர்ந்தவரன்றோ! விதை ஒன்று போடச் சுரை ஒன்று முளைக்குமோ? தாய்மை தரணியில் வாழ்க! வளர்க! வெல்க!

நாடு அழைத்ததும் நல்லாசிரியன் நிலையைத் துறந்த நாயகர்-தியாக வடிவினர், தியாகத்தைப்பற்றிக் கூறுகின்றார். 'தனக்குள்ள எல்லாவற்றையும் உவகையோடு தியாகத்தின் இயல்பு' 'உள்ளதை ஈந்து உவப்பவன் தியாகி' என்பன இவர்தம் அனுபவ உரைகள். அடுத்து வரும் அருமணிகளைச் சற்று ஆழ்ந்து பாருங்கள்: ''ஆண்டவன் அருள் ஒவ்வொருவரையும் மாய வாழ்வின்றுந் தடுத்தாள்கிறது. அவ்வருள் வழி வாழ்வோர் தியாக மூர்த்திகளாய் அகவிளக்கம் பெற்று மற்றவர்க்கென வாழும் பெரு வாழ்வு பெறுவர்.''

'தேசபக்தன்' ஆசிரிய பீடத்தினை அலங்கரிப்பதன் முன்னுள்ள திரு. வி. க. வை இதில் காண்கின்றீர்களன்றோ! அவரது வாழ்வு முழுவதுமே தியாக வாழ்வு; தியாக வடிவம் திரு. வி. க.

'இயற்கை வாழ்வு' என்ற பகுதியில், பிரமசரியம் என்பது பற்றிக் குறிக்கின்றார். அதில் 'பிரமசரியம் நான்கு ஆச்சிரமங்களிலும் விரவி நிற்கும். இல்லறத்திலும் பிரமசரியம் உண்டு, என்று கூறுவது என் சிந்தையைப் பிணித்தது. 'ஒருத்தியும் ஒருவனும் அன்பால் விழுங்கப்பட்டு காமக் கிளர்ச்சிக்கு இரையாகாது, உற்ற வயதில் பிள்ளைப்பேறு கருதிப் புரியுங் கலவி இயற்கையின்பாற்பட்டது; ஆங்கு பிரமசரியம் எங்ஙனம் அறுபடும்?' என்று கேட்பதற்கு, நீங்கள் அளிக்கும் பதில் என்ன?

அஹிம்சையைப்பற்றி யாது கூறுகிறார் ஆசிரியர்? திரு. வி. க. பிறந்தது புலால் உணவு கொள்ளாத குலம். ஆகவே, ஊன் உண்ணுமைப்பற்றி அவர் என்ன கூறுவார்? இதுபற்றி என்ன கூறுகிறார் "புலால் உண்ணுமையின் நோக்கமென்னை? உயிர் வதை கூடாதென்பது ...கொலை செய்யாது பிறரை வருத்தல், பிறர் உழைப்பால் வாழ்தல், வட்டியால் பிறரை நெருக்கல், களவாடல், கட்குடித்தல்,பிறர்மனை விழைதல், பொய் பேசல், இன்னோரன்ன பிற யாவும் உயிர்வதையின்பாற் பட்டனவே." ஆகவே, எல்லாக் கொடுஞ் செயல்களையும் செய்யும் ஒருவன் ஊன் உண்ணவில்லை என்ற ஒரு காரணத்தாலேயே அருளாளனாக மாட்டான் அன்றோ!

சுதேசியம், சுயராஜ்யம், சத்தியாக்கிரகம் என்பன பற்றி எல்லாம் விரித்துக் கூறுகின்றார். நாட்டு விடுதலை வாராததேன்? மணவழகர் கூறும் மறுமொழி இது: "பெண் மக்கள் கண்ணீர், தீண்டாதார் மன வருத்தம், பௌத்த சமண அடிகண்மாரை வதைத்த வதை முத

லிய மறச் செயல்கட்குக் கழுவாய் தேட ஒருப்படாத நாடு உரிமைபெற ஆண்டவன் திருவுளங் கொள்வனோ? கொள்ளானன்றே!

தமிழ் நாட்டில் தொழிலாளர்கட்காகப் பெரும்பாடு பட்டவர்-படுபவர் திரு. வி. க. என்பது உலகறிந்த ஒன்று. தொழிலாளர் இயக்கத்தை இந்திய நாட்டில் முதன் முதல் விதைத்தவருள் இவரும் ஒருவர். இவரது காலமெல்லாம் தொழிலாளரிடையே கழிந்தது-கழிந்து வருகிறது. பொருளில் சமத்துவம் வேண்டி நிற்பவர் இவர். சிலர் மட்டும் செல்வராக வாழ்தல் இயற்கையாகா தென்பவர். எனவேதான், "செல்வர் வாழ்வு திருட்டு வாழ்வென்பதில் என்ன ஐயம்?...... இயற்கை வாழ்விற்கு மேற்பட்ட பொருளை ஒருவன் பெறுவதும், கார்ப்பதும், பயன்படுத்துவதுங் களவல்லவோ?" என்று கேட்கின்றார்.

சுந்தரனார் சமரச சன்மார்க்கத்தை வேட்பவர்-உலகில் நிலைநிறுத்தப் பாடுபடுபவர் என்பது யாவரும் அறிந்ததே. சாதி மதச் சண்டையினை வெறுப்பவர். கடவுள், நாடு மொழி சாதி சமயம் கடந்த தனிப் பொருள் என்று நாடோறும் கூறி வருபவர். அதனாலன்றோ அவர் சைவராயிருந்தும், 'முருகன் அருள் வேட்ட'லோடு, 'திருமால் அருள் வேட்ட'லையும் பாடினார். இன்று 'பொதுமை வேட்ட'லும் அவரிடத்திருந்து பிறந்தது. "சமயம் வேறு; சமய வாதம் வேறு; இரண்டையும் ஒன்றுக்கிக்கலாம் விளைத்தலாகா" தென்கிறார். இன்னும் சற்றுக் கடுமையாக "சமயப் போரிடுவோரைக் காட்டினும் நாத்திகரே மேலானவர்" என்று அவரைக் கூறச் செய்தது, இன்று நம் நாட்டில் நிகழ்ந்து வரும் பல்வேறு வகைப்பட்ட சாதி மதச் சண்டைகள் அன்றோ! இவை எல்லாம் ஒழிந்து, அவர் கனவு காணும் இன்ப உலகம் மலர்வது எந்நாள்? அந்நாள் விரைவில் வருவதாக!

நான் கண்ட திரு. வி. க, நூலே-உள்ளத்தை-உருவத்தை விளக்கி இன்னும் எவ்வளவோ எழுதிச் செல்லலாம். நான் மட்டும் கண்டால் போதுமா? நீங்களும் காண வேண்டாமா? ஆகவே இத்துடன் அமைகின்றேன்.

ஆனல், ஒரு வார்த்தை! தமிழ் நாட்டின் அறிவுப் பெட்டகத்தை-தொண்டே ஓர் உருவெடுத்து வந்த தோன்றலே-மகளிர் மாண்புரைத்த மாமணியை-தொழிலாளர் துயர்துடைத்த தூயரை-இளமைக்கு விருந்தளித்த ஏந்தலே-தியாக உருவாம் தவமுனியை-பொதுமை வேட்கும் புத்தரை-விடுதலே விரும்பும் வீரரை-தமிழ் வளர்த்த தலேவரை-நம் நாடு இன்னும் நன்கு அறிந்து போற்றவில்லே. இனியாவது அறிந்து போற்றிப் புகழுமாக!

திருவள்ளுவரும் பொதுமையும்

—டாக்டர் மு. வரதராசன், M. O. L.

ஒருவனை ஒருவன் அடுதலும் தொலைதலும்
புதுவது அன்று;இவ் வுலகத்து இயற்கை. —புறநானூறு-76.

இது இடைக்குன்றூர் கிழார் என்னும் புலவர் அறிவுரை ஆகும். ஆரவாரம் பெருக அமைதி குலைய நடைபெறும் போர்களே உலகத்து இயற்கை என்று கொள்வோமாயின், எந்த நாடு ஆக்கம் எய்தினால் என்ன? எந்த நாடு அழிவு எய்தினால் என்ன? உலக முன்னேற்றம் என்பது.குறித்து எண்ணுதற்கும் இடம் உண்டோ? அறிவை வளர்த்தலாலும், அறநெறிகளைக் கோலுதலாலும் சிறிதேனும் பயன் உண்டோ? விலங்கினம் போலக் கண்மூடி வாழ்ந்து, கவலையின்றிக் காலம் கழிப்பதே சாலச் சிறந்தது ஆகும் அன்றோ? திருவள்ளுவர் முதலான சான்றோர் கண்டதெல்லாம் வெறுங் கனவே ஆகும் அன்றோ? ஆனால் உண்மை அது அன்று.

உலக வரலாற்றை நோக்கின், பெரும் போர் நிகழ்ந்தபோதெல்லாம் அமைதி வேட்கை மக்களிடையே பெருகியதைக் காணலாம். பகையும் பூசலும் மிகுந்து இரத்த வெள்ளம் பெருகின நாட்டில், மக்கள் அன்பும் அமைதியும் நாடி இன்ப வாழ்விற்கு உருகி நின்றதைக் காணலாம். குழப்பத்தின் விளைவான துன்பக் கடலில் அலைந்த மக்களே, அமைதியின் பயனான இன்பக் கரை காண விரைந்ததை அறியலாம். ஆதலால் அமைதி வேட்கையும் உலகத்து இயற்கையாக உள்ளது. அந்த வேட்கை இதற்கு முன் இருந்ததிலும் இன்று மிகுந்துள்ளது என்றே கூறல் வேண்டும். இதுவரை உலகம் காணாப் பெரும்போர் இப்போது நடைபெறுகின்றது. அதற்கு ஒப்ப இன்று தான் என்றும்

இல்லா அமைதி வேட்கை மக்களிடையே எழுந்துள்ளது. ஆதலின், போர், உலகத்து இயற்கை ஆவது போலவே அமைதியும் உலகத்து இயற்கை எனல் வேண்டும். இவ்விரண்டில் ஒன்று தொடக்கம்-காரணம். மற்றொன்று முடிவு-காரியம். குழப்பமாய்த் துன்பமாய்த் தொடங்கும் உலக இயற்கையே அமைதியாய் இன்பமாய் முடிவதாகும்.

உலக வரலாறு மற்றோர் உண்மைக்கும் சான்றாக உள்ளது. அது என்ன? சமயம் அல்லது அரசியல் இவ்விரண்டில் ஒன்று காரணமாகவே குருதி வெள்ளமும், குழப்பமும் அவ்வப்போது பெருகி நின்றன. இவ்விரண்டில் ஒன்று காரணமாகவே, அவ்வப்போது அமைதியும் ஒற்றுமையும் காணப்பட்டன,

சமயம் காரணமாக மக்கள் பிளவுபட்டுப் பகைத்த போதெல்லாம் குழப்பமே பெருகிற்று. அரசியல் காரணமாக மக்கள் பிரிந்து பொருத்தபோதெல்லாம் குருதி வெள்ளமே பெருகிற்று. சமய உண்மைகள் அனைவருக்கும் பொது எனப் பொதுமை உணர்வு பெருகின போதெல்லாம் மக்கள் அமைதி இன்பம் கண்டனர். அரசியல் செல்வம் அனைவருக்கும் உரிமை எனப் பொதுமை வாழ்வு சிறந்த போதெல்லாம் மக்கள் அமைதியின்பம் நுகர்ந்தனர். சுருங்கக் கூறின், சமயத் துறையிலும் அரசியல் துரையிலும் வேற்றுமை குழப்பமே விளைக்க, பொதுமையே அமைதி அளிக்க வல்லதாய் உள்ளது. யூத கிறிஸ்தவர், சமண பௌத்தர், சைவ வைணவர், இந்து முகம்மதியர், தென்கலை வடகலையர் பகையெல்லாம் சமயத் துறையில் பொதுமை-சமரசம் இல்லாக் குறையால் விளைந்தனவே. தேர்வு காலங்களுக்கு உரிமையான அடிதடி முதல் உலகப் பெரும்போர் வரை எல்லாத் தொல்லைகளும் அரசியலில் பொதுமை-சமவுரிமை இல்லாக் குறையால் விளைந்தனவே.

மற்றும் ஓர் உண்மை மறக்கவொண்ணாதது. அது தான் சமயத்திற்கும் அரசியலுக்கும் உள்ள தொடர்பு. ஒன்றை விட்ட மற்றொன்று பாழ் என்னலாம்; வீண் என்னலாம். பொதுவாக நோக்கின் மேல்நாடு அரசியலைப் பெரிதாகப் போற்றிச் சமயத்தைப் புரக்கணித்து வந்துளது. கீழ்நாடோ சமயத்தைப் பெரிதாகக் கொண்டு அரசியலைக் கைவிட்டு வந்துள்ளது. ஒன்றை விட்டு மற்றொன்றைப் பற்றுவதால் உளதாகும் தீங்குக்கு இன்று மேல்நாடும் சான்றாக உள்ளது; கீழ்நாடும் சான்றாக உள்ளது. சமயத்தைக் கைவிட்டு அரசியலையே போற்றிய நாட்டில் விலங்கு நிலை ஆக்கம் பெற்றது; மக்கள் வாழ்வில் உணர்வு குறைந்து இயந்திரம்போல் ஆயினர்; ஓய்வும் இன்பமும் இன்ன என்று அறியாமல் உரிமை என்ற பெயரால் அடிமைத்தளை பூண்டு இயங்கலாயினர். அரசியலைக் கைவிட்டுச் சமயத்தையே போற்றின நாட்டில் துறவிகள் பெருகினர்; உலகம் பொல்லாதது என்று அஞ்சி ஒதுங்கும் கோழைத் தன்மை மிகுந்தது; எது எப்படி ஆனாலும் எமக்கு என்ன என்று எண்ணும் தன்னலம் வளர்ந்தது. சமயத்தைக் கைவிட்ட நாட்டில் அரசியல் போலியாயிற்று; அழிவுகளுக்கு அடிப்படையாயிற்று. இதை மேல்நாட்டில் காணலாம். அரசியலைக் கைவிட்ட நாட்டில் சமயம் போலியாயிற்று; அல்லல்களுக்கு அடிப்படையாயிற்று. இதைக் கீழ்நாட்டில் காணலாம். சமயத்தை விட்டபின் அரசியலில் உண்மை இல்லை; அரசியலை விட்டபின் சமயத்திலும் உண்மை இல்லை. இந்த இரண்டிற்கும் உள்ள தொடர்பைத் திருவள்ளுவர் காலத்துச் சான்றோர் எவ்வாறோ உணர்ந்திருந்தார்கள். பண்டைக் காலத்தில் அறத்துறைத் தலைவர் வேறாகவும், அரசியல் தலைவர் வேறாகவும் இருந்தது இல்லை. இளங்கோவடிகள். கூலவாணிகன் சாத்தனார், சேரன் செங்குட்டுவன் முதலானோர் அறத்துறை, அரசியல் துறை இரண்டிலும் கலந்திருந்தனர். இன்று உலகில் உள்ள அரசியல் தலைவர் பலர் அறத்துறை இன்னது என்று அறியார்;

சமயத் தலைவர் பலர் அரசியல் இன்னது என்று அறியார். மிகச் சிறந்த நோக்கம் கொண்டு கோயிலும், கோன் ஆட்சியும் பிணைக்கப்பெற்ற இங்கிலாந்திலும் இந்தத் தொடர்பு வெறுஞ் சடங்கு ஆகிவிட்டது. அசோகன் போன்ற மன்னர் பிறந்த இந்நாட்டிலும் அறமும் அரசியலும் பிரிந்து நிற்கின்றன. சான்றோர் செய்த முயற்சி எல்லாம் விழலுக்கு இறைத்த நீராயினவே என்று எண்ணவேண்டியதாயிற்று.

அறத்தையும் அரசியலையும் பிணைக்க வல்லது பொதுமையே. சமயத்தின் பெயரால் அரசியலில் பகையை வளர்த்தலும், அரசியலின் பெயரால் சமயத் துறையில் பூசலை எழுப்புதலும் இன்றும் காணக்கூடிய காட்சியே அன்றோ? பொதுமை ஒன்றில் ஏற்படின், மற்றொன்றன் தொடர்பு தானாகவே வரும். **திருவள்ளுவர் இவ்விரண்டையும் பிணைக்கவல்ல பொதுமை கண்டவர்.** திருக்குறளில் அறத்திற்கும் அரசியலுக்கும் உள்ள தொடர்பு அறத்துப்பால், பொருட்பால் இரண்டனையும் கற்று உணர்ந்தவர்க்கு நன்கு விளங்கும்.

பொருள் இன்றேல் அறம் இல்லை என்பது திருவள்ளுவர் கருத்து. பொருட்குறை நீங்கினால் அன்றி, அறம் வாழ வழியில்லை என்று அச்சான்றோர் அறிவுறுத்தியுள்ளார். மழையும், அதனால் விளைபொருளும் குறையாதிருப்பின் உணவுப் பஞ்சம் அக்காலத்தில் இல்லை. மழை வளம் ஒன்று உண்டானால் ஒவ்வொருவருக்கும் அக்காலத்தில் எவ்வாறேனும் உணவு கிடைத்து வந்தது. அக்கால அமைப்பு அவ்வாறு. இக்காலத்திலோ காசு இருந்தால் அன்றி உணவு கிடைக்கவில்லை; மழை வளம் சுரப்பினும் காசுவளம் இல்லாதவன் கஞ்சி அற்றவனே. சுருங்கக் கூறின் அக்காலத்தில் உணவு என்றால் மழை; இக்காலத்திலோ உணவு என்றால் காசு; (ரு. அ. பை.) அறவொழுக்கத்தைப் பற்றிக் கூறப் புகுந்த திருவள்ளுவர்,

"வான் இன்று அமையாது ஒழுக்கு" (திருக்குறள்-20)

என்று தெளிவுறுத்தினர். அறம் வாழ வேண்டுமானல் பொருட் குறை நீங்கல் வேண்டும் என்பதன்றே இதன் கருத்து? அறம் அறிவுறுத்திய தலைவர் பொருள் துறையில்-அரசியல் துறையில் பொதுமை வேண்டும் என்று வற்புறுத்தியது அன்றே இது?

கொல்லாமை என்னும் அறத்தைக் கூறப்புகுந்த அதிகாரத்தில் மீண்டும் பொதுமையை வற்புறுத்துகின்றார். உயிர்க் கொலை வேண்டாம் என்று உரைக்க வந்தவர், அறிவு ஆற்றல் அறம் ஒழுக்கம் கற்பு உரிமை முதலான பலவற்றைக் கொல்லும் பசித்துன்பமும் உலகில் நில்லாது ஒழிக என முயல்கிறார்.

"பகுத்துண்டு பல்லுயிர் ஓம்புதல் நூலோர்
தொகுத்தவற்றுள் எல்லாம் தலை" (திருக்குறள்-323)

என்கிறார். பொருள் பொதுமையுறல் வேண்டும் என்ற கருத்தையே, அறத்துப் பாலில் ஒப்புரவு என்ற அதிகாரம் ஆக்கினர். ஈகை என்னும் அதற்கு அடுத்த அதிகாரத்திலும்,

"அற்றார் அழிபசி தீர்த்தல் அஃதொருவன்
பெற்றான் பொருள்வைப் புழி"
"பாத்தூண் மரீஇ யவனைப் பசியென்னுந்
தீப்பிணி தீண்ட லரிது"
"ஈத்துவக்கும் இன்பம் அறியார்கொல் தாமுடைமை
வைத்திழக்கும் வன்க ணவர்" (திருக்குறள்-226-8)

முதலான பாக்களில் வற்புறுத்துகின்றார். அரசியலைத் துறந்த அறிவோரைவிட, அரசியலில் கலந்த அறவோர் உயர்ந்தவர் என்பது அவர் கருத்து. உலகை விட்டு ஒதுங்கி உண்ணு நோன்பு கிடப்பாரைவிட, உலகுடன் கலந்து பிறர் பசி தீர்க்க முயல்வார் சிறந்தவர் என்கின்றார்.

"ஆற்றுவார் ஆற்றல் பசிஆற்றல் அப்பசியை
மாற்றுவார் ஆற்றலின் பின்" (திருக்குறள்-225)

உலகம் பொல்லாதது என்று ஒதுங்கி உண்ணாது நோற் பாரைவிட, உலக வாழ்க்கையை ஏற்றுப் பிறர் சொல் லும் கொடுஞ் சொல் எல்லாம் பொறுப்பவர் சிறந்தவர் என்கின்றார்.

"துறந்தாரின் தூய்மை உடையர் இறந்தார்வாய்
இன்னாச்சொல் நோற்கிற் பவர்"
"உண்ணாது நோற்பார் பெரியார் பிறர்சொல்லும்
இன்னாச்சொல் நோற்பாரின் பின்" (திருக்குறள்-159-60)

அறம் உலக வாழ்வில்-அரசியலில் கலந்து நிற்றல் வேண்டும் என்னும் கருத்தை விளக்க வேறு என்ன வேண்டும்?

பொருட்பாலில் திருவள்ளுவர் அறத்தை வற் புறுத்தும் இடங்கள் மிகப் பல. உண்மையைப் போற் றினால் வாணிகம் நடவாது எனவும், நேர்மையை மேற் கொண்டால் அரசியலில் வெற்றிபெற முடியாது என வும், லஞ்சம் வாங்காது ஒழியின் வயிறு வளர்த்தல் இயலாது எனவும், தந்திரம் இல்லையானால் உலக வாழ்வு இல்லை எனவும், இன்ன பலவாறாகவும் வாணி கரும் அரசியல் தலைவர்களும் உத்தியோகஸ்தர்களும் பொது மக்களும் பிறரும் அஞ்சி அஞ்சி வாழுங்காலம் இது. எவ்வாறேனும் பொருள் ஈட்டிச் செல்வன் என்ற பெயர் பெற்றபின் எது செய்யினும் உலகம் போற்ற முன் வருகின்றதே என்று அறிஞரும் திகைக்கும் காலம் இது. வறியவன் செய்வதெல்லாம் பாவம் என்றும், உடையவன் செய்வதெல்லாம் புண்ணியம் என்றும் பாமரர் மயங்கும் காலம் இது. இந்தக் காலத்திலும் பொருட்பாலில் திருவள்ளுவர் கூறும் உண்மைகளை ஆழ்ந்து உணர்வார்க்குத் திகைப்பு இல்லை. அறத்தை

அடிப்படையாகக் கொண்டே பொருள் ஈட்டுக என்று வற்புறுத்தும் வள்ளுவர், பிறரை அழவைத்து ஒருவன் கொண்ட பொருள் எல்லாம் அவனை அழவைத்து விட்டுப்போம் என்கின்றார். எடுத்துக்காட்டாக, முசோலினி வென்ற அபிசீனிய நாடு ஒன்று போதாதோ?

> "அழக்கொண்ட எல்லாம் அழப்போம் இழப்பினும்
> பின்பயக்கும் நற்பா லவை" (திருக்குறள்-659)

அரசியலில் சிறந்து விளங்கக் கல்வி வேண்டும்; பல நூல்களைக் கற்றல் வேண்டும். ஆனால் நோக்கம் நூல்களைக் கற்றலே அன்று. அறத்துப் பாலில் வற்புறுத்தியவாறு 'மனத்துக்கண் மாசிலன் ஆதல்' வேண்டும். அத்தகைய நல்லமனம்-அறமனம் இல்லாதவர்க்கு அரசியலால் ஒரு பயனும் இல்லை.

> "பலநல்ல கற்றக் கடைத்தும் மனம்நல்லர்
> ஆகுதல் மாணார்க்கு அரிது" (திருக்குறள்-823)

பொருட்பாலில், அரசியலில் தொடக்கத்திலேயே அறம் தவறாமல் ஒழுகல் வேண்டும் என்று வற்புறுத்துகின்றார்.

> "அறன்இழுக்காது அல்லவை நீக்கி மறன் இழுக்கா
> மானம் உடையது அரசு"

அறத்துக்கும் அரசியலுக்கும் தொடர்பு வேண்டும் என்று இவ்வளவு கூறுதல் ஏன்? மண் நீர் தீ காற்று வான் என்னும் இவற்றின் இயல்புகள் இன்ன இன்ன என்று ஆராய்ந்து கற்கும் அறிவியல் கல்வியில் எம். ஏ. பட்டம் பெற்றவன் ஒருவன், அந்த அறிவைப் பயன் படுத்தாமல் வாளா இருப்பின் அவனுக்கு ஒரு பெருமை உண்டோ? அல்லது, இவற்றின் இயல்புகள் இன்ன என்று அறியும் அறிவே இல்லாத ஒரு பேதை பெரிய

பெரிய ஆக்க வேலைகளில் ஈடுபட்டுப் புதிய புதிய கருவிகளைக் கண்டு பிடிக்க முனைந்தால், அவனுக்குத்தான் ஒரு பெருமை உண்டோ? அழுக்காறு அவா வெகுளி இன்னாச்சொல் என்பவற்றினை நீக்கி ஒழுகுதலே அறம் என்று அறிந்தவன் அரசியலில் பயன்படாது ஒதுங்குதலும், அறம் இன்னது என்று அறியாதவன் அரசியல் தலைமை தாங்க முன் வருதலும் என் என்பது? முன்னவன் அறமும் போலி என்ன. பின்னவன் அரசியலும் பாழ் எங்க. இதுவே திருவள்ளுவர் கண்ட உண்மை.

இன்பமே வாழ்க்கையின் நோக்கம். இன்ப நோக்கமே அறத்துக்கும் அரசியலுக்கும் உள்ள முடிவு. திருக்குறள் நூலாக அமைந்த முறையும் இதுவே. முன்னே **அறம் வழி காட்ட, பொருள் பயன்பட, இன்பம் முடிவாகின்றது.** அறத்துப்பால் பொருட்பாலுக்கு அடிப்படை. பொருட்பால் காமத்துப்பால் என்னும் இன்பப்பாலுக்குத் துணைசெய்தல் வேண்டும். இதுவே திருக்குறள்-திருவள்ளுவர்.

சமயத்திலும் அரசியலிலும் பொதுமை வேண்டும். அதுவே அமைதியின்பத்தைக் கூட்டும் என்று மேலே கண்டோம்.

இன்று வரை ஏற்பட்டுள்ள சமயங்களில் எல்லாம் சிறந்த உண்மைகள் உள்ளன. அவற்றை இந்த உலகம் ஏன் பொதுவுடைமை ஆக்கிக் கொள்ளுதல் ஆகாது? அரசியல் துறையில் பல புதுவழிகள் காணப்பட்டுள்ளன. அவற்றையும் இந்த உலகம் ஏன் பொதுவுடைமை ஆக்கிக் கொள்ளுதல் ஆகாது? காரணம் ஒன்றே; மக்கள் இன்னும் மக்கள் ஆகாமையே; வயிற்றைப் பொருளாகக் கொண்டு வாழும் மாக்கள் நிலையிலிருந்து, மனத்தைப் பொருளாகக் கொண்டு வாழும் மக்கள் நிலைக்கு இன்னும் உயராமையே; மனிதன் மனத்தால்-மன வளர்ச்சியால் சிறப்புறுமையே.

சமய நெறியையும் அரசியல் துறையையும் வயிற்றுக்கே பயன்படுத்தும் பாழ்நிலை ஒழிதல் வேண்டும்; அவற்றை மனதுக்கே பயன்படுத்தும் வாழ்நிலை வருதல் வேண்டும்; அன்றே பொதுமை-சமரசம் ஓங்கி நிற்கும்.

திருவள்ளுவர் கூறும் அறம் வயிற்றைக் கடந்தது; அவர் கூறும் அரசியலும் வயிற்றைக் கடந்தது. உணவுக்குறை தீர்ந்தபிறகே ஒழுக்கம் என்று அறத்துப்பாலில் அறிவுறுத்துகின்றார். உயிர் வாழ்தல் அனைவருக்கும் பொதுவான உரிமை; இரந்து உயிர்வாழ்தல் வேண்டா-என்று பொருட்பாலில் தெளிவுறுத்துகின்றார். **திருக்குறள் சாதி சமய வேறுபாடுகளைக் கடந்த பொது நூலாதல் போலவே, வயிற்றுத் தொல்லையும் கடந்து உரிமை பேசும் பொது நூலாகும்.**

•

சமயம் எல்லாம் மனத்தைப் பண்படுத்தவே என்ற உண்மையை உணர்ந்த பின், சமய வேறுபாடு கொண்டு குழம்புவதற்கு இடம் ஏது? அறநெறியால் மனம் பண்பட்ட திருவள்ளுவர், அறத்துப்பால் முழுமையும் மனம் மனம் மனம் என்று பன்முறை எடுத்துரைத்தலும், பல சமயங்களுக்கும் அடிப்படையான இயற்கை உண்மைகளை எடுத்துரைத்துப் பொதுமையைப் போற்றுதலும் காண்க. அடக்கம் ஒருவனை உயர்த்தும் அழுக்காறு ஒருவனை அழிக்கும் என்பன முதலாக அவர் கூறும் உண்மைகள், நீர், கீழ்நோக்கிச் செல்லும்; தீ மேல் நோக்கிச் செல்லும் என்பன முதலாக அறிவியலார் கூறும் இயற்கை உண்மைகள்போல மறுக்க முடியாதன அல்லவோ? அறிஞர் பெர்னட்ஷா கூறுவது போல, மேனாட்டு மனவியல் நூல் (Psychology) இன்னும் பச்சிளங்குழந்தைப் பருவத்திலேயே உள்ளது. அது வளர்ச்சி பெறட்டும்; துருவித் துருவி அறத்துப்பாலை ஆராயட்டும்; அன்றுதான் திருவள்ளுவர் வாய்மொழியின் பொதுமை உலகிற்கு விளங்கும்.

அறம் மனத்திற்கு உணவு என்றால், அரசியல் மனத்திற்குப் பயிற்சி எனலாம். இன்றுள்ள அரசியல் ஒரு சாரார்க்கே உரியதாய், மற்றவரைப் புறக்கணித்த தாய், வயிற்றுக்காகவும், அதன் தொடர்பான ஆடம் பரங்களுக்காகவும் வழி கோலுவதாய் உள்ளது. இந்த அளவில் நின்று தேங்கும் அரசியல், பொதுமை காணாது; போர்களுக்கும் பேரழிவுகளுக்கும் காரண மாய் நின்று இறுதியில் தானும் அழியும். **உயிர் வாழும் உரிமையை எல்லோருக்கும் வழங்குதலை முதற்கடமையாகக் கொண்ட அரசியல்-'ஊண் உடை எச்சம் உயிர்க்கெல்லாம் வேறு அல்ல' என்று திருவள்ளுவர் கண்ட உண்மையை முதற்சட்டமாகக் கொண்ட அரசியல்-பொது மையைப் போற்றும் அரசியலாகும்.** அந்த அரசி யலே மனத்திற்குப் பயிற்சி அளிக்கவல்லது.

இவ்வாறு அற உணவு உண்டு, அரசியல் பயிற்சி பெற்ற மனமே அமைதி இன்பத்தை நுகர வல்லதாகும். இந்த மன இன்பமே திருக்குறள் காமத்துப் பாலில்-இன்பப்பாலில் காண்பது. திருவள்ளுவர் கூறும் தலை வனும் தலைவியும் அன்பும் அறிவும் நிறைந்தவர்; அறத் தால் அன்பும் அரசியலால் அறிவும் வளர்ந்த மனத் தினர். அத்தகைய மனம் பெற்றவர் விலங்குணர்ச்சி யைப் பொருளாகக் கொள்ளாமல் மன உணர்வையே போற்றுவர். விலங்குணர்ச்சி வெறுங்காமம்; மன உணர்வே உண்மைக் காதல்; திருக்குறளில் கூறப்படு வது உண்மைக் காதலே, மன உணர்வே. பண்பட்ட மன உணர்வு எந்த உலகத்தில் இருப்பினும் என்ன? அது காதலர் காதல் உலகத்திலும், புலவர் புலமை உல கத்திலும் கடவுளன்பர் அன்பு உலகத்திலும் ஒத்திருப் பது. பண்பட்ட மன உணர்வினர் காதலராக வாழ லாம்; அல்லது புலவராகத் திகழலாம்; அல்லது கடவு ளன்பராக விளங்கலாம். மூவகை நிலைக்கும் அடிப்படை ஒன்றே. அதனாலன்றோ திருக்குறள் காமத்துப்பால்

காதலர்க்கு விருந்தாதலே அன்றி, புலவர்க்கும் கடவுளன்பர்க்கும் இன்னமுது ஆகின்றது. இங்கும் ஒரு வகைப் பொதுமை காண்க.

சுருங்கக் கூறின், மன வளர்ச்சியை நோக்குவார்க்கே திருவள்ளுவர் கூறும் அறத்தில் பொதுமை விளங்கும்; மனப் பயிற்சியை நோக்குவார்க்கே அவர் கூறும் அரசியலில் பொதுமை விளங்கும்; மன உணர்வை நோக்குவார்க்கே அவர் கூறும் இன்பத்தில் பொதுமை விளங்கும். திருக்குறளில், மட்டும் அல்ல உலகத்திலேயே பொதுமை விளங்க வேண்டுமானல், உணவும், உடையும் பிற ஆடம்பரங்களும் பற்றிய கவலை அறவே ஒழிந்து. மன வளர்ச்சியும் மனப் பயிற்சியும் மன உணர்வும் பற்றிய கவலை பெருகல் வேண்டும்; மக்கள் மக்களாய்வாழ்வதும் அன்றே. வாழ்க பொதுமை! வாழ்க திருவள்ளுவர்!

வீரர் வழிபாடு

—திரு. A. S. ஞானசம்பந்தம், M. A.,

தமக்கென வாழாப் பிறர்க்குரியாள ரெல்லாம் வீரரே! தம் வாழ்நாள் முழுமையும் அவ்வாறே வாழ்ந்து, நாட்டுப் பணியும் மக்கட் பணியுமே தமது கடன் எனப் பணியாற்றிய ஒரு வீரரது மணி விழா மலருக்கு, இத்தகைய கட்டுரை வரைவது மிகவும் பொருத்த முடையதே.

முதலாவது வீரர் யார்? வீரம் என்பது யாது? எனப் பார்ப்போம். மக்கள் யாவரும் இறைவனுல் படைக்கப்பட்டவரேயாவர். ஆனுல், உயிர் வளர்ச்சி முறையில் (Evolution) வரும் ஒவ்வொருயிரும் அதன் பழைய பிறவிகளுக்கு ஏற்ப இப்பிறவியில் மனோ நிலை பெற்றிருக்கும். யாவர்க்கும் பொதுவான உயிர்க் குணங்கள் இருப்பது தவிர, ஒவ்வோர் உயிர்க்கும் சிறப்பாகச் சில குணங்கள் இருக்கும். சிறப்பியல்கள் காரணமாக அவரவர் பெருமை சிறுமை வெளிப்படும். இதனுல் பிறருக்கு நன்மை விளைவிக்கக் கூடிய சிறப் பியல்பு பெற்றோரே, பெரியார் எனப்படுவார் என அறிகிறோம். இவர்களது துணைகொண்டே இவ்வுல கம் நடைபெறுகிறது. இவ்வுலகின் சரிதம் அறிய வேண்டின், இவர் சரிதம் காணவே போதுமானது. இவர்களே மக்கள் இனத்தின் தலைவர்கள். உலகைச் சீர்படுத்தி அதற்கு வரம்பிட்டு மனித சமூகம் அதன் வழி நடை பெறுமாறு செய்வோர் இவ்வீரரே. உல கின்கண் இன்று காணப்படும் செயற்கருஞ் செயல்கள், முடிந்தனவும் நடக்கின்றனவும் நடைபெறப் போகின்ற னவும் ஆகிய அனைத்தும் இவ்வீரரது கனவிற்றோன்றி நனவில் வெளிப்பட்டனவேயாம். இவ்வீரர்களைப்பற் றிக் காணும் காலம் வீண் காலமாகாது; படிப்பார்க்கு உறுதுணையாய் நிற்கும்.

இவ்வகை வீரர்கள் கருவில் திருவுடையராய்த் தோன்றுகின்றனரேயன்றிப் பிறரால் ஆக்கப்படுவதில்லை. அவர்கள் யாண்டுத் தோன்றினும், எப்பொழுது தோன்றினும் உலகம் அவர்களை நன்கு அறிந்து கொள்கிறது; அவர்களை வெளிக்குக் கொணர்ந்து அவர்கள் சொற்படி நடக்க முற்படுகிறது; அவர்களைப் போற்றி அவர்கள் பின் செல்கிறது. எத்துணை முன்னேற்றம் ஏற்படினும் இத்தகைய வீரர்களைப் புறக்கணித்தல் இயலாத காரியம். நாகரிகம் என்ற அழுக்கு மிகுதியும் ஏறுத மிகப் பழங் காலத்தில், மனித சமூகம் திறந்த மனத்தோடு இயற்கையின் உண்மைத் தன்மையை, அவள் காட்டிய வண்ணம் அறிந்து கொள்ளும் சக்தியுடையதாக இருந்தது. ஆழ்ந்ததும், தூய்மையானதும், ஏற்றுக்கொள்ளும் சக்தியும் உடைய அப்பழங் கால மனிதனுடைய மனம், இயற்கையின் சக்திகளைக் கேவலம் ஒரு பெயரிட்டு அழைத்துவிட்டு அதனோடு திருப்தி அடையவில்லை. அதற்கு மாறுக இயற்கையின் பெருமையிலும் சக்தியிலும் ஈடுபட்டு நின்றது; அதற்கொரு பெயரிட்டழைக்கும் சக்தியற்றிருந்தது. மனிதனுக்கு இயற்கையன்னை, மாயோன் மேய காடுறை உலகாகவும், சேயோன் மேயமைவரை உலகாகவும், தீம்புனல் உலகாகவும், பெருமணலுலகாகவும் அவனது மனம் எவ்வளவு விரிந்து செல்லினும் அவ்வளவுக்கும் இடந்தரும் சக்தி வடிவாகவும், என்றும் அவனுக்குப் புத்துணர்ச்சிகளை ஊட்டும் சித்துப் பொருளாகவும் இருந்தாள். இன்றும்தான் என்ன? எத்துணைப் பெயர்கள் வைத்தும் இயற்கையின் வடிவங் கண்டார் யார்? இன்னும் அவள் கற்பனை கடந்த சோதியாகத் தானே உள்ளாள்! ஆயின் இன்றைய மனிதன் பழக்க வழக்கங்களால், போலி நாகரிகம் என்று கூறப்படும் இருப்புக் கூட்டில் அடைபட்டு, அதற்கு அப்பாற் காணும் தன்மையை இழந்து நிற்கின்முன். என்றைக்காவது அறிவியல் நூல், (Science) இயற்கையின் தன்மையும் வன்மையும் இத்துணைதான் என்று கூறியது

உண்டோ? அவ்வாறு கூறுமாயின் அது அறிவியல் நூல் ஆமோ? அறிவியல் துறையின் உண்மை காண மாட்டாதார் அன்ருே, இயற்கையின் முடிவை விஞ்ஞானம் கூறிற்று என்று கூறுவர்? இத்தகைய இயற்கையன்னை காலம் என்ற பெரு வெளி வழியே செல்கின்ருள். காலம்! சற்று நின்று ஆராய்வோமாயின் எல்லையற்றதாய், ஓய்வற்றதாய் சென்று கொண்டிருக்கும் அக்காலம், எல்லையற்ற வேகத்தில் புரண்டு செல்கையில் இவ்வண்டம் அதன்மீதன்ருே மிதந்து செல்கின்றது. இவ்வாறு செல்கின்ற அண்டத்தின்கண் உள்ள உலகம் எங்கே? அதன் ஒரு சிறு வடிவாம் தேசம் எங்கே? அதன் அங்கை என உள்ள நாடு எங்கே? ஊர் எங்கே? அவ்வூரிலுள்ள சிறு மனிதன் எங்கே? இவனு எல்லையற்ற இயற்கையின் வன்மையை ஆராய்பவன்? இதன் தன்மையை சக்தியற்ற மனிதனு ஆராய்ந்து முடிவு காட்டுபவன்? சக்தி; சக்தி; யாண்டும் சக்தி வடிவே துலங்குகின்றது.

இத்தகைய சக்தி வடிவான இவ்வுலகை, மக்களின் சிறு மனத்துக்கு உள்ளவாறு விளக்குவான் வேண்டி இயற்கை அன்னையே அவ்வப்போதுள்ள இன்றியமையாமைக் கேற்றபடி வீரர்களை உலகிற்கு அனுப்புகின்ருள். அவர்கள் வந்த பிறகே உலகம் இயற்கையையும் அதன் படைப்பையும் உள்ளவாறு கண்டு மகிழ்கின்றது. இவ்வீரர்களால் மனிதனது அகக்கண் திறக்கப்பட்ட பொழுது மனிதன் இயற்கையின் சக்தியைக் காண்கின்ருன். ஒரு புல்லின் வழியாகக்கூட, எல்லையற்ற பரம்பொருளின் வடிவைப் பல கனியின்வழியாகக் காணுவதுபோலக் காணமுடிகிறது. யாவனொருவன் தானுக இப்பொருள்களின் இயற்கை அழகைக் காணவும், அவ்வழகின்மூலம் அதனை இயற்றிய பரம்பொருளின் தன்மையை உணரவும் செய்கின்ருனே, அவனைக் கவிஞன் என்றும், கலைஞன் என்றும், சுருங்கக் கூறுமிடத்துக் கருவில் திருவுடையவனென்றும் உலகம் கூறுகின்றது. எனவே, இறைவனுடைய

படைப்பைக் கண்டு, இறைவனுடைய தன்மையை உணரக் கூடுமாயின் அப்படைப்புகள் பெருமை யுடையன அன்றோ? அவ்வுயர்ந்த படைப்புக்களுள் இம்மானுட சரீரமும், இப்பொறி புலன்களும், இவ்வுயிரும் சிறப்புடையன அன்றோ? அதனாலேதான் போலும் 'நோவாலிஸ்' (Novalis) என்ற பெரியார் ''உலகிலேயே ஒரு கோவில்தான் உள்ளது; அது மனித சரீரம்தான்; அதனைவிடத் தூய்மையுடையது வேறொன்றுமில்லை; மனிதர்களுக்கு வணக்கம் செலுத்துவது உடலோடமைந்த இறைவனுக்கு வணக்கம் செலுத்துவதாகும்; மனித உடலைத் தொடும்பொழுது இறைவனையே தொடுகின்றோம்'' என்று கூறினார். எனவே இறைவன் படைப்பினும் எல்லாம் மிக மேன்மை பொருந்தியதாக உள்ள மனிதனை வணங்குவது மிகவும் ஏற்றது. அதிலும் மனித இனத்துள் உயர்ந்தவராகிய வீரரை வழிபடுவது யாவரும் செய்யத்தக்கது,

போலி நாகரிகம் தோன்றாத பழங் காலத்தில் இத்தகைய உண்மை வீரர்களைப் பெரிதும் மக்கள் வழிபட்டனர். சங்ககாலத்தில் பெரும் புலவர்களை அரசர்கள் வழிபட்டமைக்கும், பிற்காலத்தில் ஞானசம்பந்தர் போன்ற சமயகுரவர்களை மக்கள் போற்றியதற்கும் இதுவே காரணம். இப்பெருமையை அறிய இயலாதார் இத்தயை வீரர்களைக் காலச் சுழலிற் றோன்றிய சாதாரண மக்களென்றும், காலக் கூறுபாட்டால் அவர்கள் சில செயல்களைச் செய்துங் கூறியுஞ் சென்றனரென்றும், அதனால் அவர்களைப் போற்றலும் வழிபடலும் அவசியமின்று என்றுங் கூறுவர். ஆனால் காலம் என்றைக்கும் உளதென்றும், காலம் எத்துணை விரும்பி அழைக்கினும் இறைவ னருளின்றி இவ்வீரர் வெளிப்படார் என்றும், இன்றைய நிலையில் இத்தகைய வீரர் ஒருவர் வேண்டுமென்று நாம் எத்துணை விரும்பினும் அவனருளின்மையால் அவ் வீரர்கள் தோன்றவில்லையென்றும் கூறி அவர்கள் போலி வாதத்தைத் தள்ளிவிடுக. . .

இனிப் பொதுவாக உலகினும் சிறப்பாகத் தமிழ் நாட்டினும் வீரர் தோன்றினமைக்குச் சில சான்றுகள் காண்போம். வீரர் என்றவுடன் கேவலம் மிருக பல முடையாரைக் குறிப்பதாக மட்டும் நினைத்தல் கூடாது என்று முன்னமேயே கூறினோம். சாதாரண மக்கள் நிலைக்கு மேற்பட்டு நிற்பவரெல்லாம் வீரரே; பிறமக் களுக்கு இயற்கையின் உண்மையையும் அவன் படைப் பின் தன்மையையும் எடுத்துக் கூறி மக்கள் நன்கு வாழ வழி வகுப்போரெல்லாம் வீரரே. எனவே, உண்மைக் கவிஞனும், புலவனும் தீர்க்கதரிசிகளாகிய சித்தர்களும், உடல் மனவலிமையுடையாரும் வீரர்களாவர் என அறி கிறோம். இவ் வீரர்கள் வாயால் மக்கட்கு உபதே சித்தோ, அன்றி தங்கள் வாழ்க்கையில் வாழ்ந்து காட் டியோ பிறருக்கு அறிவுச் சுடர் கொளுத்துகின்றனர்.

முதலாவதாகக் கூறிய கவிஞனையும் புலவனையும் எடுத்துக் கொள்வோம். மக்களினத்திற்கு அறிவு கொளுத்துதலும் இயற்கையின் தோற்றங்களி லீடுபட் டுத் தன்னை மறந்து, அவ்வியற்கையின் தலைவனின் தன் மையை உன்னி, அவனுள் மனத்துட் டோன்றுகின்ற இன்பஊற்றை, மொழி என்று சொல்லும் கருவிமூலம் பாடலாக வெளிப்படுத்துபவனே கவிஞனாகிய வீரன். இயற்கையின் தோற்றம் ஒவ்வொன்றும் அவனைத் தன்னை மறக்கச் செய்கின்றது. ஏனையோர் தினங் கண்டும் காணாததுபோல் உள்ள அதே பொருள் கள் இவ்வீரன் மனத்தற்கரிய எண்ணங்களைக் கிளப்பு கின்றன. அவன் இயற்கையூடே பிறந்து, வாழ்ந்து, நினைத்து, மகிழ்ந்து முடிகின்றான். அதனாலேதான் அத்தகைய கிளர்ச்சி உண்டாகிறது. அத்தகைய சந்தர்ப் பம் பிறருக்கெல்லாம் வாய்க்கினும் அவர்கள் அதைப் பயன்படுத்திக் கொள்வதில்லை. இயற்கையின் இறைத் தன்மை யாவரும் கண்டுகளிக்குமாறு கிடக்கிறது. அவனை உணருவோர் சைவசித்தாந்தத் தெள்ளமுதருந் தினோரை ஒப்பச் சிலரேயாவர். அவரே வீரர். உதா ரணமாகச் செஞ்ஞாயிறு தினந்தோறும் நீலத்திரைக்

கடல் முகட்டில் தோன்றத்தான் செய்கின்றது. உலகந் தோன்றியக் காற்றொட்டு இதனைக் கண்ட மக்கள் எண்ணற்றவர் ஆனால் அவர்கள் எல்லோருடைய மனத்திலும் அது ஏதேனும் கிளர்ச்சியை உண்டாக்கிற்றோ! யாதென்றும் இல்லை. ஆனால் நக்கீரன் என்ற கவிஞன் அதனை நோக்குகிறான். ''உலகம் உவப்ப வலனேர்பு திரிதரு பலர்புகழ் ஞாயிறு கடற்கண்டாற்கு'' என நினைக்கின்றான்? ''கைபுனைந் தியற்றாக் கவின் பெருவனப்பாகிய'' முருகாக, இளமை அழகு கடவுட்டன்மை முதலிய வெல்லாம் ஒருங்கு திரண்ட முருகாக, அன்றோ காண்கிறான்! கண்டதோடு நின்றானா? இல்லையே. அப்பொருளின் தன்மையைப் பலபடியாக எடுத்துப் பேசுகிறான். அம்மட்டோ! அவனிடம் நமக்குள்ள தொடர்பை விளக்குகிறான். அம்முருகிடம் செல்லின் ''இன்னே பெறுதிநீ முன்னிய வினையே'' எனப் பிறருக்கு இன்பத் துக்குரிய வழியை எடுத்தோதுகிறான். 'யான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம் எனப் பறை சாற்றுகிறான். தமது எண்ணங்கள் முருகனிடம் செல்வார்க்கெல்லாம் முடியுமோ என நினைப்பவரை நோக்கி ''இருள்நிற முன்னீர் வளைஇய உலகத்து. ஒருநிலையாகத் தோன்ற விழுமிய பெறலரும் பரிசில் நல்குமதி'' என ஐயமறுக்கின்றான். இத்தகைய உயர்நிலையில் நின்று தனது வீரத் தன்மையும் உண்மைத் தன்மையும் தோன்ற, பாடல்களைப் பொழியும் புலவனே வீரனாவான். அவன் பாடிச் சென்று இன்றைக்கு 2000 ஆண்டுகள் செல்லினும் இன்றும் உலகம் அவனை, அவனது விழுமிய கருத்தை, அவனது ஐயமற்ற இயற்கை வழிபாட்டைப் போற்றத்தான் செய்கிறது. இவ்வீரக் கவிஞனை உலகம் வீரவழிபாடு செய்யத்தான் செய்யும். அவன் வாழ்ந்த காலத்திலும் சங்கப் புலவர் கூடி 'இன்றமிழ்க்கீரன் என வழிபாடு செய்தனர். பாண்டியன், ஏன்? இறைவனுங்கூட அவனது சொற்களுக்கு மதிப்பும் மரியாதையும் தந்தனர்.

மனிதன் நிலையினின்று தாழாமையும், தெய்வத்தால் தாழ்வு நேர்ந்துழி உயிர் வாழாமையுமன்றே மானம் எனப் பழந்தமிழன் நினைத்தான்? பெருஞ் சித்திரனார் என்ற பழந்தமிழ்ப் புலவனைச் சற்று நோக்குவோம் வறுமைக் கடற்கு எல்லை தேர்ந்த புலவன். அவனது வறுமையை "மருங்கிற் கொண்ட பல்குறு மாக்கள், பிசைந்துதின வாடிய முலையள் பெரிதழிந்து, குப்பைக் கீரை கொய்கண் ணகைத்த, முற்றா விளந்தளிர் கொய்துகொண் டுப்பின்று, நீருலை யாக ஏற்றி" என்றும், "இல்லுறைந் துறத்தலின் இன்மறந் துறையும், புல்லுளைக் குடுமிப் புதல்வன் பன்மாண், பாலில் வறுமுலை சுவைத்தனன் பெறாஅன், கூழுஞ் சோறும் கடைஇ யூழின், உள்ளில் வறுங்கலத் திறந்தழக்கண்டு, மறப்புலி உரைத்தும் மதியங் காட்டியும், நொந்தனளாகி" எனவும் அவனே பாடுகிறான்? இவனது வறுமையை மேலை நாட்டு வீரப் புலவனாகிய Dr. Johnson என்பவனது வறுமையோடுதான் ஒப்பிட முடியும். என்றாலும் என்ன? வறுமையுள் ஆழினும் வீரன் வீரன் தானே! இவனது செயலைச் சற்று நோக்குவோம்; வெளிமான் என்ற அரசனைச் சென்று இப்புலவர் பாடினாராக, அவன் துஞ்சுவான், தம்பியைத் தாவென்ன. அவன் புலவனது அருமை அறியாது சிறிது கொடுத்தான். வீரக் கவிஞனது மனந் தாளுமோ? "கற்றூண் பிளந்திறுவதல்லால் பெரும் பாரம் தாங்கில் தளர்ந்து வளையுமோ தான்" என்று பாடி அவனது பரிசிலை மறுத்துச் சென்றான் புலவன். அம்மட்டோடு நின்றனனோ! குமணவள்ளலைச் சென்று பாடி ஒரு பகடு பெற்று அதனைக் கொணர்ந்து வெளிமானுடைய ஊரில் அவனது கடிமரத்தில் கட்டினான். அவனிடஞ் சென்று அரசனே! இரவலர் புரவலை நீயுமல்லை; புரவலர் இரவலர்க்கில்லையு மல்லர்; இரவலர் உண்மையும் இரவலர்க் கீவோர் உண்மையும் காணினி; நின்றூர்க் கடிமரம் வருத்தத் தந்து யாம் பிணித்த, நெடுநல் யானை எம்பரிசில்; கடுமான் தோன்றல் செல்வல் யானே"

எனக் கூறித் தனது பரிசில் யானையை வெளிமானுக்குத் தந்து சென்றனன்! ஆ! போலி நாகரிகத்தில் மூழ்கி இதுவே வீடு எனத் தருக்கித் திரியும் தமிழ் நாடே! சற்று நின்று ஆராய்வாயாக! எது வீரம்? எது செய்தும் உயிர் வாழலாம் என நினைக்கும் தற்கால மனப்பான்மை வீரமா? இப்பழந் தமிழ்ப் புலவனின் மன உறுதி வீரமா?

இனி வீரர்கள் தீர்க்கதரிசிகளா இருக்கக் கூடுமெனக் கூறினோமல்லவா? இவ்வகை வீரர்கட்கும், கவி வீரர்கட்கும் வேற்றுமை மிகுதியாக இல்லை. இருவரும் இனி ஏனைய வீரவகையினரும் ஒருவகையினரே! ஒரே தீயினின்று பற்றப்பட்ட சிறு தீச்சுடர்களே. மின்சாரம் ஒன்றேயாயினும் விளக்குகள் பல நிறமுடையனவாய்த் தோன்றுமாறு போல், இவ்வீரரும் அவ்வப்பொழுதுக் கேற்பப் பல பெயர் தாங்கிப் பல நெறியில் வாணளைச் செலுத்துவர். யாவரும் விரும்பத் தகுந்த அரச செல்வத்தைத் தானே துறந்து கடுந்தவமியற்றிய புத்த தேவனது வீரம் எங்கே? அதுவும் இன்பந்துய்க்கும் இளமைப்பருவத்தே, கட்டழகு கழலாத காலத்தே, இட்ட செல்வத்தை விட்டுப் பிரிதலும் அதனால் "மாறனை வெல்லும் வீரன்" எனப் பெயர் பெறுதலும் எளிதோ? இஃதொன்றோ? தீநெறிக் கடும் பகை கடிதலும், துறக்கம் வேண்டாத் தொன்மையும், கண் பிறர்க் களிக்கும் தன்மையும் யாவர்க்கும் எளிதிற் கிட்டும் வீரமோ? இத்தகைய வீரமுடைய வீரனை உலகம் வழிபாடு செய்து அவனது சொற்களைப் பொன்னேபோல் போற்றி அவனது சமயத்தில் சேராது என்ன செய்யும்? உலகத்து உள்ள துன்பங்கட்கு எல்லாம் ஆணிவேரானது ஆசை. அவ்வாணி வேரை அறுத்து எரியிடின் வீடுபேறு அடைவது திண்ணம் என்ற பேருண்மையை துக்கம், துக்க உற்பத்தி, நிவாரண மார்க்கம், நிவாரணம் என அஞ்சாது எடுத்துக் கூறிய வீரன் யார்? அவ் வீரன் திருவடிகளை வணங்குத லல்லது வாழ்த்தல் நம் நாவிற்கு அடங்குமோ?

இவ்வீரர்கள் கருவில் திருவுடையார் என முன்னமே குறிப்பிட்டோ மன்றோ! எனவே, இவர்க்கு வயது அனுபவம் முதலிய கருவிகள் வேண்டுவதில்லை. இவைகளை அவர்கள் தேடாது, அவைகள் அவர்களைத் தேடிச் சென்றடைகின்றன. எக் காரணத்தால் புத்த தேவனது பொன்னுரைகள் இவ்வளவு விரைவில் மக்கள் உள்ளத்தே சென்று பதிந்தன? அக் கருத்துக்கள் மிகப் புதியன எனக் கொள்வதற்குமில்லை. எனினும் கூறுவான் தன்மை நோக்கி அவை வன்மை பெறுகின்றன. அம்பு ஒன்றேயாயினும், எய்வானது திறத்தால் அது வேகம் பெறுதலை ஒப்ப, வீர உரைகளும் கூறுவோனது உண்மைக்குணம், சத்தியம் முதலானவற்றை ஒட்டி உரம் பெறுகின்றன. Sincerity என்ற ஆங்கிலப் பதத்தை ஒட்டி ஆன்ம பூர்வம் என்ற சொல்லை ஆளுவோமானால், கூறுபவன் ஆன்ம பூர்வ உண்மையை ஒட்டி வார்த்தைகள் வன்மை யடைகின்றன எனக் கூறலாம். இத்துணைப் பெரிய உலகில் போலி வீரர்கள் தோன்றுவதும் இயல்பே. இனி அவர்களுடைய மொழிகளும் இத்தன்மை யுடையனவோ என வினவுவார்க்கு, அவரது போலி உள்ளத்திற் றோன்றிய மொழிகளும் போலியாய் வன்மை இழப்பன எனக் கூறுவோமாக. ஒரு வீரன் அறிவு முதலானவற்றிற் குறைந்தவனாகக் கூட இருக்கலாம். எனினும் ஆன்ம பூர்வ உண்மை உடையவனா யிருத்தல் வேண்டும். அஃதொன்றே வீரர்க்குப் பெரிதும் வேண்டப்படுகிறது. அஃதின்றேல் பிறவெல்லா மிருந்தும் பயனில்லையாம். கண்ணப்பர் சரிதங் காண்பார்க்குத் தெற்றென விளங்கும் பேருண்மை இதுவன்றோ! உலகியலறிவாலும் சாத்திரக் குப்பையாலும் குறைந்து விளங்கிய திண்ணனார்க்கு, பிறர்பால் காண வியலாத ஆன்ம பூர்வமான அன்பு இறைவனிட மிருந்தமையாலேயே ஆறு நாட்களில் அவர் ஆட்கொள்ளப்பட்டார். எனவே, வேண்டப்படுவது அன்பேயாம். போலி வீரன் அவன் காலத்து ஒருவேளை ஏனைய வன்மைகளால் தன் மொழிகளை மெய்ப்

போர்வை போர்த்து அமரச் செய்யலாம். ஆனால் அவனுக்குப் பிறகு, காலம் என்னும் திரை ஓயாது அதன் மேல் மோதுதலாலும், ஏனைய மக்களது ஆராய்ச்சி என்னும் உப்பங் காற்றாலும், பிற உண்மை வீரர்களுடைய மொழிகள் என்னும் பெரும் புயலாலும் தாக்குண்டு போலிவீரர் கால்கோள் வலிமையற்று எழுப்பிய மாடங்கள் கொன்னே வீழ்ந்துபடும். எனவே, எவர் எழுப்பிய மாடங்கள் இன்றும் நின்று நிலவுகின்றனவோ அவருடைய மொழிகளில் ஆன்ம பூர்வம் துளும்பக் காணலாம். இன்னா செய்தாரை ஒறுக்கு முறையில், சிலுவையில் வைத்தறையுங் காலத்தினுங்கூட "இறைவனே இவர்கள் அறியாது செய்யும் பிழையைப் பொறுத் தாள்க" எனக் கூறியவர் உண்மை வீரமுடையார் என்பது, இன்றைக்கு உலகில் எத்துணை மக்கள் அவர் மதந்தழுவியுள்ளார்கள் என்பதாலே விளங்கும்.

இனி மனவுடல் வலிமையுடையாரும் வீரராய்ப் போற்றப்பட்டமைக்குப் பல உதாரணங்கள் புறம் முதலிய நூல்களில் பரக்கக் காணலாம். இவ்வீரத்தின் பயனாக, தான் என்ற முனைப்பற்றவர் பலர். சிறுத்தொண்டர், தான் பெற்ற ஒரே மைந்தனைத் தனது கொள்கையை நிலைநிறுத்துதற் பொருட்டாகக் கறி செய்ததும், இயற்பகை நாயனார் தனது மனைவியைக் கிழ அடியாருக்கு அளித்ததும் ஒப்பற்ற மனோ வலிமையை விளக்குகின்றன. இத்தகைய வீரச் செயலைச் செய்தமையாலேயே அவரை உலக இயலுக்கும் புறம்பானவர் என்ற பொருளில் 'இயற்பகையார்' என்ற பெயரை இட்டனர். இனி அடியார் அவரை விளிக்கு முறையிலும் "செயற்கருஞ் செய்கை செய்த தீரனே ஓலம்" என்று அழைக்கின்றார். வீரரை வழிபடு முறையில், உடல் பொருள் ஆவி அனைத்தையும் அவர்பாற்றந்து, தான் என்ற முனைப்பற்று வழிபடலே முறையாம். தான் கொண்ட கொள்கையை நிலைநிறுத்துவான் வேண்டி எதனையும் ஈயவல்லவனே வீரனாவான். அது வீர உணர்ச்சியின் அடிப்படையாம். எனவே, அம்

முறையில் இயற்பகையாரது செய்கையை ஆராய்ந்து பார்ப்பின், தான் செய்த வீர வழிபாட்டின் நிமித்தம் அவர் அவ்வாறு செய்தாரென்பது விளங்கும். எனவே, அச்செய்கையில் தமது புல்லிய அறிவைச் செலுத்தி ஆராய்ச்சி செய்து, இது தகாத செயல எனக் கூறு வான் புகுதல் அறிவுடையார்க் கழகன்று. சர் பிலிம் சிட்னி என்ற வீரன் தனக்குரிய பருகுநீரைப் பிறனுக்குத் தந்து தனது இன்னுயிரை நீத்ததும், சிபி என்ற மன்னர்பிரான் புறுவொன்றின் பொருட்டாகத் தொலை புக்கதும், பிம்பிசார மன்னனிடம் ஆட்டிற்குப் பதிலாகத் தனது தலையையே வெட்டலாம் எனப் புத்தர் பிரான் கூறியதும், பிறர் பொருட்டாக இயேசுபிரான் சிலுவையில் மாண்டதும், இலெனின் இரஷியாவின் பொருட்டாகத்தான் உயிர் நீத்ததும் வீரமற்ற பேடியர் செய்கை என இப் பகுத்தறிவாளர் அறிவை யிழந்து கூறப்புகுவரேல், இயற்பகையாகிய வீரனின் செயலையும் இழிவுபடுத்திக் கூறலாம். வீரர் வழிபாடு, அடிமை அறிவை மிகுதிபடுத்தும் எனக் கூறும் இவரது மடமை என்னே! அவ்வாறு சொல்லித் தருக்கித் திரியும் அவரே ஒருவகையில் தத்தம் தலைவரை வீர வழிபாடு செய்வதை மறக்கின்றனர் போலும்!

உடல் மன வீரமும் அதனுற் செய்யப்படும் செயல்களும் போற்றற்குரியனவே. தனது வலிமையால் பகைவரோடு பொருது இறந்த வீரனுக்கு நடுகல் நட்டு அவனைப் பராவுகின்ற பண்டைய வழக்கம் எத்துணை அருங் கருத்தை உள்ளடக்கி நிற்கின்றது. அவ் வீரனது பருவுடல் மறையினும் அவனது வீர உணர்ச்சி, சூக்கும உடலுடன் ஆண்டுத் தங்கித் தன்னை வழிபடுவார்க்கு நன்மை பயக்கின்றது. அதனாலன்றோ வீரக் கண்ணகிக்குச் செங்குட்டுவன் கோயில் எடுப்பித்தான். இளங்கோவடிகள் 'நாட்டுதும் யாமோர் பாட்டைச் செய்யுள்' என ஒரு காவியக் கோயில் எடுத்தார். அக்காலத்திலேயே மணிமேகலை முதலிய பெரியார்களும் கூட இவ் வீரத் தாயை வழிப்பட்டதாக அறிகின்றோம்.

இதுகாறும் கூறியவற்றுன் வீரர் வழிபாட்டின் நன்மையையும் பெருமையையும் ஒருவாறு உணருகின்றோம். ஆதலால் சமயப்பூசல் நிறைந்த இற்றை ஞான்று சமரச சன்மார்க்க நெறியின் இன்றியமையாமையைக் கூறி அறைகூவி யழைக்கும் சமயத் தலைவரும், பெண்ணடிமையை மிதித்துப் பேதமைப் பேயை மண்டையிலடித்து ஒடுக்கிய சிம்மமும், புத்தம் புதிய கலைகள் தமிழில் வருமாறு எழுதிய புலவர் சிகாமணியும், தொழிலாளர் இன்னல் களைவேன் என அறைகூவி வந்து தொழிலாளர் சங்கங் கண்டு அவர் துயர் களைந்த வீரரும், "தன் கடன் பணிசெய்து கிடப்பதே" என்று ணர்ந்து பணியாற்றும் தொண்டரும் ஆகிய திரு. வி. க. அவர்கள் போன்ற வீரர்களைத் தமிழ்நாடு போற்றுமாக! அதனுலேற்படும் பெரும் பயன்களை அடையுமாக!

கிறிஸ்துவும் புது உலகமும்

—ரெவரெண்ட் ஆ. அருள்தங்கையா.

புத்துலக அமைப்புப் பற்றிய ஆராய்ச்சி பல இடங்களில் நடந்து வருகிறது. இக்கால உலக நிலையை நோக்கும் அறிஞர் இந்நிலை மாறுதலுறல் வேண்டுமென்று கருதுகின்றனர். பிணக்கும் போரும் உள்ள உலகம் மாய்தல் வேண்டும்; அன்பும் அமைதியும் நிலவும் உலகம் தோன்றுதல் வேண்டும் என்று விரும்பாத அன்பர் இலர். உலகப் போர் ஓய்ந்த பின்னர் உலகியல் எவ்வாறு நடைபெறுதல் வேண்டுமென்பதுபற்றி அரசியல் அறிஞரும் பிறரும் திட்டங்கோலத் தொடங்கி விட்டனர். 'புத்துலக அமைப்பு' என்பது இப்புதுக் காலத்தில் தோன்றிய புதுக் கருத்தா? இல்லையேல், முற்காலத்தார் உள்ளத்திலும் இவ்வெண்ணம் பிறந்ததுண்டா? முற்காலத்துப் பெரியாரின் வாழ்க்கை வரலாறுகளை நோக்குவோர் புத்துலக நினைவு புதுக் கால நினைவன்று எனக் காண்பர். மேனாட்டிலும் கீழ் நாட்டிலும் வெவ்வேறு காலங்களில் பிறந்த அறிஞரும் பெரியோரும், அறவோரும், கவிஞரும், சமயத் தலைவரும் புத்துலகக் கனவு கண்டோரேயாவர். ஏறக்குறைய இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன் ஆசியாக் கண்டத்திலுள்ள பலஸ்தீன நாட்டில் அருளுடல் தாங்கிய கிருஸ்து பெருமானும், புத்துலகம் தோன்றுதல் வேண்டும் என்று கருதி அதுபற்றிய திட்டங்களை வகுத்தனர். அவர் கண்ட புது உலகம் யாது என்பதை இக் கட்டுரையில் சுருக்கமாகச் சொல்லக் கருதுகிறேன்.

கிருஸ்து கண்ட புத்துலகின் பெயர்

'கடவுள் ராஜ்யம்' 'பரலோக ராஜ்யம்' என்னும் சொற்களால் கிறிஸ்து தாம் தோற்றுவித்த புத்துலகத்தைக் குறித்தார். அதுவே அவர் வாழ்ந்த உலகம். அவர்

தம்முடைய அடியார்களும் அவ்வுலகத்தில் வாழ வேண்டுமென்று விரும்பினர். அவ்வுலகம் கடவுளாட்சி நிலவும் உலகமாதலின், அதனைக் 'கடவுள் ராஜ்யம்' என்றார். அஃது இவ்வுலக நெறியல்லாத புது முறைப் பற்றி நிகழும் உலகமாதலின், அதனைப் 'பரலோக ராஜ்யம்' என்றார், கடவுளாட்சியாகிய வானரசை நிலை நாட்டுவதையே அவர் தமது வாழ்க்கை நோக்கமாகக் கொண்டார். அப்புதிய ஆட்சியை எவ்வாறு நிலைநாட்டுவது? படை வலிமை கொண்டு பல நாடுகளை வென்று தம் ஆட்சியை நிலைநாட்டுதல் உலக மன்னர்க்கு வழக்கம் கிறிஸ்து அம்முறையை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. அவ்வுலகியல் முறையை எற்றுக்கொள்ளுமாறு அவர் சோதிக்கப்பட்டார். அவரோ போர் முறை வேண்டாமென்று தள்ளிவிட்டார். கடவுளாட்சியை ஏற்றுக் கொள்ளுமாறு மக்களை எம்முறை பற்றியும் அவர் வற்புறுத்தக் கருதினாரில்லை. உலகில் கடவுளாட்சி நிலவினால் உலகம் நன்னிலை யெய்தும். ஆயினும் மக்களைக் கட்டாயப்படுத்துவது நன்றன்று. அவர்களே மனமுவந்து அவ்வாட்சியை ஏற்றுக்கொள்ளல் வேண்டும். அவர்கள் தாங்கள் இருக்கின்ற நிலையில் அவ்வாட்சியை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. அவர்கள் நிலை மாறுதல் வேண்டும். ஏனெனில் கடவுளாட்சி என்பது உலகுக்குப் புது ஆட்சி. ஆதலின், அதனை ஒப்புக்கொள்வோர் புது நிலையடைதல் வேண்டும். அவர்களது புறத்தோற்றம் மாறுவதால் யாதொரு பயனும் இல்லை. அவர்களது உள்ளம் மாறுதல் வேண்டும்.

புது உலகமும் புது மனமும்

கிறிஸ்து, "மனந்திரும்புங்கள், வானரசு வந்தாயிற்று" என்று மக்களுக்குச் சொன்னார். மனந் திரும்புவோர்தான் கடவுள் ராஜ்யத்தைச் சேர்ந்தவர்களாக முடியும். மனம் மாறினால் பேச்சு மாறும், செயல் மாறும். மனம் புது மனமாதல் வேண்டும். பழைய மனத்தினர் புதிய உலகில் வாழ முடியாது. கிறிஸ்து

கண்ட புது உலகுக்குக் கடவுளே அரசர். கடவுளையே அரசராகக்கொண்டோரே அவ்வுலகில் வாழ்வோர். அவ்வாறு கடவுளையே தங்களுக்கு அரசராகக் கொள்வோர் தாங்கள் செய்த தீச்செயல்களுக்காக வருந்தி, பிழை பொறுக்க ஆண்டவனை வேண்டிக் கொள்ளல் வேண்டும். பழைய வாழ்க்கையை அவர்கள் முற்றும் ஒழித்து விட்டுப் புது முறையில் வாழத் தீர்மானித்தல் வேண்டும். அவர்கள் மனம் திரும்பி, மனம் மாறி, மனம் திருந்தல் வேண்டும். இவ்வாறு மனந் திரும்பியவர்களே கடவுள் ராஜ்யத்தின் குடிகள். அவர்கள் புத்துலகில் வாழ்கின்றவர்களாவர்.

கடவுள் நம்பிக்கையே புத்துலகத்துக்கு அடிப்படை

கடவுளைப் புறக்கணித்து விட்டு, புதிய உலகமொன்றை ஆக்குமாறு கிறிஸ்து கருதவில்லை. கடவுள் நம்பிக்கையால் புத்துலகம் கெட்டுவிடுமென்று அவர் நினைக்கவில்லை. கடவுள் நம்பிக்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டே அவர் புத்துலகை அமைக்கக் கருதினார். உலகிலுள்ள கேடுகளுக்கெல்லாம் காரணம் மனிதர் கடவுளைத் தள்ளிவிட்டதேயாகும். மக்கள் கடவுளாட்சியைப் புறக்கணித்து மனம்போல வாழத் தொடங்கி விட்டனர்; ஆதலால் உலகை இருள் கவிந்து விட்டது. எனவே, மக்கள் கடவுளுணர்வு பெற்று, தங்கள் தீச்செயல்களை நினைத்து வருந்தி, கடவுள் திருவடிகளைச் சேர்ந்து, அவருக்கு அடிமை பூண்டொழுகுவார்களாயின் புத்துலகம் காட்சியளிக்கும்.

கிறிஸ்து தமது தொண்டு நிலைபற்றி அறிவித்தவை

கிறிஸ்து தாம் வளர்ந்த ஊராகிய நாசரேத்தூரிலுள்ள கோயிலில் தமது வாழ்க்கைத் தொண்டு இன்னதென்பதைப் பழைய ஏற்பாட்டிலுள்ள பகுதியொன்

றைப் படித்துக் காட்டிச் சிறிது விளக்கினர். அதில் அவர் கண்ட புத்துலகத்தின் நிலைமை ஒருவாறு உணர்த்தப்பட்டுள்ளது. "வறியோருக்கு நற்செய்தி உரைக்கக் கடவுள் என்னை ஏற்படுத்தினர்; சிறைப்பட்டோருக்கு விடுதலையையும், குருடருக்குப் பார்வையையும் தெரிவிக்கவும், ஒடுக்கப்பட்டோரை விடுதலையாக்கவும், ஆண்டவனது அருள் விளங்கும் காலத்தை அறிவிக்கவும் அவர் என்னை அனுப்பினர்" என்று கிறிஸ்து மொழிந்தருளினர். வறியோருக்கு நற்செய்தி, சிறைப்பட்டோருக்கு விடுதலை, குருடருக்குப் பார்வை, ஒடுக்கப்பட்டோருக்கு விடுதலை, அருட்காலத் தோற்றம். கிருஸ்து கண்ட புத்துலகம் கடவுள் அருள் விளங்கும் உலகம். அவ்வுலகில் வறியோர் தம் வருத்தந் தீர்ந்து மகிழ்வர்; சிறைப்பட்டோர் விடுதலையாகிக் களிப்பர்; குருடர் கண் பெற்றுக் குதிப்பர்; ஒடுக்கப்பட்டோர் விடுதலை யடைந்து இன்புறுவர். கிறிஸ்து கண்ட புத்துலகத்தில் ஆண்டவன் அருள் விளங்கும்; வறுமையும் சிறுமையும் தலைகாட்டா; பார்வையின்மை போன்ற குறைபாடுகளும் நோய்களும் காணப்படா; ஒடுக்கப்பட்டாரையும் தாழ்த்தப்பட்டாரையும் காண முடியாது.

அப் புத்துலகம் தூயோர் வாழும் அருளுலகம்

அஃது தூய்மை நிலவும் அருளுலகம். அத்தகைய அருளுலகம் தோன்ற வேண்டுமாயின், முன்னர்க் கூறப்பட்டுள்ளவாறு மக்கள் முதலில் மனந்திரும்ப வேண்டும். மனந் திரும்பிக் குழந்தைகளைப் போன்றவர்களாதல் வேண்டும். ஒவ்வொருவரும் தனித்தனியே கடவுளிடம் திரும்பவேண்டும். ஒவ்வொருவரும் தனித்தனியே கடவுளோடு தொடர்பு கொள்ளல் வேண்டும். கடவுள் முற்றும் தூயர்; மனிதர் தீய இயல்புள்ளவர்கள், பாவிகள். தூய கடவுளுக்கும் தீய மக்களுக்கும் தொடர்பு ஏற்படவேண்டுமாயின் தீய மக்கள் மனந்திரும்ப வேண்டும். மனந்திரும்புவோரின் பாவங்களைக்

கடவுள் மனமுவந்து மன்னிக்கிறூர். மன்னிக்கப்பட்ட மக்கள் தூய கடவுளோடு உறவு பூண்டு நாயராய் வாழ லாம். தனித்தனியே ஒவ்வொருவரும் இவ்வாறு தூய வாழ்க்கை நடத்தல் வேண்டும். உளத் தூய்மையுள் ளோரே கடவுட் காட்சி பெறுவர் என்பது கிறிஸ்து பெருமான் திருவாக்கு. தூய வாழ்க்கை நடத்துவோரே அருளாளராய் விளங்க முடியும். கிறிஸ்து கண்ட புத்து லகில் தூய மக்கள் வாழ்வர். அது தூய்மை மனங் கமழும் அருளாளர் வாழுகின்ற உலகம்.

கிறிஸ்து கண்ட உலகம் அன்புலகம்

கடவுள், அன்பு நிறைந்த தந்தை. அன்பே அவரது முக்கிய இயல்பு. மனிதர் யாவரும் அவருடைய பிள்ளைகள். அன்பு நிறைந்த தந்தையாகிய கடவுளின் மக்கள் ஒருவரிடத்தி லொருவர் அன்புள்ளோராயிருத்தல் வேண்டும். மனிதர் எங்நிறத்தாராயினும், எங்நாட்டாராயினும், எக்குலத்தாராயினும் யாவரும் இறைவன் மக்களாதலின் உடன் பிறப்பாளரேயாவர். ஆதலின், பகைமையும், பொருமையும், போரும் புத்துலகில் தலைகாட்டா. அன்பற்ற உலகில்தான் மனிதர் வாளெடுத்து வாளால் சாவர். கிறிஸ்துவின் உயிரைக் காத்தற்பொருட்டு அவர் அடியாராகிய பேதுரு வாளைப் பயன்படுத்தத் தொடங்கினர். கிறிஸ்து, ''வாளை உறையில் செருகு; வாளெடுப்போர் வாளால் சாவர்'' என்று மொழிந்தருளினர். மக்கள் தம் பகைவரிடத்தும் அன்பு கூர்தல் வேண்டும் என்பது கிறிஸ்து பெருமான் அறவுரை. பகைவருக்காகவும் கடவுளை வேண்டிக்கொள்ளல் வேண்டும் என்று அவர் சொன்னர். சிலுவையில் தம்மைப் பகைவர் அறைந்து கொண்டிருந்தபோது அவர் கடவுளை நோக்கி, ''தந்தாய், இவர்களை மன்னிக்க இவர்கள் தாங்கள் செய்வது யாதென்று அறியார்கள்'' என்று வேண்டுதல் செய்தார். அன்பின்தன்மை இன்னதென்பதை அவர்தம் வாழ்க்கையால் காட்டினர். அவரது சொல்லுக்கும் செயலுக்கும் வேறுபாடு இருந்த

இல்லை. ஒருவன் தன் நண்பனுக்காகத் தன் உயிரையும் கொடுத்தலே தலையாய அன்பு என்று அவர் சொன்னார். அவ்வாறே அவர் மற்றவர்கள் பொருட்டுத் தம் உயிரையும் கொடுத்தார். "மற்றவர்கள் உங்களுக்கு யாது செய்ய வேண்டுமென்று விரும்புகிறீர்களோ, அதனையே நீங்களும் மற்றவர்களுக்குச் செய்யுங்கள்" என்னும் பொன்னுரையையும் அவர் திருவாய் மலர்ந்தருளினார். உலகிலுள்ளார் யாவரும் இவ்வருளுரையைக் கடைப் பிடித் தொழுகினால் உலகில் துன்பம் இருக்க முடியுமோ? பகைமையும் போரும் ஏற்படுமோ? மக்கள் ஒருவரையொருவர் வஞ்சிப்பார்களோ? கிறிஸ்து பெருமான் பொன்னுரையைக் கடைப்பிடித்தால் உலகமெங்கும் அன்பு நிலவும்; மக்கள் உள்ளத்தில் மகிழ்ச்சி ததும்பி நிற்கும்; ஒவ்வொருவர் வாயினின்றும் அன்புரைகளே பிறக்கும். அத்தகைய அன்புலகத்தைப் பற்றி நினைப்பதே நமக்குப் பேரின்பம் விளைவிக்கின்றது. கிறிஸ்து பெருமான் கண்ட புத்துலகம் அன்புலகமே யாகும்.

புத்துலகம் மகிழ்ச்சி நிறைந்த உலகம்

மக்கள் ஒருவரிடத்தி லொருவர் உண்மை அன்புள்ளோராய் ஒழுகும்போது, இன்று நாம் காணும் பசியும் பட்டினியும் சிறுமையும் உலகில் காணப்படா. கிறிஸ்துவின் அன்பு நெறிக் கேற்ப, அரசியல் பொருளியல் முதலியவற்றையும், வேறு வாழ்க்கைத் துறைகள் யாவற்றையும் அமைத்துக் கொண்டால் ஏழ்மை என்பது இல்லாதொழியும்; கொடுமை என்பது பற்றிக் கேள்விப்பட முடியாது; பட்டினி என்பது பறந்து போகும்; எங்கும் மகிழ்ச்சியே காணப்படும்; அன்புலகில் துன்பம் தலைகாட்டாது. அஃது இன்ப உலகமாக விளங்கும். பெருஞ் செல்வன் ஒருவன் கிறிஸ்துவிடம் வந்து, "நான் உமக்கு அடியானாகி உம்மோடு வருவேன்" என்று சொன்னான். அதற்கு அவர், "நீ உன் உடைமைகளை யெல்லாம் விற்று ஏழைகளுக்குக் கொடுத்

றுவிடு; அதன்பின் என் பின்னே வா'' என்று உரைத்தார். உலகில் பலர் உண்ண உணவும், உடுத்த உடையும், இருக்க இடமும் இல்லாதவர்களாயிருக்கும்போது சிலர்மட்டும் செல்வர்களாயிருந்து குறைவின்றி வாழ்தல் கிறிஸ்துவின் அன்பு நெறிக்குப் பொருந்தாததாகும். கிறிஸ்து பெருமானின் அறவுரைகளைக் கேட்டற் பொருட்டுப் பெருந்திரளான மக்கள் வந்திருந்தனர். அவர்களிடம் உண்பதற்கு ஒன்றும் இல்லை. அவர் தம்முடைய அடியார்களை நோக்கி, ''இவர்களுக்காகப் பரிதபிக்கிறேன்; இவர்கள் மூன்று நாளாய்ச் சாப்பிட ஒன்றுமில்லாதிருக்கிருர்கள்; இவர்களைப் பட்டினியாய் அனுப்பிவிட்டால் வழியில் சோர்ந்து போவார்களே'' என்று சொன்னுர். அவர் இவ்வாறு அவர்கள் பசி நோக்கி வருந்தியதுமன்றி, தம்முடைய அடியார்களிடமிருந்த ஏழு அப்பங்களைப் பெற்று, கடவுளுக்கு நன்றி சொல்லி, அவற்றைப் பிட்டுக் கொடுத்தார். ஏறக்குறைய ஏழாயிரம் மக்கள் நிறைவாய் உண்டார்கள். ஏழு கூடை அப்பம் மீதியாயிற்று. உள்ளதைப் பகிர்ந்து உண்டதால் ஆண்டவன் அருளால் எல்லாரும் பசி நீங்கப் பெற்ருர்கள். உலகில் உள்ளதை யாவரும் பகிர்ந்து உண்டால், உணவுப் பஞ்சம் என்பது ஒருநாளும் ஏற்படாது: பசியும் பட்டினியும் ஒழிந்துபோகும்.

புத்துலகம் பேரின்ப உலகம்

கிறிஸ்து கண்ட புத்துலகம் முன்னர்க் கூறப்பட்டுள்ள நலன்களுள்ள உலகமாதலின் பேரின்ப உலகமாகும். உயிர்கள் யாவும் இன்பத்தை விழைகின்றன; துன்பத்தை வெறுக்கின்றன. பின்னே துன்பம் விளைக்கும், இன்பங்கள் உள. ஆண்டவன் அருள் பெற்ருேர் அத்தகைய இன்பங்களை விரும்பார். நிலையான பேரின்பத்தை விரும்புவதே அறிவுடைமையாகும். துன்பத்தை வெறுக்கும் மக்கள் நிலையான பேரின்பத்தையே நாடல்வேண்டும். கிறிஸ்து இவ்வுலகில் வாழ்ந்த காலத்

திலும் அப்பேரின்ப உலகில் வாழ்ந்து வந்தார். பொழுது விடியுமுன் அவர் எழுந்து தனியிடத்தில் அமர்ந்து கடவுளோடு உறவு கொள்வர். அவர் நெடு நேரம் தியான நிலையில் இருப்பர். இரவு முழுவதும் இறைவனை நினைத்து அவர் வேண்டுதல் செய்ததுமுண்டு. அவர் கடவுளைத் தம்முடைய 'பிதா' என்று சொல்வது வழக்கம். அவர் இடையறாது கடவுளாகிய தந்தையோடு உறவுபூண்டு வாழ்ந்தாராதலின், ''நானும் பிதாவும் ஒன்று'' என்று சொன்னார். கிறிஸ்து கண்ட புத்துலகில் வாழும் மக்கள் கடவுளோடு இன்ப உறவு பூண்டு வாழ்தல்வேண்டும்; கடவுளை ஓயாமல் நினைத்து அவர் திருவருளைப் போற்றி வாழ்தல் வேண்டும். அவ்வாறு வாழ்வோர் உண்மையான பேரின்பம் துய்ப்போராவர். கடவுளை நினைப்பதே அவர்களுக்கு மகிழ்ச்சியளிக்கும். கடவுள் நினைப்பால் தீய எண்ணங்கள் ஒழியும்; உளம் திருந்தும்; பேச்சும் செயலும் பண்படும். உலகிலுள்ள மக்கள் யாவரும் இவ்வாறு கடவுள் நினைப்புள்ளவர்களாய் வாழ்ந்தால் உலகில் துன்பம் என்பதைக் காண முடியுமோ? உலகம் பேரின்பம் நிறைந்த இடமாக மாறிவிடுமன்றோ? கிறிஸ்து இத்தகைய பேரின்ப உலகை ஆக்கக் கருதினர்.

ஒவ்வொருவரும் மனம் மாறி, கடவுளிடத்தில் அன்பு கூர்ந்து, அவர் அருளைப் பெற்று, தூய வாழ்க்கை நடத்தி வந்தால் உலகம் புது உலகமாக மாறும். அப்புது உலகம் அருளுலகமாய் விளங்கும்; அஃது அன்புலகமாய்த் திகழும். கிறிஸ்து, பேரறிஞருக்கு மட்டும் விளங்கக்கூடிய அறிவு நெறியைப் பற்றி விரிவுரைகள் செய்யவில்லை; அவர் யாவரும் கடைப்பிடித்தொழுக வேண்டிய அன்பு நெறியையே உலகத்துக்கு அறிவுறுத்தினர். மக்கள் அவர் காட்டிய நெறியைக் கடைப்பிடிப்பார்களாயின் அவர் கருதிய புத்துலகம் காட்சியளிக்கும்.

வால்டேர்

—திரு. ஈ. த. பத்மாவதி அம்மாள், M.A., L.T.,

கவி என்ற சொல்லைக் கேட்டவுடன் நம்முள் பல கலைகளுக்கும் இருப்பிடமாகிய ஓர் உருவம் தோன்று கின்றது. இவ்வுலகில் மக்கள் தாம் தாம் ஈடுபட்டுள்ள துறையிலே மூழ்கித் திளைத்து ஆங்காங்குள்ள அருமை பெருமைகளை உணர்ந்து துய்க்கின்றார்கள்; அந்த இன்பம் பொங்கப் பொங்க அவற்றை அறியாதோருக்கு எடுத்தும் உரைக்கின்றனர்; ஒரு மரநூற் புலவர் இயற்கையிலுள்ள செடி, மரம், பூ, காய் இவற்றின் அமைப்பையும் அழகையும் ஆராய்கின்றார்; அவற்றின் பெருமையை இழுமெனும் மொழியால் புனைந்து உரைக்கின்றார். ஒரு விலங்கு நூற்புலவர் விலங்குகள் முதலியவற்றின் சிறப்பையும் தோற்றத்தையும் மனதைக் கவரும் சொற்கள் கொண்டு விளக்குகின்றார். பூகோள சாத்திரி கல்லிலும் மண்ணிலும் மற்ற உலோகங்களிலும் உள்ள அழகைக் காண்கின்றார். வான சாத்திரியோ ஆகாயத்திலுள்ள நக்ஷத்திரங்கள் கோளங்கள் என்ற இவற்றின் அற்புதங்களைக் கண்டு அவற்றிலே ஈடுபட்டுத் தன்னையே மறந்து நிற்கிறார். சித்திரக்காரர் தனது திறமையால் தன் சித்திரத்திற்கு உயிரூட்டுகிறார். ஆனால் கவியோ இவ்வாறு ஒரே துறையில் மாத்திரம் தேர்ந்தவரல்ல. இவர் சிறந்த அறிஞர்-உயர்ந்த ஞானி உலகிலுள்ள எல்லாவற்றையும் தன் மனக்கண்ணால் கண்டு களிக்கிறார். தன் ஞானக்கண்ணால் உண்மையினுள்ளே ஊடுருவிச் சென்று இயற்கையின் இயல்பை இனிதே கண்டு இன்பப் பெருக்கால் அதனை எல்லோருக்கும் எடுத்துரைத்து நிலைநாட்டுகிறார். இயற்கை அழகுடன் விளங்குகின்ற பரந்துபட்ட மலைபோன்ற பொருளைச் சின்னஞ்சிறு ஆடி காட்டுமாறு போலச் சுருக்கமாகவும் தெளிவாகவும் பொலிவுடனும் எடுத்துக் காட்டும் புலவர் இவரொருவரே. கவியின் மனத்தில்

ஓர் உணர்ச்சி பொங்கி வழிகிறது. நீர்ப்பொருள் படிக மாகத் தத்தமக்கேற்ற வடிவத்தோடு திரள்வது போல இந்த உணர்ச்சி அழகிய எண்ணங்களாக மலர்கிறது. அக்கருத்திற்குத் தன் உயிரையும் பலிகொடுத்து ஓர் உண்மைக் கவிதையை இயற்றுகின்றார். இத்தகைய கவிதை ஓவியப் புலவனுக்கு ஒரு பெரிய விருந்தாம்; சித்திரக்காரனுக்கு ஒரு நிகரில்லாக் காட்சியாம்; இசை வாணனுக்கு இனியதொரு பண்ணும்; ஒவ்வொரு கலைஞனும் தன் கலையின் சிறப்பைக் கவிதையிலே நிழலிட்டு விளங்கக் காண்கின்றான். கவிதை, படிப்போர் நெஞ்சைக் கவருகிறது. ஒருவிதமான ஊக்கத்தைத் தூண்டுகிறது. உவகை ஊட்டுகிறது. கவிதையே தீராப் பிணிக்கும் ஆரா மருந்தாம். ஒற்றுமைக் காட்சியிலே பழகிய உண்மைக் கவிக்கு வகுப்பு வேற்றுமை இல்லை; சமய வேற்றுமை இல்லை. ஆகையால் ஒவ்வொன்றிலும் இயற்கையின் அழகையும் நுட்பத்தையும் கண்டு மகிழ்கின்றான். மாறுபட்ட ஓசைகளும், அமைகின்ற முறையான இனிய பண்ணோசை யாகின்றன. ஈதன்றியும் ஒரு கவி கவிதையை யாக்கும்போது தான் பிறந்த கால தேச வர்த்தமானத்தை ஒட்டி யாக்கின்றான். ஆனால் அவற்றிற்கடிமை அல்ல சிறந்த கவி. ஒருவருக்கும் அஞ்சாமல் குற்றங்களை எடுத்துக் காட்டுகிறான். அவை அரசனைச் சார்ந்தவையே ஆயினும் மடாதிபதிகளைச் சார்ந்தவையே ஆயினும் மக்களைச் சார்ந்தவையே ஆயினும் அஞ்சாமல் உள்ளது உள்ளபடி உள்ளத்தே உறுத்த உரைத்துப் போவான். தேள் என முன்னிருக்கும் தீங்கைக் கூறினால் தப்ப அன்றோ மக்கள் முயல்வார்கள், இவ்வாறு அவர்களைச் சீர்திருத்துவதே அவனுடைய கடமையாகும். தன் காலத்து மக்கள் முன்னேற்றம் அடைந்து அச்சமின்றி வீரப் பெருமக்களாக வாழ வற்புறுத்துவதே அவனுடைய சிறந்த நோக்கமாகும். இதற்காகத் தன் உயிரையும் பொருட்படுத்தமாட்டான். காலத்திற்கும் இடத்திற்கும் தக்கபடிப் பாடி வந்தாலும் அவற்றையும் தாண்டிப் பாடுகின்றவனே சிறந்த

பாவலன். எந்நாட்டிற்கும் எக்காலத்திற்கும் உரியவனுக உண்மையுலகில் வாழ்கின்ருன். ஆகவே கவி ஒரு தீர்க்க தரிசியாக விளங்குகின்ருன்.

இவ்வாறு மக்கள் நலனைக் கருதியே வாழ்ந்த ஓர் சிறந்த கவிஞர் பதினெட்டாம் நூற்ருண்டில் பிரான்சு தேசத்தில் வாழ்ந்து வந்தார். ஐரோப்பிய நாடுகளிலெல்லாம் இவரை அந்நாளிலேயே சீரும் சிறப்புமாகக் கொண்டாடி வருகின்றனர். இத்தகைய கீர்த்தி பெற்றவர் கவி வால்டேர் (Voltaire) ஆவர். அக்காலத்தில் இவர் பெயரைக் கேட்ட அளவில் பொதுமக்களுக்கு மகிழ்ச்சியும் விம்மிதமும் பெருகின. ஆனுல் இப்பெருமை யத்தனையும் கிறிஸ்தவ மடாதிபதிகளுக்கு கோபத்தையே எழுப்பியது. வால்டேரைப் பற்றி நாம் நன்ருக அறியவேண்டுமானுல் அவர் இருந்த காலத்தையும் அந்நாளில் வாழ்ந்த மக்கள் நிலையையும் அறிய வேண்டும்.

வால்டேர் பிறந்த காலத்தில் (அதாவது பதினேழாம் நூற்ருண்டின் கடைசியில்) ரோமன் காதோலிக் (Roman Catholic) மதமே பிரான்சு நாட்டை ஆண்டது. என்று சொல்வது மிகையாகாது அப்பொழுது பிரான்சு தேசம் முழு உரிமைபெற்ற அரசனது ஆளுகைக்கு உட்பட்டு இருந்தது. அது குடியரசாக இன்னும் மாறவில்லை. ஆனுல் அந்தக் காலத்தில் ஒவ்வொரு பிரபுவும், ஒவ்வொரு கிறிஸ்துவத் துறவியும் நேசப் புரட்சிக்குரிய விதையைத் தங்களை அறியாமலே பொது மக்களின் மனத்தில் விதைத்துக் கொண்டு வந்தார்கள். நேர் நின்று சுவரிலே பந்தை எறிந்தால் நம்மீது தாக்கும். அவர்களுடைய அட்டூழியங்கள் அவர்கள் தலை மேலேயே வந்து விடிந்தன. அக்காலத்தில் பிரான்சு நாட்டு அரசன் லூயி (Louis XV), உரிமைக்கேற்ற ஆற்றல் அற்றவன். எங்கும் ஒரே ஊழல்; மடாதிபதிகளோ காமுகர்கள்; நியாயாதிபதிகளோ கொடூரமான

வர்கள்; அரண்மனையோ வேசியர் வீடு; பிரபுக்களோ ஆணவம் பிடித்தவர்கள்; இரக்கமற்றவர்கள்; மிகக் கொடியோர். இவர்கள் அனைவரும் பொதுமக்களை மிரு கங்களைக் காட்டிலும் இழிவாக நடத்தினார்கள்.

அக்காலத்தில் அஞ்ஞான வைராக்கியமும் மூட பக்தியுமே பொதுமக்களின் உள்ளத்தைக் கவர்ந்தன. அற்புதங்களை மக்கள் நம்பி வந்தனர். நோயாளிகள் வைத்தியரிடம் போவதில்லை. கிறிஸ்துவத் துறவிகளே இவர்களுடைய வைத்தியராவர். ஆண்டவனுக்கு நிவே தனம் செய்த காகிதமடைத்த தாயத்துக்களே நோயா ளிகளுக்கு அவர்களளித்த மருந்தாகும். நோயாளிக ளுக்கு இவற்றைக் கட்டினவுடனே நோய் பறந்து போகும் என்பது பொதுமக்களின் உறுதி. விரைவிலே நோய் பறந்து போகுமோ; பெட்டியிலுள்ள பணம் மடத்துக்குப் பறந்து போகுமோ என்பதுதான் நமக்குத் தெரியாது. இத்தகைய காப்புக்களைத் தொட்டிலில் கட்டி வைத்தால் பேயும் பிசாசும் குழந்தைகளிடம் அணுகாவாம். மச்சுக்குள் வைத்தால் எலிகள் நெல்லைத் தின்னாவாம். வயலில் புதைத்தால் நல்ல அறுவடை ஆகுமாம். இவற்றிற்கெல்லாம் காரணர் யார்? மடங் களும் மடாதிபதிகளுமே. எல்லா நோய்களையும் கடவு ளின் நாமத்தைக் கொண்டே தீர்க்கவேண்டும் என்று மக்களை ஏமாற்றிப் பணம் பறித்து வந்தார்கள். கோயி லில் இருக்கும் புண்ணிய தீர்த்தத்தைத் தெளித்தால் போதுமாம். வானுலகடைந்த தெய்வ பக்தர்கள் சிலர் சில சில நோயைத் தீர்க்கவல்லவர்களாம். ஸெயின்ட் வாலன்டீன் (St. Valentine) காக்காய் வலியோட்டும் தெய்வம்; ஸெயின்ட் ஜெர்வாசியஸ் (St. Gervasius) வாத வைத்தியர்; ஸெயின்ட் மிக்கேல் (St. Michael) என்பவர் தீராப் புண்ணைத் தீர்க்கும் பெரும் வைத்தியர்; ஸெயின்ட் ஜூடாஸ் (St. Judas) இருமலுக்கும் நீர்க் கோவைக்கும் மருத்துவத் தேவர்; ஸெயின்ட் ஓவிடஸ் (St. Ovidus) செவிடு தீர்க்கும் தெய்வம்; ஸெயின்ட்

ஸெபாஸ்டியன் (St. Sebastian) பாம்பு கடி தீர்ப்பவர்; ஸெயின்ட் அப்பலோனியா (St. Apollonia) பல் மருத்துவர்; ஸெயின்ட் க்ளாரா (St. Clara) கண் வைத்தியர்; ஸெயின்ட் ஹ்யூபர்ட் (St. Hubert) நாய்க் கடி தீர்ப்பவர்.

மக்கள் என்ன செய்வார்கள்! அவர்களுடைய உடம்போ அரசர் பெருமானுடைய உடைமை; ஆன்மாவோ கிறிஸ்தவத் துறவிப் பெருமக்களின் உடைமை. இருவரும் இவ்வாறு இவர்களைத் துண்டிட்டுக் கைப்பற்றி விழுங்கி ஆண்டார்கள். அரசர் சட்டங்களை ஏற்படுத்தினர்; துறவியோ மதாசாரங்களையும் ஒழுக்க வழக்கங்களையும் ஏற்படுத்தினர். அரசர் உலக வரி விதித்தார்; துறவி, மக்களிடத்தில் பயத்தை ஊட்டி, தாம் விரும்பியவற்றையே தர்மம் என்று அவர்கள் நம்பிச் செய்து வரும்படித் தூண்டி இவ்வாறு வான வரி விதித்தார். இருவரும் தங்கள் தங்கள் முறையில் மக்களைக் கொள்ளை அடித்து வந்தனர். அந்தோ! பொது மக்கள் இவ்வாறு இவ்வுலகச் சுமையையும் அவ்வுலகச் சுமையையும் முணுமுணுக்காமலே சுமந்து வந்தார்கள். ஏன்? இருவரும் கடவுளிடமிருந்து அதிகாரம் பெற்றவர்கள் என நம்பினர். ஆதலின் எதிர்த்துப் பேசவே கூடாதாம்; பேசினல் பெருந் துரோகி ஆவார்களாம்; எதிர்த்தாலோ மமதை பிடித்து விட்டது என்று அவர்களை வெருட்டி யோட்டும் அடக்குமுறை தாண்டவமாடிற்று. எதிர்ப்போர் பாஸ்டில் (Bastille) என்ற கொடுஞ் சிறையில் கால முழுதும் கழிக்கவேண்டி வரும். பல வேதனைகளுக்கும் ஆளாகவேண்டும். இவ்வாறு எங்கும் கொடுமைகளும் அட்டூழியங்களும் நடமாடி வந்தன.

இப்படிப்பட்ட காலத்தில், இத்தகைய நிலையில் 1694-வருஷம் நவம்பர் மாதம் 21-ம் தேதி வால்டேர் (Francois Marie Arouet de Voltaire) பிறந்தார். குழந்தை பிறந்ததும் இதுவும் உயிரோடிருக்குமா

என்று பெற்ருேரே ஐயுற்றனர். அவ்வாறு இருந்தது அதன் தேகநிலை. குழந்தையின் ஆன்மாவைக் காப்பாற்ற அதற்கு வெகு சீக்கிரத்தில் அவர்கள் ஞானஸ்நானம் பண்ணி வைத்தார்கள். இப்படிச் செய்யாத முன்பு குழந்தை இறந்து விட்டிருந்தால் அதன் ஆன்மா மீளா நரகத்திலே மூழ்கும் என்பது அவர்கள் கொள்கை. அந்தச் சமயத்தில் இக்குழந்தை அநேக வருஷங்கள் உயிரோடிருந்து சிறந்த கவியாகவும், உலகம் போற்றும் அறிஞராகவும் விளங்கும் என்று கனவிலும் நினைக்கவில்லை.

குழந்தைக்குப் பெற்ருேர் வைத்த பெயர் ப்ரான்சுவா மாரி அருவே (Francois Marie Arouet) என்பதாம். பிற்காலத்தில் இவரை வால்டேர் என்று அழைத்தனர். இவருடைய தாய், மார்கரிட் தோமார்ட் (Marguerite d'aumard) என்பவர். இவருக்கு ஏழு வயதாகும்பொழுது இறந்து விட்டார். ஆனால் தாயாரானவள் தன் பிள்ளைக்குச் செய்யவேண்டிய கடமையைச் செம்மையாகச் செய்து வைத்தது பிற்காலத்தில் வால்டேருக்கு அனுகூலமாயிற்று. பத்து வயதானதும் வால்டேர் லூயிலு க்ராண்ட் (Loius Le Grand) என்னும் பள்ளிக்கூடத்திற்குச் சென்ருர். இங்கு வால்டேர் பதினேழு வயது வரையிலும் கல்வி கற்ருர். ஆனால் அவர் பள்ளிக்கூடத்தில் கற்றுக்கொண்டது சிறிது கிரீக்கும் லத்தீனும் தவிர வேறொன்றுமில்லை. பதினேழாவது வயதில் வால்டேர் இலக்கியத் துறையில் ஈடுபடத் தீர்மானித்தார். ஆனால் இவர் தந்தையோ நியாய சரித்திரம் படிக்கும்படியாக இவரை வற்புறுத்திக் கட்டளையிட்டனர். 1713-ம் வருஷம் வால்டேர் பிரான்சு நாட்டு அரசியல் துறையில் நுழைந்தார். அங்கு ஒரு காதல் காரணமாகத் தந்தையார் கோபத்திற்கு உள்ளாகிக் கடைசியில் சட்டம் பயில வந்தார். ஆனால் வால்டேருக்கு இதில் விருப்பமே இல்லை; ஆதலால் ஊக்கமும் எழவில்லை. முழு நேரமும் கவிதை எழுதுவதிலேயே அவ

ருடைய மனம் இலயித்தது. அவருடைய கற்பனைக்கு நிகரே இல்லை. அவருடைய நூல்களிலுள்ள கருத்துக் கள் அக்காலத்து அரசாங்கக் கொள்கைகளுக்கும் மடங் களுடைய முறைகளுக்கும் மாறுனவை; மக்களுடைய மனத்திலே சுதந்தரப் போராட்டத்தை எழுப்பக்கூடி யவை; ஆகையால் பலமுறை அவர் தன் காலத்தை பாஸ்டில் (Bastille) என்னும் சிறைச் சாலையிலேயே கழிக்கவேண்டி நேர்ந்தது. இதன்றியும் சிலபோது தன் தாய்நாட்டை விட்டு வெளியேறும்படியாக அரசர் அவரை நாடு கடத்தினர்.

தேசப் பிரஷ்டனுக வெளியேறி, இருபத்தேழு வருஷம் சென்று மீண்டும் இவர் பாரிஸ் நகரத்தை அடைந்தார். அப்போது அவருடைய இறுதிக்காலம் நெருங்கி வந்துகொண்டிருந்தது. இருந்தாலும் வெற்றிக் கொடியோடேயே அவர் திரும்பினர். லாகாடெமி பிரான்சேய்ஸ் (L' academie Francaise) என்ற பிரஞ் சுக் கழகம் அவரை அரசரையும் பாராட்டாத முறை யில் வரவேற்றது. ஐரீன் (Irene) என்னும் நாடகம் நடைபெற்றது. நாடகக் கொட்டகையிலேயே வால் டேருக்கு வெற்றி மாலையைச் சூட்டிப் பூமாரி பெய்த னர். மக்களுவந்தளித்த வரவேற்பாலும் வாயார-மன மாரக் கூறிய வாழ்த்தாலும் அவர் உள்ளம் பூரித்தது. வயது ஏற ஏற உடல் உரம் குன்றி வந்தாலும் கவி இயற்றுவது மட்டும் குறையவில்லை. இவ்வாறு கடைசி வரையிலும் அறிவு பிறழாமல் வாழ்ந்து 1778-ம் வரு ஷம் மே மாதம் 30-ம் தேதி 84-வது வயதில் காலஞ் சென்றர்.

வால்டேர் நாகரிக உலகத்தில் முதன்மையான இடத்திலே விளங்கினர். ப்ருஷியா (Prussia) தேசத்து அரசராகிய ப்ரெடரிக் (Frederic) இவரை பேர்லி னுக்கு (Berlin) அழைத்துச் சிலகாலம் தன்னிடத்தே விருந்தாளியாக இருக்குமாறு வேண்டிக்கொண்டார். ருஷியா (Russia) தேசத்துப் பேர் அரசி (Catherine)

இவரைச் சிறப்பாக எண்ணி மதித்துப் பாராட்டி வந் தார். இங்கிலாந்திலும் இவருக்குப் பல நண்பர்கள் உண்டு. இத்தகைய சிறப்பிற்குக் காரணம் என்ன? அவருடைய எழுத்துக்களே.

பிரான்சு நாட்டுக் கவிகள் வரிசையில் முதலிடம் பெற்றுச் சிறந்து திகழ்பவர் இவரே. நூலாசிரியர் உல கத்திலே தலைவராக விளங்குகிறார். அறிவிற்கே ஒரு சிறப்புரிமை உண்டு; அதுவே கடவுட்டன்மை வாய்ந்த பேருரிமையாம். அவ்வுரிமை வாழ்வு வாய்ந்த இக்கவி யரசர் பெருமானுர் புரவயரசர் பெருமானுரினும் பல மடங்கு மிக உயர ஓங்கி வாழ்ந்தார். இதன் காரணமாக அரசும் கத்தோலிக் மதமும் வால்டேரும் ப்ரான்சு நாட்டு மூன்று பெருஞ் சக்திகள் என்று. அந்நாளைய மக்க ளாலே பெரும் பொருள்களோடு ஒன்ருக வைத்தெண் ணும் பெருமை பெற்ருர். அரசனுடைய விரோதியா யிருந்தபோதிலும் இராஜ சமூகம் வால்டேருக்கு ஒரு கெடுதியும் செய்ய முடியாமற் போயிற்று. கத்தோலிக் துறவிகள் இவரை வெறுத்து வந்தாலும் ஏதும் செய்ய முடியவில்லை. இவர்மேல் தம் வஞ்சத்தைத் தீர்த்துக் கொள்ளச் சமயம் பார்த்திருந்தனர்; ஆனல் சமயம் வாய்க்கவே இல்லை. இவருடைய சிறப்பு பொது மக்க ளின் உள்ளத்தைக் கவர்ந்தது. அரசாங்கத்திற்கும் மடத் திற்கும் விரோதமாக இவர் ப்ரான்சு நாட்டின் திருவுரு வாகவே விளங்கினர்.

வால்டேர் ப்ரான்சு பாஷைக்கு அகத்தியராக அமைந்தார் எனலாம். அம்மொழியில் வரும் வினைப் பாகுபாடுகள், காலவேறுபாடுகள், வேற்றுமை யுருபு கள் முதலிய இலக்கணக் குறிப்புகள் எல்லாம் குயவன் கையிலுள்ள மண்போல் இவர் எண்ணியபடி எல்லாம் உருப்பெற்று வந்தன. ஒவ்வொரு எண்ணத்தையும் ஒவ் வொரு கற்பனையையும் கட்புலனுக்கிக் காட்டி திடப நுட்பஞ் செறிந்த திப்பிய மொழிகளின் கோவைகளால் ஆற்ருெழுக்காய் வியக்கத்தக்க முறையில் அமைப்பார்;

நயமாகச் சொல்லுவதிலும் வல்லவர்; வசை பாடுவதி லும் சிறந்தவர். இவற்றை ஒன்ருெடொன்று இனிதே இமைய வைப்பதில் ஒப்புயர்வற்ற தம் திறமையால் மக்கள் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்டவர். ஒவ் வொரு கொள்கையையும், ஒவ்வொரு எண்ணத்தையும், ஒவ்வொரு ஆராய்ச்சியையும், ஒவ்வொரு செய்தியையும் மிகமிக எளிதாக விளக்கும் ஆற்றல் படைத்தவர். பழைய சொற்களில் புதிய பொருளைப் பொதிந்து வைத்து இந்திர ஜாலம் காட்டவல்லவர். மொழித்திரத் தின் முட்டறுத்த முதுமை நிலையை ஒவ்வோர் எழுத் தும் விளக்குகின்றது. அவருடைய கவிதை மனதைக் கவரத் தக்கதும், உள்ளத்தை உருகச் செய்வதுமாகும். அழுகையும், சிரிப்பும், அறிவும், உணர்ச்சியும் அவர் எழுத்திலெங்கும் சுவையாகத் ததும்பி வழிகின்றன. விரல்களின் நயத்தகுதிறத்தால் மிகவும் இனிக்கும் இசையினை எழுப்பும் யாழ்ப்பாணரைப் போல வால் டேர் தன் கவிதையில் எங்கெந்த இடத்தில் எப்பேர்ப் பட்ட சொற்கள் வந்தால் மக்கள் உள்ளத்தைக் கவ ருமோ அத்தகைய சொற்களைத் தகுந்த இடத்தில் தக்க வகையிலே அமைத்து நம்மைக் களிக்கச் செய்கின்ருர்.

வால்டேர் தன் நளின வார்த்தைகளாலும் மந்த ஹாஸத்தாலும் இயற்கைத் தத்துவத்தை எளிதே உணர்த்துகின்ருர். தன் காலத்திலுள்ள அஞ்ஞானத் தைப் பரிகாச பாணங்களால் வீழ்த்தினர். இப்பாணங் கள் அவருடைய மனே கற்பனையால் விரைந்து பறந்து தாக்குவன; விவேகத்தனுல் கூர்மையடைந்தவை; உண் மையால் நஞ்சேறியவை; இவ்வாறமைந்த இவை தாக்க வேண்டிய குறியை எப்பொழுதும் தவருமல் தாக்கின. நகைச்சுவை பட எழுதுவதிலே வால்டேர் மிகவும் கை தேர்ந்தவர். பொய்யினைப் பொருதவர்; முடியாதவற்றை நம்பும் மூடபக்தியை வெறுப்பவர்; புராணங்களையும், அற்புதங்களையும் போலித் துறவிகளின் பொய் ஒழுக்கங் களையும், வஞ்சகத்தையும், பொய்யையும் கண்டு நகை யாடுபவர். இப்படி இருந்தும் இயற்கைக் கடவுளின்

இனிய அடியவராவர். இயற்கையிலுள்ள அழகைக் கண்டு களிக்கும் பேறுபெற்றவர். பிறர்க்கு அக்கடவுட் டன்மையையும் அழகினையும் காட்டவல்ல சதுரப் பாடு சான்றவர்; ஆம்.

அக் காலத்தில் வால்டேர் ஓர் தலைசிறந்த கவியாகவும் தத்துவ சாஸ்திரியாகவும் விளங்கினர். அளவற்ற ஊக்கமும், கவித்திறமும், நகைச் சுவையும் அவருடைய சிறப்பியல்புகளாம். அவருடைய கவிகளில், இழுமென் மொழியால் விழுமியது பயப்பதோடு பொருளாழம் கொண்டு விளங்கும் சிறு சொற் கோவைகளே சிறந்தனவாம். புலவர்களில் மிகவும் வியக்கத் தக்கவரும் வால்டேரே என்று சொல்வது மிகையாகாது. அவருடைய கவித்திறமைக்கு ஈடானவர் ஒருவருமில்லை என்றே சொல்லலாம்.

வால்டேருடைய சிறப்பைப் பற்றி கெத்தே (Goethe) என்னும் ஜர்மன் பெரும் பாவாணர், 'பொருளாழம் தெய்வப் புலமை, மணக்காட்சி, சுவையுணர்வு, ஆராய்ச்சி, உணர்ச்சி, மெய்யறிவு, உயர்நிலை, தானே இயற்றும் தனிப்பட்ட தன்னுணர்வு, இயற்கை நிலை, அறிவு நிலை, புனைந்துரை நேர்மை, எளிமை, இடத்திற்குத் தக்க உருப்படும் இளக்கம் நுட்பம், செய்திறம், கொழுமை, பலவகையாய் அமைந்த பன்மை அழகு, ஊற்றெனச் சுரக்கும் மாருச் செழுமை, குளிர்ச்சி, இந்திர ஜாலம், மனக்கவர்ச்சி, சாயல், ஆற்றல் பருந்தின் வீழ்வென அனைத்தையும் ஒருங்கு காணும் நுண்ணிய நோக்கம்; பரந்துபட்ட பேரறிவு; வளப்பமாம் படிப்பினைகள், சீரிய போக்கு, நாகரிகம், இனிமை மென்மை, தவருப் பெருநிலை, தூய்மை, தெளிவு, உரைவளம், ஒத்திசை, மின்னெனப் பொலியும் விளக்கம், தங்கு தடையற்ற ஓட்டம், பொலிவு, கழிவிரக்கம், மேம்பாடு, முழுமைக் காட்சி, குறைவிலா நிறைவு'—இவை வேண்டுமானல், வால்டேரிடம் காணுங்கள்' என்று புகழ்கின்ருர்.

POST WAR EDUCATION

—T. GOVINDARAJAN, M.A. L.T.,

This war must End one day or another. The post-war world will have to face the task of reconstruction in a spirit chastened by the sufferings caused by this terrible Armageddon. The primary concern of the statesmen, who to-day are loud in their clamour "to win the peace" (nay louder than in their desire to "win the war"), will be, if their professions are sincere, to plan a peace that will outlaw war once and for ever from the face of the world. Not to have this primary end in view is to lose the war in spite of victory and to save the world for losing it once again. To plan for that end is the noblest, and at the same time the most difficult task that will face them. The miserable history of the "interregnum" between the " two wars" must on the one hand teach them how to handle the problem of reconstruction, and on the other, ennoble them to face the task ahead with revolutionary courage and unbending determination. Post-war reconstruction therefore, is of absorbing interest and attention. As part of it, perhaps as the most vital part of it, educational planning will take the fore.

Education from the early times to the present day reflected in a large measure the needs of the time as well as the outlook of the age. But occasionally revolutionary changes were introduced by great educationists in the methods of teaching and the curricula of studies.

Education for a new world-order, which most of the right-thinking men have to-day in their dreams, was never seriously thought about on a planned scale. Rousseau with his revolutionary zeal for freeing man from the thraldom of traditional authority laid his emphasis on "nature" education. Pestalozzi reformed education to base it on senseperception. Herbart came with his five formal steps and Froebel laid his emphasis on the "Kindergarten" child. Spencer appealed for a scientific bias. The modern trend is eclectic. But while these philosophers have .alternatively laid stress on "methods of instruction" and the Curricula of studies", the main aim of training the child for world citizenship was either not emphasised or partially overlooked. If post war education is to incorporate the achievements of the past in the history of educational development and ideals and to create a new society which will recognise in a dynamic spirit the supreme ideal of human brotherhood, we have to reconstruct education to meet the new ends we cannot now afford to miss.

Education therefore has to be planned as at no time in the past it had been planned. A World Education Trust—Similar to any new organisation, politico economic, that may be formed to "win the peace" after "winning the war" will have to be formed of all distinguished educationists and social reformers, the world over. To them must be entrusted the glorious, but perhaps, the most defficult task of evolving a planned system of education which will outlaw ignorance, scotch prejudice, and inculcate in the minds of the rising

generation of the world a vibrant love of peace, a feeling of human brotherhood irrespective of colour, creed, race, national or imperial pride, and a total hatred of war and its deadly weapons. The recognition of the world as a single indivisible unit, "not broken up into fragments by narrow domestic walls", must be the integrated influence of the new education.

In this connexion, it will be idle to forget that, as far as we can foresee, the education of the future will to a large extent be under the control and influence of the nation-states. If as a result of post war arrangements, an international control is to be exercised in an effective measure upon national armies and armaments it must be borne in mind that national education must be made to conform to the ideals and standards of the World Education Trust. An International Educational Fellowship must be charged with the duties of a world inspectorate of education to examine text-books, Curricula of studies, no less than the methods of teaching and organisation of Schools and Universities. If an International Labour Office can, to a large extent, look after the interests of labour, if an International Opium Convention can effectively check the consumption of opium, one can see no reason to doubt the effectiveness of an International Education Trust in dealing with matters pertaining to education. This international influence and control does in no way imply that the national genius of the country in matters educational, will receive the cold-shoulder; but consistent with safeguarding the national genius in regard to language culture etc., a check will have to be maintained against

the spread of venom of national superiority, the pride of imperial arrogance, of the condescension of racial greatness and simil evils which carry within them the potential germs of hatred and war.

In the planned economy for education, the foremost ideal is the spread of real compulsory universal education. Ignorance is the greatest danger to human society. Roosevelt's four freedoms from fear and from want, of conscience and of speech wil have no foundation to stand upon if at the rock bottom of the structure of human society, there is no freedom from ignorance. This fifth freedom has to become the first, and a stiong and stable first at that. In this context the adult is as important as the growing child.

The present standard of values as influenced by education up to the present day, will have to give place to a new standard of values. Human achievements as evaluated at present will have to be re-evaluated in accordance with the needs of the future society we would like to establish. To do this no other place is better suited than the school or the University. They form the springs from which arise these new values which will have to reshape the world into the one we would like it to be. A co-operative community, not a competitive community, a planned structure, not a disorganised welter of confusion—these will form the new values.

To discuss how best these new values will be discovered and made to permeate the new spirit of education, it is enough to take one example, viz., how the

achievements of man as recorded in history are to be taught and studied. In a word, what is the place of history in the New Education and what are its Contents? Bertrand Russell provides an answer :

"I would not keep silent about wars and persecutions and Crueltics, but I should not hold up military Conquerors to admiration. The true Conquerors in my teaching of history would be those who did something to dispel darkness within or without. Buddha, Socrates, Archimedes, Galileo and Newton, and all the men who have helped to give us mastery over ourselves and over nature. And so I should build up the splendour of a lordly destiny for the human race to which we are false when we revert to wars and other atavistic follies and true only whom we put into the world something that adds to our human dominion."

No other study has lent itself to distortion and perversion as history. The "interested" interpretation of German history in Germany, of British history in Britain and India, of the history or the Roman Empire in Italy, were some of the many causes. that fed the jingoistic spirit of these nations and led them to wars and imperial conquests. Military pride and racial arrogance masquerading under the garb of nationalism fill the pages of history in every country. Dr. Gilbert Murray has given a very valuable suggestion in the matter: "It is not at all imt possible to obtain on the main problems of history a consensus of competent historians..........If such a consensus of the competent historians could be obtained, it would

become difficult for the government of any country to teach its youth notorious falsehoods." This suggestion can be followed up to produce an impartial history of the world which will from the basis of all text-books on history that feed the minds of youth in every land.

The teaching of the sciences can be made to subserve the ends of the new education for the post-war world. The process is to be deliberate and planned to-meet those ends in view. The history of all the sciences reveal that the manifold achievements of modern science are not contributions of one group of men belonging to one particular clime or country. They are the achievements of man. The various units of electricity (Electricity which has revolutionised modern life) named after the many discoverers, unfold a page of international history in constructive scientific advancement. The Joule, the Watt, the Em, the Volt, the Ampier—all these are contributions of men who by the so called national boundaries are separated as belonging to different nationalities. The symbol of zero which has revolutionised the four fundamental operations of arithmetic all the world over—and there is only one universal arithmetic—is the peculiar contribution of India. The merest casual catalogue of famous mathematicians who have unfolded the magic of number to mankind will explain the international units that runs through the whole history of the mathematical sciences. Newtone, Ramanujam, Lebachovesky, Dr. S. S. Pillai—an Englishman, a Brahmin, a Pole, a Non-brahmin! From the actual details of all these science, the basic fact of international co-operative

achievement has to be disentangled and presented to the coming generations in a manner that will throw into the background all feelings of separation and bring to the fore the fundamental unity that runs through this most complex structure of human society.

To pass on to the teacher: "What should be a profession of high calling has, quite unnecessarily, become a routine of drudgery to many teachers and children alike." "The teacher of the future has to come into his own. High academic qualifications, exceptionally efficient training for discharging the responsibilities of the profession and attractive scales of pay so that the best of men may be drawn to it are to be insisted upon and enforced by the State acting under the active guidance of the International Education Trust." The teacher must, by his own merit, equipment and economic Status deserve his position as much as the Community must recognise it.

The younger the child, the lower the class, the higher qualified educationally and professionally must be the teacher. The child of to-day, not properly trained becomes the problemchild of to-morrow as well as the problem-man of the future. The bulk of humanity is what it is influenced to be in the schools mainly and the Universities secondarily. So it is, that, as the teachers influence the youthful mind in the most formative period, Special attention must be given to the intellectual, moral and Emotional equipment of the teachers. The flower of humanity must adorn the profession if the world should advance to a higher stage of living.

The training of the teacher therefore is very important, as the training for the doctor or the engineer. It may not be even presumtions to add that the teacher deals with materials which form the basis of the wealth of the people, their welfare and their prosperity. The social *live* wealth of the Community is its children and their proper education is the first charge on the Community. Any amount of money spent on teacher-training is an invisible investment yielding invisible profits of great value for the well-being of the Community as a whole. As the moulder of the future citizens of the world. The teacher plays a part that the best statesmen play only in a small measure. If one stroke of statesmanship can avert a war or prevent a catastrophe, an ideal body of teachers can make war an impossibitily, and crime a forgotten past.

The pioneers in the field of education from Aristotle and Plato down to Mortessori and John Dewey have enriched the history of educational endeavour with their views and experiments. A research into educational methods, curricula of studies, school organisation etc will amply pay in the future large dividends in the shape of ever increasingly large groups of men who will beautify the world and civilise it for man to live in peace and harmony.

Thus far the school and the university aspects of education were discussed. But education stops neither with the school nor with the University. Life is an unbroken process of "educating". There is not an experience but leaves an impression behind. The

continual movement of social phenomena leave impressions on every man. The film, the radio, the press and the platform are factors in post-school and post-university education To control and guide them in a manner conducive to the ends in view should necessarily be an integral part of post war planning.

On post war education depends the future of humanity. A healthy society believing in Co-operative endeavour is the fruit of a system of education which makes young minds think along lines of international brotherhood. Men can be made men or mere robots according as education aims at realising its noble ideal or descends to be the mere tool of an ambitions vampire. When pacts and agreements fail, man can and will act when he is trained to think of himself as a dynamic unit in the large concourse of humanity charged with the duty of making the world a place worthy for him and his neighbours to live in.

— —

The Tamilian Judiciary independent of the Monarch.

—E. T. CHOOKAMMAL, B.A., B.L.

More and more the Literary and other sources of the Tamil Country are unerthed, brighter and brighter shines the glory of her past. Recent researches have conclusively vindicated the correctness of the general stand taken up by Maine in his studies on the Village Communities. Local self government was much more organised in the Tamil Country than elsewhere. The Uttaramerur sasanam is so to say the Magna-Carta of these Village Communes. The principle of decentralisation had been carried here to its logical conclusion. It was both a political and an economic democracy. The various vocations and industries had their guilds by the side of the village assemblies. All these together formed a well-knit community in the original sense of that word. Savants of political philosophy who put forth schemes for the New World order will do well to ponder over this ancient system of broad based democratic organisation of cultural life in all its varied aspects, social, political, industrial and religious. It was indeed a totalatarian organisation in one sense of the term but the beauty of it is, the Individual has a divine value all its own. Thus the great emphasis on Individual salvation assumes a great moral grandeur. It is not mere egoism and selfishness masquerading as religion; it is certainly not anti-social. We of the

present age know better. The present War has revealed this truth. It is the bedrock of all social life really so called. In this organisation what may very well be called a cultural organism, the sovereign is the breath of its life but he is but the symbol of that community. "The King is dead-Long live the King!" He is an institution. The influence he wields is a question of personal equation. But the Law of the Constitution embodied in the immemorial custom, delimits his rights. He lives, moves, has his being whithin the scheme of things. His absolution is therefore a misnomer. Decentralisation had indeed gone so far that the social life went on in days of war, as unperturbed as in days of peace. That is the significance of the proverb "What does it matter whether Rama Reigns or Ravana Reigns?" Buf this is only a half truth.

The theory of Separation of Powers forms the very foundation of the American Constitution. But that is not the Last word on constitutional liberty. Interaction is as important as separation. "Unity in variety" —that is Nature's Scheme. The Tamilian King as the sovereign embodied in himself the Judiciary, the Executive, and the Legislature. There were the five great assemblies and the eight great cabinets. When every thing failed he came in. His was then the final word. Such moments were indeed rare and occurred only in Tiruvilayadal Puranam, which equates such decisions with Divine Providence Thus came the deus ex machina to cut the gordian knot. It was not the sweet whim and fancy of the man but Providence that ruled during a period of stress and strain in that sphere

of three powers. That was how the subjects felt; that was how the King himself felt.

At other times the assemblies of Villages and guilds were autonomous. The learned elders sat in the Village Court Hall within the sacred precincts of the temples. There was a hierarchy of courts. Their decrees were final and the King and his retinue were there to enforce them to the last letter.

The King was the public servant par excellence King was a man; as such he might have had personal prejudices; but as King he had none. "King first and everything else next" that was their motto. He executed first and pined next. The great Chola King Manu executed the decree by running his chariot over his first and only born son, without any compunction of his heart whatsoever; his parental feelings overpowered him only thereafter; he saw the great Void before him and proceeded to commit suicide. That was the high ideal placed before the ancient Kings of Tamil Land.

We have another example of the independence of the Tamilian Judiciary in the story of Sundaramurti Nayanar as told by Sekkilar. Sekkilar was the minister of the later day cholas of 12th century. He knows—none better—the Law of the Constitution and his version is all the more significant. Narasinga Munai Araiyan was the King of the districts in and around the place of Sundarar's birth. The chieftains very often bore the name of their overlord and we may not be far worng if we assume that this King was a chieftain

under the great Narasimha Pallava who established the greatness of Tamil Land all over India. Sundarar was a Brahmin and the chieftain belonged to the ruling caste whatever it be. There was a charm about this child, which captivated even the sturry heart of the valiant chieftain The ruler became as it were the adoptive father of Sundarar. The steel frame of the caste system had yet to be welded and therefore in those days of catholicity, the Brahmin child freely grew into a royal prince in the palace of that king. The day for the marriage came. The pomp and the festivities may very well be imagined. The daughter of a holy Brahmin was to be the bride. A merest shadow appeared but it turned out to be the great storm. An old Brahmin walked in weighed down by his age. He put forth a preposterous demand and claimed Sundarar as his bond slave. He pronounced his interdict against this marriage proposed to be performed without his consent. This reminds us of the Marriage Bulls proclaimed in the West when the public could come and raise any valid objection to the marriage. Here was a similar situation. We understand here-from the great significance of marriage as a public function. Here was a bolt from the blue. Brahmin's slavery was unheard of. People assembled thought the old man was crazy. But he had no look of lunacy about him. His absolute translucency was transparent. Any way, he left no room for any doubts; without waiting for any such inquiry he threw the bond of slavery at the very face of Sundarar. This upset the youngman; he lost his patience and tore the document to pieces thus creating an incriminating piece of evidence against himself. The old man undaunted

challenged him to appear before a court of law. He had the look of a regular court bird about him. He arrested him on the spot and produced Sundara before the Assembly of Elders in the Court Hall. Sundara stood charged with the breach of the terms of the slavery bond and with the destruction of a material piece of evidence.

The adjectival law was as well settled as the substantive law. We get an idea of the law procedure and the law of evidence from the inscriptions printed and published up to date. We can go to an anterior period with the help of Purapporul Venba Malai. That book Speaks of a Plaint and a complaint (Todai - தொடை), of the written statement (Vidai - விடை), and of the decree (Tolat Todai - தோலாத் தொடை). The legal acumen of the Judges in the law of evidence is beautifully described by Sekkilar. It is not a poetic narrative; Coming from his pen it records the actual state of affairs in his days. The modern technicalities of Laws of Evidence so beautifully simplified in the Indian Evidence Act, give us no advantage over these ancients. The firm grasp of the essentials for which Sir James Fitz-James Stephen is hailed as a great genius is no less visible in that dim past. Primary evidence and Secondary evidence, were clearly distinguished. The probity of oral evidence was well assessed. The evidential value of custom or usage was well known. Presumptions were equally familiar. Destruction of a meterial piece of evidence created a presumption against Sundara and in favour of the old man In the absence of specific contract, custom prevailed. The judges;

knowing no custom of Brahmin slavery, demanded the proof of a specific contract. The old man came up with his trump card. What Sundara tore was but a copy—a mere secondary evidence; the original was there safe in his clutches. He triumphantly unfurled the roll of cadjan leaf. The signature of Sundarar's grand father was there; the attestation was proved to the hilt. There was no longer any room for doubt; The judges could themselves identify the signatures, they took judicial notice of them. A decree was given in favour of the old man. Execution was ordered then and there; the old man seized Sundarar and marched him home which turned out to be the Temple of Tiru-vennainallur. The old man disappeared into thin air. Divine knowledge dawned on Sundarar. He had the holy vision. He reailsed his mission in this world. God had come to remind him—what a rude reminder!

Narasinga Muna Araiyar the ruling prince could do nothing, inspite of all his love for Sundarar. Law was supreme. The scales were held even. The peasant and the prince were so weighed in the same balance. There were no Bacons on the Tamilian Judiciary; no Stewart kings to dictate to the judges.

The Tamilian judiciary from the days of its hoary past, was justly proved of its independence.

PURANANURU

—K. SUBRAHMANYAM PILLAI, M.A., M.L.,

Purananuru is an anthology of 400 choice poems of the Sangam age relating to the objective side of Tamil Literature. It is a mimic of information about most of our ancient ideals of culture, war, social life and politics. It is also of great value as a record of past literary and social history of the Tamilians. A few stanzas are here rendered into English.

The first poem of Purananuru is dedicated to God Siva and was sung by Perunthevanar the author of the first Bharatam in Tamil. It is as follows.

1st Stanza

கண்ணி கார்நறுங் கொன்றை காமர்
வண்ண மார்பிற் றாருங் கொன்றை
யூர்தி வால்வெள் ளேறே சிறந்த
சீர்கெழு கொடியு மவ்வே றென்ப
கறைமிட றணியலு மணிந்தன் றக்கறை
மறைநவி லந்தணர் நுவலவும் படுமே
பெண்ணுரு வொருதிற னாகின் றவ்வுருத்
தன்னு ளடக்கிக் கரக்கினுங் கரக்கும்
பிறைநுதல் வண்ண மாகின் றப்பிறை
பதினென் கணனு மேத்தவும் படுமே
யெல்லா வுயிர்க்கு மேம மாகிய
நீரற வறியாக் கரகத்துத்
தாழ்சடைப் பொலிந்த வருந்தவத் தோற்கே.

To him of rare penance, with bright long braids of hair and the water-bowl which knows no drying up,

who is the palladivm of protection for all living beings, the ringlet of bloom on the head is of fragrant Konrai of rich rains; the garland on his beautiful bosom is also of Konrai; and the vehicle is the pure white bull which is also the ensign on his far-famed banner of peerless glory. His bright neck is adorned by the tinge (of terrible poison he swallowed), and it is extolled by sages of mercy well-versed in sacred lore. Half woman he is in form; and that is sometimes unmanifest; the crescent decks his forehead and that is praised in song by all the eighteen clans of angels in heaven.

There flourished a Tamil poet, perhaps of Naga origin and coming of a royal family in the days of the Mahabharata, who has left us an old poem to the honour of a magnanimous Chera prince styled Uthian Seral of great Rice, because he lavished his rich gifts of food on combatants of both the sides in the great War depicted in Bharatam. The name of the poet is Mudi Nagar Ayar of Murinchiyur, the expression signifying his decent and birth place. It is not known where Murinchiyur is situated. Perhaps it is Musiri on the Western Coast. There is a town of that name in the Trichinopoly District. Even the appellation of the poet appears to indicate that he was the crowned head of the Nagas. Little is known of his life-history. A namesake of his is said to have adorned the fist Tamil Sangam of the submerged Tamilakam.

2nd Stanza

மண்டிணிந்த நிலனும்
நிலனேந்திய விசும்பும்

விசும்புதைவரு வளியும்
வளித்தலைஇய தீயுந்
தீமுரணிய நீரும், என்றாங்
கைம்பெரும் பூதத் தியற்கை போலப்
போற்றார்ப் பொறுத்தலுஞ் சூழ்ச்சிய தகலமும்
வலியுந் தெறலு மளியு முடையோய்!
நின்கடற் பிறந்த ஞாயிறு பெயர்த்துநின்
வெண்டலைப் புணரிக் குடகடற் குளிக்கும்
யாணர் வைப்பி னன்னாட்டுப் பொருந
வான வரம்பனை நீயோ பெரும
வலங்குளைப் புரவி யைவரொடு சினைஇ
நிலந்தலைக் கொண்ட பொலம்பூந் தும்பை
யீரைம் பதின்மரும் பொருதுகளத் தொழியப்
பெருஞ்சோற்று மிகுபதம் வரையாது கொடுத்தோய்
பாஅல் புளிப்பினும் பகலிருளினு
நாஅல் வேத நெறிதிரியினுந்
திரியாச் சுற்றமொடு முழுதுசேண் விளங்கி
நடுக்கின்றி நிலியரோ வத்தை யடுக்கத்துச்
சிறுதலை நவ்விப் பெருங்கண் மாப்பினை
யந்தி யந்தண ரருங்கட னிறுக்கு
முத்தீ விளக்கிற் றுஞ்சும்
பொற்கோட் டிமயமும் பொதியமும் போன்றே.

O, the great Prince, the lord of a cuntry bristling with cities of ever-growing wealth that extends from sea to sea, so that the sun that rises ever your sea again sinks back into your own ocean of white billows in the west; the sky is your uppermost limit. In forgiving your repentant foes, you are like the enduring solid earth; your resourcefulness is as wide as the heavens that canopy the earth all over; your strength is that of the wild winds that sweep the sky; your destructive power is that of fire emergised by a storm; and your mercy is like the rain which quenches a fiery blaze. With unstinted and impartial munificence, you doled

out rich moresels of rice food to all the fighters where the ground-grubbing Hundred fell dead in their tumultous fight with the five of brilliant steeds. Your royal line shall not change even if milk tastes sour; the day turns into night and the four-fold path of ancient wisdom fails in truth, and you shall stand firm like the golden crests of the Pothia hills and the Himalayas where the big-eyed, smallheaded deer sleep secure in the light of the triple fire nursed by sages for offering their holy evening oblations.

*   *   *   *

The was a very famous sovereign of the Pandian Kingdom called Mthukudumi peruvazhuthi whose realm extended from Cape Comorin to the foot of the Himalayas and who flourished several centuries befor the christian Era. His name was later on sanskritised as Malayadwaja Pandian, which signified that his standard was planted on the Pothiah peaks. He performed many sacrifices, and Goddess Meenatchi appeared to him in the centre of a homa fire as his divine daughter and succeeded him as Ruler. Of him a Vellala poet of Kari, has sung a poem which is the sixth stanza of Purananuru.

Stanza 6

வடாஅது பனிபடு நெடுவரை வடக்குந்
தெனாஅ துருகெழு குமரியின் றெற்குங்
குணாஅது கரைபொரு தொடுகடற் குணக்குங்
குடாஅது தொன்றுமுதிர் பௌவத்தின் குடக்குங்
கீழது, முப்புண ரடுக்கிய முறைமுதற் கட்டி
னீர்நிலை நிவப்பின் கீழுமேல
தானிலை யுலகத் தானு மானா
திருவும் புகழுமாகி விரிசீர்த்

தெரிகோன் ஞமன்ன போல வொருதிறம்
பற்ற லிலியரோ நிற்றிறஞ் சிறக்க
செய்வினைக் கெதிர்ந்த தெவ்வர் தேஎத்துக்
கடற்படை குளிப்ப மண்டி யடர்புகர்ச்
சிறுகண் யானை செவ்விதி னேவிப்
பாசவற் படப்பை யாரெயில் பலதந்
தவ்வெயிற் கொண்ட செய்வுறு நன்கலம்
பரிசின் மாக்கட்கு வரிசையி னல்கிப்
பணியிய ரத்தைநின் குடையே முனிவர்
முக்கட் செல்வர் நகர்வலஞ் செயற்கே
யிறைஞ்சுக பெருமநின் சென்னி சிறந்த
நான்மறை முனிவ ரேந்து கையெதிரே
வாடுக விறைவநின் கண்ணி யொன்னார்
நாடுசுடு கமழ்புகை யெறித்த லானே
செலிய ரத்தைநின் வெகுளி வாலிழை
மங்கையர் துனித்த வாண்முகத் தெதிரே
ஆங்க, வென்றி யெல்லாம் வென்றகத் தடக்கிய
தண்டா வீகைத் தகைமான் குடுமி
தன்கதிர் மதியம் போலவுந் தெறுசுட
ரொண்கதிர் ஞாயிறு போலவு
மன்னுக பெருமநீ நிலமிசை யானே.

Its substance is as follows:—Your fame has gone forth in the north, to the north of the great snow-clad mount, in the south, to the south of the frightful sea of Kumari; in the east, to the east of the dug-out bay dashing against the shore and in the west, to the west of the grand old ocean, downwards to the bottom of the bed of the deep, and upwards to the limits of the top-most heaven; your justice shall flourish eternal like the even scales of on acute balance. The limbs of your royalty shall grow firm and strong. Your grand army shall overwhelm the land of your foes like the flowing tides of the expansive marine and your elephant shall take their forts by storm. The plentiful booty of your

enemy's artistic jewels shall be distributed among your followers and dependants according to their rank and condition. Your royal umbrella shall be lowered only when you go round the temple of the great three-eyed God in worship. Your head shall bow only under the blessing hand of the great sages versed in the four fold path of wisdom and your head bloom shall shrivel sheerly in the smoke of the raging fire that destroys the foeman's domain, and your ire shall cool in the cool light of the graceful countenance of your chaste consort. O' great prince of boundless bounty and unostentatious glory, you shall live and thrive like the mild moon and the bright sun on the face of this globe.

* * * *

Grievously pathetic is the swansong of the Chere prince taken captive by the Chola King and kept a prisoner of war. The prince demanded drinking water of the keeper who first refused his request, but subsequently fetched a cup. Stung by Chagrin, the prince declined the cup, sung a song and breathed his last.

Stanza 74

குழவி யிறப்பினு மூன்றடி பிறப்பினு
மாளன் றென்று வாளிற் றப்பார்
தொடர்படு ஞமலியி னிடர்ப்படுத் திரீஇய
கேளல் கேளிர் வேளாண் சிறுபத
மதுகை யின்றி வயிற்றுத்தீத் தணியத்
தாமிரந் துண்ணு மளவை
யீன்ம ரோவிவ் வுலகத் தானே.

Ah! poor me, why should the illustrious Chera royal family that marks even the still-born child or

deformed mass with a stroke of the sword in token of royalty, give birth to one who without dying on the sword of the enemy, suffers being caught and chained like a dog and does not feel the indignity of begging for a cup of water to quench the fire of his stomach at the hands of the unkind keeper of his.

* * * *

The poetess Auvaiyar compares a duke the Victor of many battles to an elephant in a beautiful poem of hers.

Sianza 94

ஊர்க்குறு மாக்கள் வெண்கோடு கழாஅலி
னீர்த்துறை படியும் பெருங்களிறு போல
வினியை பெரும வெமக்கே மற்றதன்
றுன்னருங் கடாஅம் போல
வின்னாய் பெருமநி னொன்னா தோர்க்கே.

The purport of which is:—The great tusker who is a terrible fighter on the battle field calmly and pleasingly suffers little children to caress him and wash his white tusks while lying in the river for bath. Your attitude to us is that of the tusker to the little children.

* * * *

The peerless moral glory of the Great Pari, the ideal prince of Charity is reflected in a short pithy verse of Auvaiyar.

Stanza 107

பாரி பாரி யென்றுபல வேத்தி
யொருவர் புகழ்வர் செந்நாப் புலவர்
பாரி யொருவனு மல்லன்
மாரியு முண்டீண் டுலகுபுரப் பதுவே.

The sweet-tongued poets one and all shower their Encomiums on Pari and Pari alone; they do not seem to recollect that for protecting the world, there is not only this Pari, but also the rain cloud of the duty of the king, a poet has given us a short verse pregnant with meaning.

Stanza 186

நெல்லுமுயி ரன்றே நீருமுயி ரன்றே
மன்ன னுயிர்த்தே மலர்தலை யுலகம்
அதனால், யானுயி ரென்ப தறிகை
வேன்மிகு தானை வேந்தற்குக் கடனே.

Neither food nor water is the life of the world but it is the king. So, every ruler must bear in mind and feel. "I am the life of my people's lives" and should act accordingly.

* * * *

The importance of Education was emphasised beautifully by a Pandian monarch in a poem of his.

Stanza 183

உற்றுழி யுதவியு முறுபொருள் கொடுத்தும்
பிற்றைநிலை முனியாது கற்ற னன்றே
பிறப்போ ரன்ன வுடன்வயிற் றுள்ளுஞ்
சிறப்பின் பாலாற் றாயுமனந் திரியு
மொருகுடிப் பிறந்த பல்லோருள்ளு
மூத்தோன் வருக வென்னா தவரு
ளறிவுடை யோனா றரசுஞ் செல்லும்
வேற்றுமை தெரிந்த நாற்பா லுள்ளுங்
கீழ்ப்பா லொருவன் கற்பின்
மேற்பா லொருவனு மவன்கட் படுமே

Always good it is to learn without feeling it infra dig to stand behind a teacher, and to help him with bodily exertions and monetary gifts. Even the mother whose affection is usually equal for all the children born of her turns more lovingly to the educated among them, and among the members of a community, it the most learned and not the eldest that is welcomed; and even a king would follow the path of the wise man. Further, a scion of the highest caste would find it indispensible to sit at the feet of a teacher of the lowest of the four fold division.

A potter poetess of Vennil a village near Tanjore is the bold author of a short stanza addressed to the great ancient Chola Emperor Karikalan.

Stanza 66

நளியிரு முங்நீர் நாவா யோட்டி
வளிதொழி லாண்ட வுரவோன் மருக
களியியல் யானைக் கரிகால் வளவ
சென்றமர்க் கடந்தநின் னாற்ற றோன்ற
வென்றோய் நின்னினு நல்ல னன்றே
களிகொள் யாணர் வெண்ணிப் பறந்தலை
மிகப்புக ழுலக மெய்திப்
புறப்புண் ணாணி வடக்கிருந் தோனே.,

"O, Liberal-minded Karikala who comes of the great hero who commanded the winds in naval fights, and O, lord of merry elephants, you have no doubt established your greatness as a victor in many battles, but greater than you is he who taunted by a sense of defeat 'sat north' and gave up his life.' Sitting north is a technical expression meaning sitting under the

shade of a tree in deep yoga and meeting natural death, by starvation.

* * * *

Thousands of years ago, there flourished a poet called Anthai, in a village called Pisir near Cape Comorin. He cherished an intimate cordiality for a famous chola prince in Uraiyur of the Trichinopoly District. Their companionship was purely telepathic and they hardly met each other in person. Of an evening the poet was sauntering on the banks of a rivulet, and when a beautiful swan greeted his eye, he felt a fascination for it and addressed it as follows :—

Stanza 67

அன்னச் சேவ லன்னச் சேவ
லாடுகொள் வென்றி யடுபோ ரண்ணா
னாடுதலை யளிக்கு மொண்முகம் போலக்
கோடுகூடு மதிய முகிழ்நிலா விளங்கு
மையன் மாலையாங் கையறு பிணையக்
குமரியம் பெருந்துறை யயிரை மாந்தி
வடமலைப் பெயர்குவை யாயி னிடையது
சோழநன் னாட்டுப் படினே கோழி
யுயர்நிலை மாடத்துக் குறும்பறை யசைஇ
வாயில் விடாது கோயில் புக்கெம்
பெருங்கோக் கிள்ளி கேட்க விரும்பிசி
ராந்தை யடியுறை யெனினே மாண்டநி
னின்புறு பேடை யணித்த
னன்புறு நன்கல நல்குவ னினக்கே.

O, swan, swan, in this beautiful evening when the moon in her full splendour shines like the gracious countenance of the glorious prince who is all love for his subjects and charms us into quiescence, if you hap-

pen to fly aloft to the northern mountain, after your feast of fish in this stream, you will chance to flit across the capital of the good chola prince and then you will alight with partner on the crests of the high mansion of the Ruler there, and obtain access to the royal Presence and utter it to king that you are the page of Anthai; the prince will be mightily pleased and present you with a lovely jewel to adorn the neck of your lady.

* * * *

In his last days, the Chola prince in a fit of grief resolved to 'sit north' and thought of his friend poet at Pisir. The friend Anthai straight away went to Uraiyur. Every one who heard of him had reason to believe he was a centenarian, but at his sight was struck with his youthful appearance and accosted him about the disparity. He has couched his reply in a memorable poem, the substance of which is given here.

Stanza 191

யாண்டுபல வாக நரையில வாகுதல்
யாங்கா கியரென வினவுதி ராயின்
மாண்டவென் மனைவியொடு மக்களு நிரம்பினர்
யான்கண் டனையரென் னிளையரும் வேந்தனு
மல்லவை செய்யான் காக்கு மதன்றலை
யான்றவிந் தடங்கிய கொள்கைச்
சான்றோர் பலர்யான் வாழு மூரே.

If you question me why your hair is not grey in spite of age, my answer is:—My excellent wife and children are not in any way wanting in intelligence, my pages see things eye to eye with me, the rular

protects us best, and does nothing untoward. Furthermore, in my village live many saintly men of subdued senses.

A philosophic poet called Kanian Pungundranar has left a poem of very high thoughts.

Stanza 192

யாது மூரே யாவருங் கேளிர்
தீது நன்றும் பிறர்தர வாரா
நோதலுந் தணிதலு மவற்றோ ரன்ன
சாதலும் புதுவ தன்றே வாழ்த
லினிதென மகிழ்ந்தன் றுமிலமே முனிவி
னின்னா தென்றலு மிலமே மின்னொடு
வானந் தண்டுளி தலைஇ யானாது
கல்பொரு திரங்கு மல்லற் பேர்யாற்று
நீர்வழிப் படூஉம் புணைபோ லாருயிர்
முறைவழிப் படூஉ மென்பது திறவோர்
காட்சியிற் றெளிந்தன மாகலின் மாட்சியிற்
பெரியோரை வியத்தலு மிலமே
சிறியோரே யிகழ்த லதனினு மிலமே.

All places are my native town; and all are my kinsmen; good and evil are not brought home by others; the same holds good of pain and its cure; Death is not novel. We do not exult that life is happy; nor in anger do we decry it; As we have gathered from the experience of wise men that human souls glide along the path of the Law, just like the boat that is carried down the mountain stream, we do not praise the great in wonder still less do we despise the small-minded.

*　　*　　*　　*

In Purananuru, we find a Pandian young prince in a similar philosophical vein.

Stanza 182

உண்டா லம்மலிவ் வுலக மிந்திர
ரமிழ்த மியைவ தாயினு மினிதெனத்
தமிய ருண்டலு மிலரே முனிவிலர்
துஞ்சலு மிலர்பிற ரஞ்சுவ தஞ்சிப்
புகழெனி னுயிருங் கொடுக்குவர் பழியெனி
னுலகுடன் பெறினுங் கொள்ளல ரயல்வில
ரன்ன மாட்சி யனைய ராகித்
தமக்கென முயலா நோன்றாட்
பிறர்க்கென முயலுந ருண்மை யானே.

Exist this world does, because there do exist the great who will not partake even of the rare divine nector without company; who are free from anger and sloth; who fear what should be feared and will readily give up their life for saving their reputation and will not for all the world take up anything savouring of disgrace and who selflessly work for the good of the world.

PERIYAPURANAM

A Testament of the Sivites

—K. M. BALASUBRAMANYAM, B.A., B.L.,

If an Englishman were to be exiled and at the same time permitted to carry only two books with him to give him company in exile, what will be the two books that he might desire to carry with him? It has been already answered by some one that it will be the Bible and Shakespeare! If therefore a Tamil Sivite were put in the same situation what would be the two companions that he might choose in his exile? I dare say that there could be no doubt about his choice. Unless he were a quixotic individual having no knowledge of his own lore, he would perforce pick up the Sacred Kural in one hand and the Sublime Periapuranam in the other and march into his exile in the mightiest consciousness of a Paradise-to-Be!

Yes, Kural is the moral and material Code of the Tamils; and Periapuranam is the spiritual code of the Sivites. The two are the greatest assets of the Tamils and Sivites alike. The Kural, of course is a common possesson of all the Tamil speaking race, irrespective of the religious creed. Nay, it was the presentation to the world by a purely Tamil genius; it is a proud challenge to the other nations. It is preceptual in its nature. But the Periapuranam is the spiritual storehouse of the Sivites. It illustrates the journey of a soul towards the

Infinite. There are spiritual text-books like Thirumular's Thirumanthiram and Sivagnanabodham which give us the quintessence of the highly-evolved philosophy and perfected principles of Sivaism. But they are on that very account inexplicable to the ordinary folk, it is more than what they could either swallow or digest. It is esoteric and complex, a good enough evidence of the subtleties and spiritual gymnastics that a typical Tamil genius is capable of, at its best. But it is not and cannot be the staple food of the average sivite. Therefore it was that Sekkilar the Sublime, one of the rarest intellects of the world blessed us with his immortal work that was intended to be and that is a friend, philosopher and guide to the common man in his sojourn in this life and his journey towards its goal. Periapuranam is the name of this work and it is truly so. It is in fact the Bible of the Sivites with its stories and lessons, with its episodes and parables. It should be the endeavour of every well-meaning and sincere Sivite to read it, reread it and inwardly digest it and to the extent to which circumstances in his particular walk of life would permit follow in its footsteps. It is a guide of conduct, illustrated by the real lives of our forefathers, as known to us from time immemorial. It is a special codification of the illustrious lives of the Saints who have been divided into two; namely collective saints and individuals.

Periapuranam was written by one Sekkilar whose original name is said to be Arunmolithevar. His native place was Kunnathur which is situate at a distance of twelve miles from Madras. He was a prodigy of learn-

ing while young and he became by sheer merit the prime minister of a Chola king by name Anabayan Kulothunga. He was living in the 12th century. In view of the lack at that time of any easily understood treatise on the spiritual life of the Sivites, Sekkilar undertook to write one such and with the aid of the two anterior works known as Thiruthondathogai and Tiruthondar Tiruvanthathi he completed this work which is his **Magnum Opus**. The king for whose immediate instruction and use this sacred treatise was written honoured it duly by mounting it on the howdah of the State elephant and by himself holding the fan, as a sign of his humble obeisance. Since then it has been the sure guide of the doubtful and the faltering and a source of inspiration to the strong and sincere ones. Its Puranic sanctity apart, Periapuranam is equally famous for its literary charm and beauties. It is an unrivalled piece of the highest poetical efforts of a human being. I would readily compare it to the "Paradise Lost" of Milton but for the fact the Periapuranam is still more lucid and comprehensible than the Miltonic masterpiece. Periapuranam is couched in a style that is unique and inimitable. It is simple without being puerile; it is grand without being gorgeous; it is emotional without being hysterical; it is magnificent without being pompous. It is the crystal-clear expression of a cultured soul that had tasted the pleasure of the Infinite and attuned itself to the rythmic movements of the Cosmos and which, without its vision being blurred and its judgement being disturbed by the erratic and eruptious aberrations that are so character-

istic of this universe and the normal life, has attempted in its own way to portray the path to perfection, by example and illustrations. It is a work of real and divine inspiration. The treatment of nature by Sekkilar by itself would give us text for a separate treatise on it. The keenest observer of human nature that Sekkilar was, he has exhibited it in a marvellous manner even in instances of a minute nature. Innumerable are such examples but they may be pointed out on another occasion.

For the present, I would like to content myself with pointing out certain broad features of this work, which would and which ought to commend themselves to a modern man, with his socalled rational outlook and his bias and bleating for social-Reform. I contend and I hope to prove every bit of my contention by quoting Periapuranam itself that Sekkilar need not hang down his head even in the company of an ultra social reformist school. Sekkilar's views on Social Reforms are not backward or reactionary even by an inch to those of the professional Reformers of to-day. The more I read Periapuranam, the more do I wonder how a man living eight hundred years ago in the cast-ridden and priest-ridden atmosphere of the medieaval ages of India could have so daringly driven a coach-and-four into the pet tyrannies of caste and peevish ebullitions of the priests! Could a man of less than his mettle dared to introduce episodes and things which obviously did not conduce to the maintenance of the Brahmin hierarchy's predominance? In fact, Sekkilar was not quite free to invent new things and altogether make innova-

tions. His hands were tied so far as the framework of the various lives of the Nainmars Baktas) were concerned. He had to adhere to them as told by Surdarar and Nambiandarnambi, as regards the broad outlines of the stories. But, as for the thousand and one details and expressions and descriptions he had to draw entirely on his own imagination. In this respect he had a freedom and it is the way in which he had used that freedom and discretion that makes us feel that after all he was a very great man who had a true vision of the human relations and society. Living as he did in the choaking atmosphere of Brahminical ascendancy under a king who was himself the willing executor of the wishes of the priestly class, if Sekkilar should have succumbed to that atmospheric pressure and contributed in his own way to the further aggrandisement of the priestly caste, by either glorifying them in details or assigning them a superior rank, one could not possibly find fault with him for that. For after all, even the greatest among men become at times the creature of circumstances. But what has Sekkilar really done? He has deliberately chosen the dangerous path of a Social Reformer and has not left us in doubt about it any where in his work. Unbiassed and careful observation would go on unfolding to us the general outlook of Sekkilar on society that is to be. He has very delibarately portroyed his views in the minute narration of his stories. That is the thing which has elicited my unstinted and never-dying admiration for him. I dare say he is the boldest and most eminent pioneer in social Reform at whose feet his less eminent but more sabre-

rattling descendents might sit in all humility and lisp lessons on reform of society.

But sheer irony of fate has brought about, of late most unfortunately for the Tamils, a situation in our country wherein this earliest giant of a pioneer is being pictured and painted as a reactionary and a slave of the Brahmin priest by a set of systematically misinformed pigmies whose only glory is their abysmal ignorance, whenever their unreasoning hatred hides its hydraheads in darkness The charge that is now being laid, very ignorantly I have convinced myself, if not very maliciously, at the doors of this greatest man of all times is that his work has so glorified the Brahmins (who are called Aryans by them) that a mere perusal of it would make any one a slave of the Aryans. There is yet another strange feature about it. The loudest-mouthed "leader" of these little pandits confessed once in reply to a pointed question that he had nothing against the contents of Periapurana as such but still objected to its nature as it would make its reader a slave of the Aryans! Well, here is a piece of reasoning which is worthy of the inmates of Bedlam; I am yet to see a book, against the contents of which I can have no objection but the general nature of which is very bad. I shall leave this logic of the moondom serverely to itself till such time as would usher in the dawn of the sun of reason on them.

But I would all the same examine the question of the reactionary nature of Periapuranam for a moment.

To begin with, it is well for us to know that out of the sixtythree Nainmars whose lives are related therein, only thirteen are of the Brahmin caste. Even among these Brahmins two are of a general nature which means that only about eleven individual Nainmars were Brahmins. Eleven out of Sixty-three gives us about 16%. Well, whoever may have reason to grumble against the distribution of place to the Brahmins in this book, the Non-Brahmins need not. It is a very strange coincidence but just see how appropriate it is. The so-called Communal G. O. passed by the Madras Government at the instance of Mr. S. Muthiah Mudaliar, C. I. E. Ex-Minister .(himself a descendent of Sekkilar, in a sense) has given the Brahmins practically the same percentage of places in the distribution of jobs. That very G. O. is the favourite fosterchild of the Justice Partymen. They have not objected to this allocation of percentage. And here is our Sekkilar who had anticipated (of course, like many of his predecessors) this percentage 800 years ago and not assigned more percentage of places than an ultra-modern reformist in power to-day has given. Who is the greater man? Sekkilar who did it about a thousand years ago or the faint echoes of our forefathers that flatter themselves as original thunders? I leave it to the unbiassed leader to chew the cud and decide.

It is in one important matter of detail that Sekkilar has scored subtly against the Brahmins and that has not been noted by us carefully. There are three 'Untouchable' Nainmars in the Puranam. 'Iyyar' is now and was also then deemed a term of application to

the Brahmins only. But for whom has Sekkilar applied this holy form cf address? To any of the eleven Brahmin Adiyars? No, he has deliberately chosen to honour all the three "depressed class" Adiyars at the expense of the Brahmins, for he has applied the word 'Ayyar' (ஐயர்) to Nandanar once, to Kannappar twice and to Thiruneelakanda Yazpanar four times. If Sekkilar writing about a thousand years ago causes in his narration the Brahmins of Thillai to approach the Pulaya Nandanar and hail him as ஐயரே what else does it indicate except his keen sense of humour and a mind that would honour the low and ridicule the priestly cast? If this is not pulling down the Brahmin and pushing up the depressed, what else is it? And all this, not now when the ever-powerful British bayonet gives the freedom to every Dick to have a wordy dig at another in the name of social reform. Considering the time and circumstances, none but a Sekkilar could have dared to introduce such a bold innovation. All honour to him.

It took more than a thousand years for any Adi Dravida to enter a Hiudu temple. But it is in Periapuranam that we find that .Thiruneelakanda Yazpanar an untochable by caste was admited freely into the holy temple at Madura. He since then got into the good company of Gnanasambandar, the prodigious Brahmin 'King' who made no bones about taking the Adhi-Dravida Violinist of his into every temple. Nay, it is on record in Periapuranam that when Thiruneelanakka Nainar, a Brahmin entertained Gnanasambandar and others as guests in his house, Thiruneelakandar the

"Untouchable" was willingly lodged by the Brahmin host inside a room adjacent to the holy fire everburning in the midst of any Brahmin's house. In this connection, look at how Sekkilar introduces his subtle social reform. When the Violinist approaches the holy fire, it began to flare up and shine resplendently as an indicatton of his purity. This is what Sekkilar says and I think neither Sundarar nor anyone else has said. Why should Sekkilar have said it, without any previous sanction. If he had not felt that each and every opportunity that offers itself should be availed of to drive a nail into the coffin of caste and Brahmin supremacy?

The relationship that has been painted by Sekkilar as having existed between the Brahmin Nainmars and Non-Brahmin caste Hindu Nainmars is also remarkable and if only we studied carefully it is revealing of the greatness of Sekkilar as a true social reformer. Take the case of Appar, a Vellala and Appudhi Adigal, a Brahmin. If that Brahmin had been caste-conscious and hateful to Non-Brahmins, why should he have chosen Appar a Non-Brahmin as his life-Guru while an equally great Guru in the shape of Gnanasambandar a Brahmin—was as easily available? His passion for Appar was bordering on madness; it knew neither caste nor any limit. The Brahmin Adiyar christened his sons and everything after the name of Appar. One must read the original itself to grasp and enjoy the whole beauty of the episode. Sekkilar makes this "the highest of the Brahmins Appudhi Adigal" wash

the feet of Appar, a Vellala and spil that water on his own and wife's and children's heads!

Take again the case of Sundarar. He was a Brahmin by birth, a Kshatria by adoption and a Non-Brahmin by marriage. Was there in his days such a paucity of Brahmin brides that he should have been forced to wed two Non-Brahmin ladies, One from the dancing-girl community and the other from the Vellala caste? As for inter-dining Gnanasambandar, Appar and all other Adiyars seem to have gone on jolly well in this matter, without much of superiority-hunting and screen-making business.

The question of untouchability was once considered as a reason by a Brahmin Adiyar by name Naminandi-Adigal for taking a bath. The Periapuranam says that quite accidentally he went to sleep and in his dream Lord Shiva appeared and told him that all those people of various Castes he had mixed with in the temple were the disciples of Shiva and there was no question of untouchability at all.

Saivism, according to Periapuranam does not insist always on outward ceremonials and even appearances as conditions precedent for attaining salvation. Sakkia Nainar a Buddist by dress and appearance began suddenly to appreciate the Siva cult and without bothering himself about the conversion of appearance he worshipped Shiva by casting stones on the Linga-all very unorthodox and out of the way—and attained salvation. Lord Shiva again is described in Periapuranam to have preferred to visit and give darsan to a

devotee in his mentally constructed imaginary temple to going to the brick and mortor palatial temple built by a monarch.

The Brahmin priests laid much stress on the principle of adhearing to the orthodox, through soulless ceremonials irrespective of the purity of the mind. This habit has been very scathingly attacked and ridiculed in Periapuranam. In the story of Thiruneelanakkar, while he was doing the puja in the usual ceremonial manner, his wife, who was assisting him in the puja suddenly saw a spider fall on the Linga and she couldn't bear the sight of the spider biting the Linga; so she spontaneously blew on it with her mouth. This act, apparently and traditionally unholy and impious so provoked her husband that he abandoned the spoiled puja and his sinning wife together and went home and slept In distress In the dream Shiva exhibited his body celestial and pointed out to him that he had been bitten and poisoned by the spider except on the spot where his wife, out of the purest love blew it out on him. The disillusioned Brahmin woke up and apologised to his wife. Take again the case of Kannappar. Sekkilar is seen at his best as a true Non-Brahmin Tamilian only in this story. It is in this and in the story of Manuneethikanda Cholan that Sekkilar shows himself at his best and in his truest colour. In the dream of the Brahmin priest by name Sivakochariyar Sekkilar makes Lord Shiva deliver such a lecture as would make the fiercest social reformers envy him. Shiva is made to discount the value of the sacred offerings and the Vedic recitations of the

Brahmins as nothing compared with the pork and the puerile mumblings of Saint Kannappar. A better vindication of Tamil as against Sanskrit, the layman as against the priest, the untouchable as against the Brahmins, the informal love of God as against the ceremonies and taboos has never before nor ever since that time been made by anyone. In the story of Manuneethikanda Cholan when the ministers advised the King in distress to make amends for his son's killing of the calf, in the traditional way of making presentations etc, the king grew uncontrollably wild and damned that advice and the meaningless and soulless system obtaining. The story is yet another revolt against the Brahminical code of conduct. Such and more are the instances that could be cited to prove to the hilt that Sekkilar has been a greater, a more sincere and powerful social Reformer than what many a mountebank deludes itself into making him out.

Thus we see that caste differences in the matter of interdining and inter-marrying have been not observed. Untouchability has been ridiculed and banished. Temple entry has been permitted. Outward ceremonies have been ignored, the priestly obssessions about outward purity have been over ruled and whatever else has been preached by the most rational of reformers among us has been given effect to in the Periapuranam over a thousand years ago, Except for Gnanasambandar, the other Brahmin Adiyars have never been glorified too much merely for the reason of their birth. 99% of the heroes and heroines of the Periapuranam are of the Non-Brahmin castes If any-

thing, I should expect a feeling of revulsion from my Brahmin friends. It is an act of unthinking folly to condemn this excellent piece of literary cum religious gem to the bonfire, without even having a bird's eye view of the contents of the book. The South India has been glorified, the Tamil language has been given the preference and the Non-Brahmins occupy an eminent place in the Periapuranam. All our pet and fashionable theories of Social reform find a prominent place therein. Still we would be asked to condemn this book as reactionary. Could ignorance go further? Could a more unpardonable case of literary suicide be found anywhere else?

I know our friends (by courtesy let me call them so) would ignore all these and point their finger of scorn at the story of Iyarpagai Nainar who is conveniently described by them as having given the wife to a Brahmin. This episode, I dare say is not carefully read by them, they use this for giving us a bad name to hang us. Nothing more Is there, I ask, a single line showing that the wife that was given away to the old Brahmin (who was God) was ever touched by him or even evilly thought of by him? What is the charge against Periapuranam? Is it that as in this case it is guilty of vulgarity and depravity? Very well, if the story was really a case of giving away a man's wife for the physical use by another .and if an author is also depraved enough to so record it, instead of eschewing it, what then has prevented him from saying in so many words that the presentee caught her by the hand and took her away for his use. . No, no such thing is men-

tioned. The author has been never more cautious and careful than in this story. To anyone without blind prejudice it will be apparent that this is a piece of poetic illustration without offence to any morals, of the extent to which love of God can carry an individual. Here was a case in which the Nainar had already plighted his word to give whatever he had and having been asked a thing i. e. wife whom he had, he could not possibly go back on it. So many cases of morality and philosophy are so subtly involved in it which needs a special essay by itself. But I would respectfully ask every one to judge of this book as every other one by what is found in it. If it has even distantly hinted any vulgar and dishonourable act, I for one would burn it to ashes. But no, let us take it for what is found therein It is in that light nothing but an extreme illustration of the acts of a man whose love for God and sense of honour (which is a purely Tamil Virtue as distinguished from the Aryan standard of virtues) in keeping his word induced him to do a thing that the other mortals would never bring themselves to do. It was on account of this that Sekkilar purposely applies the description of a great man by Kural to this Nainar! It was because this saint was out of the natural rut that he is called "Iyarpagai" which means opposed to the ways of the world. "செயற்கரும் செய்கை செய்த தீரனே ஓலம்" It is a thousand pities that the very celebrated act which is a rarity and which other mortals cannot and dare not do is put down by a perverted section as mean and dishonourable. I cannot hold myself responsible for the unconscious betrayal of one's own natural reactions to the thought

of this kind, of which some cruel freaks of humanity are guilty. Some are too much used to this dirty world of today and to seeing the vulgar use to which some wives are being put, to be able to view such a physical state of separation of a husband and wife from any other, or nobler angle of vision. The defect is not in the version of the story in the Periapuranam but in the *perversion* of our own intellect and morals! More of it in detail.

To conclude, Periapuranam is the high water-mark of the Tamil genius and Sivite morals. Let him who has not read it hang his head in shame or drown himself in the sea. Let the rest drink it in and enjoy immortal bliss. What the ages of alien rule could not destory, the bonfire of some bleating lambs can't kill. The Jains attempted to burn Gnanasambandar's camp and ended by burning themselves, the story goes. We do not know. But we do know that the very fire that might be lighted to burn Periyapuranam will burn the impurities of the perpetrators and light the dimmed torches of their souls and make them also see the Truth!

—

சொற்பொழிவு

—இராவ்பகதூர். C. M. இராமச்சந்திரன் செட்டியார், B.A. B.L.

பேச்சு என்பது விரிவுரை, உரையாடல். சொற் பெருக்கு, சொற்பொழிவு முதலிய பல சொற்களால் பேசப்படுகின்றது. அவைகளில் சொற்பெருக்கும் சொற் பொழிவும் தற்கால வழக்குகள். இதுவே வடமொழி யில் உபந்யாசம், பிரசங்கம், உபாக்யானம், வியாக் யானம், உபதேசம், காலக்ஷேபம், கதாப்ரசங்கம் முத லிய சொற்களால் வழங்கப்படுகின்றது. அவ் வட மொழிச் சொற்களும் தென்னாட்டிலும் வழங்கத் தொடங்கிவிட்டன. தகுந்த தென்மொழியிருக்க வட மொழியைத் தேடி வழங்க வேண்டியதில்லை யல்லவா?

வடநாட்டில் பேச்சு வளர்ந்த வரலாற்று ஒருசிறிது ஆராய்வோம். பண்டைக் காலத்தில் காடுகளும், ஆற்றோ ரங்களில் தவஞ்செய்து கொண்டிருந்த முனிவர்கள் தங் கள் மாணாக்கர்களுக்கு நல்லுரையைக் கதைகளின் மூல மாக விரித்துரைத்தார்கள். இதற்கு உபாக்யானம், புரா ணப் பிரசங்கம் என்ற பெயர்கள் வழங்கலாயின. அரச வைகளில் அமைச்சர்களும், அந்தணர்களும் அரசனுக்கு நீதிகளை விரித்துரைத்தார்கள். இதற்கு உபதேசம் முத லிய பெயர்கள் வழங்கலாயின. பௌத்தம் முதலிய சமயகுரவர்கள் மக்களுக்குச் சமயபோதனை செய்தார் கள். இதற்கும் உபதேசம் என்பதே பெயராயிற்று. இந்த வகையில் பேச்சு வளர்ந்தது.

தென்னாட்டிலோ பண்டைக் காலத்தில் சமயச் சார் பான விரிவுரைகள் நிகழவில்லை, புலவர்கள் அரசனைக் குறித்துச் சொல்லிய புகழுரைகளும், பொதுவாக உலக மக்களை விளித்துக் கோப்பெருஞ்பெண்டு போன்றோர் கூறிய வீர மொழிகளும், வீரத் தாய்மார்களின் அஞ்சா நெஞ்சில் எழும்பிய ஒப்பற்ற மொழிகளுமே சங்ககாலத்

நச் சிறந்த பேச்சுகள். இப்பேச்சுகள் அழகிய செய்யுள் நடையில் இருப்பதால் அக்காலத்து மக்களின் கல்வித் திறன் தெளிவாகத் திகழ்கின்றது. பின்னர்ச் சமண பௌத்த சமயங்கள் தென்னாட்டிற்கு வந்தபோது சமயம் விரிந்து பரவத் தொடங்கியது. "சமயக் கணக்கர் தந்திரம் கேட்ட காதை"யிற் காணும் சொற்போர்கள் நிகழ்ந்தன. இவ்வகையில் தர்க்க முறையான பேச்சுக்கள் நாட்டில் புகுந்தன. சைவ வைணவ மேம்பாடு நாட்டில் பரவிய காலத்தில் தேவாராதி புகழ்ப் பாடல்களினால் சமயம் பரப்பப்பட்டது. அந்நாள் கடவுளைத் துதிக்கும் முகத்தால் மக்கள் விளிக்கப்பட்டார்கள். அரசவைகளில் நடந்த சொற்பெருக்குகளின் பகுதிகள் நமக்கு எட்டவில்லை. பின்னாள்களிலோ நாட்டுப்புறங்களிலும் பட்டினங்களிலும், கோடைக் காலங்களில் தெருத் திண்ணைகளில் இருந்து புராணம் வாசிக்கத் தொடங்கினர். இத்தன்மையானவைகளே முற்காலத்தில் ஏற்பட்டனவாக நமக்குக் கிட்டக்கூடிய சான்றுகள்,

தற்காலத்திலோ மிகுந்த மாறுதல்கள் ஏற்பட்டுள்ளன. பல சங்கங்கள் ஏற்பட்டு அவைகளின் சார்பில் பல பேச்சுக்கள் மேடைகளின் மீது பேசப்படுகின்றன. அரசியல் துறை மேம்பாடடைவதற்காகப் பொதுமக்கள் அத்துறையில் ஈடுபட்டுத் தங்கள் எண்ணங்களை வெளியிட முன் வருகின்றனர். மேல்நாட்டுப் பழக்கம் நம்மிடம் புகுந்ததன் காரணமாக நம் நாட்டு மொழிகளிலும் திறமையாகப் பேசும் பழக்கம் அதிகரித்து வருகிறது. பழைய, புராணப் பிரசங்கம் மாறுதலடைந்து பகுத்தறிவினால் மக்களை இழுக்கும் முறை தழுவப்படுகிறது. நாடு முழுவதிலும் சொற்பொழிவிற்குத் தனி மேம்பாடு கொடுக்கப்பட்டு வருகிறது.

இருந்தாலும் பேச்சு முறை எவ்வளவு வளர்ச்சியடைய வேண்டுமோ அவ்வளவு வளர்ச்சியைத் தமிழ் இன்னும் பெறவில்லையென்பது ஆன்றோர் கருத்து. ஆங்கிலத்தில் ஒருவர் பேசும் முறைக்கும் தமிழில் பேசும்

முறைக்கும் வேறுபாடு இருக்கிறது. சிலர் பேசினுல் அதில் மிகுந்த குறைபாடு உண்டென்றே கருதிப் பொதுமக்கள் அதனைப் புறக்கணிப்பதோடு ஏளனமும் செய்கின்ருர்கள். இதற்குக் காரணம் என்ன என்று ஆராய்ந்து அக்குறைகளை நீக்குவது நன்றல்லவா?

நாட்டில் எங்கும் சொற்பொழிவுகள்-மகாநாடுகள்-பெருங் கூட்டங்கள் முதலியவை மிகும்போது நமது தமிழ் உரையாளர்கள் தங்களை மேன்மைப் படுத்திக் கொள்வது அவர்கள் கடமையேயாகும். அதனை ஆராய்ந்து சில அனுபவ மொழிகளைக் குறிப்பிடுதல் நலம். கீழே குறிப்பவைகள் சரியெனத் தோன்றின் அறிஞர்கள் எடுத்தாளலாம்.

1. கூட்டத்தின் பகுப்புகள் :

ஒவ்வொரு அவையிலும் பேசுபவர், தலைவர், கேட்போர் என மூன்று பகுப்பினர் உண்டு.

பேசுபவர்

ஒரு பொருளை எடுத்துப் பேசுபவர் அதனை நன்கு அறிந்தவராக இருக்கவேண்டும். பேசுவதற்கு முன்பே நன்கு ஆராய்ந்து அதனைப் பலவிதங்களாகப் பாகுபாடு செய்து ஒழுங்குபடுத்திக் கொண்டு அவைக்குச் செல்ல வேண்டும். பலகாலும் பழகினவர்களுக்கு ஒவ்வொரு பேச்சுக்கு முந்தியும் அவ்வாறு ஆராய்ச்சி செய்யவேண்டியிராது. ஞானியார் போன்ற பேரறிஞர்கள்கூட தாங்கள் பேசப்போவதைப்பற்றிக் குறிப்பு வைத்துக்கொண்டிருந்தார்கள் என்ருல் நாம் ஏன் அதனை அனுசரிக்கக் கூடாது. மனிதனுடைய நினைவுஎல்லை அளவுபட்டது தான். ஆகவே குறித்துக்கொண்டு பேசுதல் சிறந்த பண்பாகும்.

தலைவர்

தலைவர் அவையை ஒழுங்குபடுத்தும் திறமை உள்ளவராக இருக்கவேண்டும். பேசுபவரைவிடச் சிறிது

அறிவில் முதிர்ந்தவராக இருத்தல் வேண்டும். கேட்போர் மதிப்பிற்குரியராகவும் இருத்தல் நலம்.

கேட்போர்

கேட்போர்களில் பல திறப்பட்டவர்கள் இருப்பார்கள். சிறுவர்-மாணாக்கர்-முதியோர்-பெண்பாலார்-அறிவாளிகள் முதலிய பலவகைப் பட்டவர்கள் இருக்கலாம். அவ்வவ் விடத்திற்கு ஏற்றபடி அவை அமைந்திருப்பது இயல்பு. கேட்போர் அமைதியாக இருந்து கேட்கும்படிச் செய்வதே அவை நடத்துவோரின் சிறந்த கடமையாகும். அமைதியில்லாத கூட்டம் அவை அல்ல; சந்தை ஆகும்.

பேச்சு

பேச்சு ஒரு குறித்த தலைப்பினையும், அத்தலைப்பிற்குரிய பாகுபாடுகளையும் கொண்டிருக்க வேண்டும். தலைப்பின் எல்லையை விட்டு வேறு பேச்சுக்களுக்கு எந்தக் காரணத்தை முன்னிட்டும் செல்லலாகாது. பாகுபாடுகளில் ஒரு தொடக்கம் நடு-முடிபு-இருத்தல் வேண்டும். தொடங்கியதிலிருந்து முடிபு கூறும்வரை கூறும் பொருள்கள் பின்னற் சங்கிலிபோலத் தொடர்ந்து வர வேண்டும். ஒரு பிரிவிற்கும் மற்றொரு பிரிவிற்கும் பிணைப்பு இல்லாத பேச்சு பேச்சல்ல. ஒரு சொற்பொழிவுக்குள்ளே பேச்சுத் தலைப்பின் முழுக் கருத்தும் அடங்கியிருக்கவேண்டும். ஒவ்வொரு பேச்சிற்கும் குறிக்கோள் (இலக்கு) இருக்கவேண்டும். குறிக்கோள் இல்லாமல் பேசுகிற பேச்சினால் மக்களுக்கு யாதொரு பயனும் விளையாது. பேச்சின் பாகுபாடுகளும் ஒத்த அளவினதாக இருத்தல் வேண்டும். பாகுபடுத்தும்போதே ஆராய்ந்து பாகுபடுத்த வேண்டும். சில பகுதிகளை விளக்கமாகவும் சில பகுதிகளைச் சுருக்கமாகவும் சொல்லக்கூடாது. காலங் கடந்துவிட்டதென்றால் பின்பாகங்களைச் சுருக்கிவிடுதல் தவறு. நைடத ஆசிரியர் தொடக்

கத்தில் சிற்றின்பப் பகுதிகளைப் பெருக்கிவிட்டு, சுவை யுள்ள பகுதி வந்தபோது சுருக்கிக் கூறினமையின் அத னைக் குறையுற்ற காவியமாகக் கூறுகின்றனர். அவ்வாறு ஒரு பேச்சு இருக்கலாகாது. அதனை வேட்டை நாய்ப் பேச்செனலாம்.

காலம்

காலத்தின் அருமை உணர்ந்தவர்களே சிறந்த பேச்சாளர்கள். இதனை அறியாது பெருந் தவறு இழைப்பதே தற்காலத்தில் நம் மக்கள் இயற்றுவ தாகும். சில சமயங்களில கேட்போர் தடுத்தாலும், தலைவர் ஆணையிட்டாலும் கீழ்ப்படியாத பேச்சாளர் கள் இருக்கிறார்கள். இவர்கள் அத்தொழிலுக்கு உரிமை உள்ளவர்களாகார். நிகழ்ச்சிக் குறிப்பில் ஒரு மணி என்று குறித்திருக்க ஒன்றரை அல்லது இரண்டு மணி நேரம் பேசிய பின்னும், நேரம் போதாதென்னும் மடத் தன்மை கொண்ட பேச்சாளர்களும் உண்டு. குறித்த நேரத்தில் தன் பேச்சை முடிக்க முடியாத விரிந்த பொருளுடையவர்கள் அதற்கு உடன்பட்டிருக்கக் கூடாது. நேரமாகிவிட்டால் கடிகாரத்தை வைவதும் தலைவரைத் திட்டுவதும் தன் விதியை நொந்துகொண்டு பரிதவிப்பதும் அடாத செயல்கள். மிக நகைச் சுவை ததும்பிய பேச்சுக்களென எண்ணிக்கொண்டு கடிகாரத் தையும் தலைவரையும் குறைகூறும் பேச்சாளர்கள் கீழ் மக்களே யொழிய அவைக்குத் தகுதியுடையவரல்லர். பேச்சாளர் எப்படிப்பட்ட பொருளையும் குறித்த நேரத் தில் சுருக்கமாகச் சொல்லிவிடலாம். தன் நாவை அடக் கத் தெரியாத மக்கள்தான் பிறரைக் குறைகூறுவார்கள்.

தலைவர் - கேட்போர் - என்ற இவர்களுடைய கால மும் பொறுமையும், அளவிடத் தக்கவை - அருமையா னவை - மதிக்கத் தக்கவை என அறிந்து அவைகளுக் கேற்றவாறு தம்மைத் தாம் ஆட்சி புரிந்து அடக்கிக் கொள்ளலே சிறப்பானது. பொதுவாக ஒரு பேச்சின்

கால அளவை 45-நிமிஷம் முதல் 60-நிமிஷம் வரை தான் இருக்கவேண்டும். அளவிற்கு மீறிப் பேசுவது தப்பு. எப்படிப்பட்ட பெரிய பொருளாக இருப்பினும் இந்த அளவிற்குள் முடித்து விடுவதே உத்தமம். உலகத்திலேயே சிறந்த பேச்சாளர் என்று பெயர் பெற்ற அன்னி வசந்தம்மாள் அவர்கள் ஒவ்வொரு பேச்சும் 60-நிமிஷமே பேசுகிறார்கள் என்பதை அறியவேண்டும். பாடசாலையில் ஒவ்வொரு பாடமும் 45-நிமிஷமென்று ஏன் ஏற்படுத்தி யிருக்கிறார்கள்? மக்களுடைய கால அருமையை உணராதார் தான் பேச்சை அதிகமாக நீட்டுவார்கள். அவ்விதம் நீடித்து இறுதியில் மன்னிப்புக் கேட்பது மடமைத்தனம்.

தொடக்கம்

சில பேச்சாளர்கள் பாயிரத்திற்கும் அவையடக்கத்திற்குமே பாதி நேரம் தருவதுண்டு. இதனை ஒரு சிறந்த பண்பு என அவர்கள் கருதுகிறார்கள். 'அவையறியாமை' என்ற குற்றத்தின் மேல் நிற்பதாகும் இது. ஒரு மாதத்திற்கு முந்தித் தெரியப் படுத்தித் தாமே எடுத்துக் கொண்ட பொருளாக இருந்தபோதிலும், 'முன்பின் அறிவிக்காமல் திடீரென்று பேசச் சொன்னார்கள்' என்று அசட்டுப் பொய் கூறுதலும் நல்லதல்ல; கேட்போர் முன்னே அவை கூட்டியவர்களைச் சிறுமைப்படுத்தியதுமாகும். யாதொரு காரணமும் இல்லாமல் தான் முந்திப் போகவேண்டும் என்று தலையிலே அவசரத்தை போட்டுக்கொண்டு ஒருவர் மேடை ஏறுவார். உடனே பாயிரமாக, 'திடீரென்று அழைத்து விட்டார்கள். என்ன பேசுவதென்று தெரியவில்லை. முந்தியே சொல்லியிருந்தால் பொருளை ஆராய்ந்து வந்திருப்பேன்' என்று கூறிவிட்டு 2-மணி நேரம் பேசி, 'இன்னும் பல பொருள் இருக்கிறது' என்று பேசும் கர்விகளும் உண்டு. தன்னைப்போல் படித்தவரும் பேசுபவரும் இல்லை என்று மனதுக்குள் உறுதியாக எண்ணிக் கொண்டு அவையாரை வஞ்சிப்பதாக எண்ணி, 'எனக்கு ஒன்றும் தெரி

யாது; அமைச்சர் என்னைச் சந்திக்கு இழுத்து விட்டு விட்டார்' என்று கூறும் வன்னெஞ்சு படைத்தவர்களும் பலருண்டு. இத் தன்மையோர், தாம் செய்வது குற்றம் என்பதறிந்து தம்மைத் திரித்திக்கொள்ள வேண்டும். பாயிரமும் அரை நிமிஷத்திற்கு மேல் இருக்க வேண்டாம்.

அவையடக்கமே இக்காலத்தில் வேண்டியதில்லை. அவையோரின் மன்னிப்பு யாருக்கு வேண்டும்? வேண்டாமென்று எண்ணுபவர் அதனை ஏன் கேட்க வேண்டுமோ?

நடை

பேசும் நடை தெளிவாக இருக்கவேண்டும். கேட்போருக்கும் புரியும்படியாகவே இருக்கவேண்டும். சில பேச்சாளர் தம் பெருமையை வெளிப்படுத்தும் எண்ணத்துடன் பேசுவார்கள். கேட்போர் அறிந்தால் என்ன? அறியாவிட்டால் என்ன? தமது பேச்சு திறமையானது; அறிவு மேன்மையானது என்று புகழப்பட வேண்டும் என்று எண்ணிப் பேசுவோரும் உண்டு. இத்தகைய பேச்சினல் யாதொரு பயனும் இல்லை. பலனில்லாப் பேச்சு ஏன் வேண்டுமோ? கேட்போர் அறியாத பொருளை அறியாத நடையில் பேசினல் அதைவிட வீண் செயல் ஒன்றும் இல்லை. பேச்சு என்பது கேட்போருக்குப் பயன்படவேண்டும் என்பதை அக்கர்விகள் அறிவதில்லை. ஆகவே பேச்சு தெளிவாகத்தான் இருக்க வேண்டும். விழலுக்கிறைத்த நீராகக்கூடாது.

மேலும் கேட்போர் முகத்தை நோக்கியே பேச வேண்டும். அவர்கள் அறியும்படியான நடையில் பேச வேண்டும். வித்துவான்கள் சபையில் சொல்லக்கூடிய நடை, சிறுவர்கள் மத்தியில் பேசும்போது வரக்கூடாது. பட்டினங்களில் வாழும் கற்றோர் சபையில் பேசக்கூடிய நடை, நாட்டுப்புறத்துக் கல்லாதார் சபையில் வருதல்

கூடாது. பேசும் நடை கூடிய மட்டில் பிழைகள் இல்லாமல் இருத்தல் வேண்டும். சிலர் வேண்டுமென்று பிழைபடப் பேசுவதுண்டு. காரணம், அது சாதாரண மக்களுக்குச் சொல்லக்கூடிய தென்பதாம். இவ்வித மான தப்பு எண்ணத்தினுல்தான் நமது நாட்டில் பேசும் பேச்சின் நடை தாழ்ந்துவிட்டது. ஆங்கிலத்தில் 20 ரூ. சம்பளக்காரன் ஒரு இலக்கணப் பிழை செய்துவிட்டால் அவன் வேலைக்குத் தகுதியற்றவனுகிருன். ஆனுல் தமிழிலே ஆயிரம் பிழைகள் செய்தாலும் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியதாம். என்ன முரண்பாடு!

ஒரு மொழியில் பேசும்போது பிறமொழிகளைக் கலப்பது சரியல்ல. ஆங்கிலத் தமிழ் மணிப்ரவாள நடை நமது நாட்டுப் பேச்சாளர்தம் பெருவழக்காகிவிட்டது. இது ஒரு பெருங் குற்றம்; இதனை நீக்கித் தூய தமிழில் பேசுவதே கடமையாகும். இல்லாவிடில் தமிழ் மொழிக்குப் பெருங்கேடு விளைப்போர் ஆவார். தூய தமிழ் என்ருல் உயர்ந்த செந்தமிழ் நடை அல்ல. எளிய நடையிலும் தப்பு இல்லாமல் எழுத முடியும். இதனைப் பேசிப் பழகுவார்களாக!

மேற்கோள்கள்

சில பேச்சாளர்கள் ஒவ்வொரு வாக்கியத்திற்கும் ஒவ்வொரு மேற்கோளை எடுத்தாள்வார்கள். அவைகளும் பெரும்பாலும் செய்யுள்களாக இருக்கும். சிலர் அச்செய்யுள்களுக்குப் பொருள் உரைக்காமலே பேசி முடிப்பர். இதனுல் என்ன பயன் விளையுமோ? தெரியவில்லை. வெறும் செய்யுள்களைக் கூறும் பேச்சாளர்கள் கிரிப்பிள்ளைக்குச் சமானமானவர்களே. அறிவுடையவர்களல்ல. ஒரு முழுப்பேச்சிலே ஆறு செய்யுள்கட்குமேல் மேற்கோள்களைக் கொள்ளுதல் சரியன்று. அச் செய்யுள்களுக்குத் தெளிவாகப் பொழிப்புரை தருதல்வேண்டும். மேலும் அவையோரைத் தம் பேச்சில் வசப்படுத்த முயலுவோர் முதலில் செய்யுளைச் சொல்லிப் பின் பொருளை

எடுத்துரைக்க மாட்டார்கள். செய்யுளிற் கண்ட கருத்தைத் தெளிவாகக் கூறிவிட்டுப் பின்பு செய்யுளைக் கூறுதல் சிறந்த முறையாகும். நேரம் இருப்பின் மறுமுறை அச் செய்யுளை விளக்கலாம். இவ்வாறன்றிக் கணக்கில்லாமல் செய்யுள்களை ஒப்பிப்பதும் பாடுவதும் கூடாது.

மேலும் மேற்கோள்களாகச் சிறு கதைகளையும் பண்டைய வரலாறுகளையும் கூறுவதும் உண்டு. இது ஒரு சிறந்த முறை. ஏற்ற கதைகளைத் தகுந்த இடத்தில் சொல்லுவது மிகச் சிறந்தது. இதனைச் சிறுவர்கள், நாட்டுப்புறத்தார் இவர்கள் சபையில் கையாளவேண்டும். கதைகளை அதிகமாக நீட்டிக்காமல் இடத்திற்கேற்றபடி சுருக்கிக் கொள்ளவேண்டும். கதையினுல் உணர்த்த விரும்பிய படிப்பினையைத் தெளிவாகச் சொல்லவேண்டும் கதைக்காகக் கதை கூறலாகாது. பொருளை விளக்குவதற்காகத்தான் கதை வரவேண்டும். பழமொழிகளையும் நாட்டு வழக்கங்களையும் இம்முறையில்தான் கையாளவேண்டும்.

சிலர் பேசும்போது சபையோரும் பேசத் தொடங்குவதுண்டு. அதற்காகச் சபையாரைத் திட்டக்கூடாது. பேசுபவரின் பேச்சு நன்ருக இல்லாத காரணத்தினுல்தான் சபையில் இரைச்சல் ஏற்படும். அதனை அறிந்து ஒரு அருமையான கதையையோ ஒரு அழகான பாடலையோ பாடிச் சபையாரை வசப்படுத்தவேண்டும். அவ்வாறு செய்யாது மீண்டும் பேசினுல் இரைச்சல்தான் அதிகம் ஆகும். இரைச்சல் எற்படுவது தம்முடைய குற்றத்தினுல் என்று பேசுபவர் உணரவேண்டும். அப்போது கூடிய விரைவில் பேச்சை முடித்துக்கொள்வது தான் நல்லது. "நீங்கள் இரைந்தாலும் நான் பேசித்தான் தீர்வேன்" என்னும் விடாமுண்டர்களால் யாதும் பயனில்லை. அதிகாரிகள் அன்னுரை மறுமுறை பேச இடந்தரலாகாது.

கால அளவுக்குள் சுருக்கமாக முடிப்புரை சொல்லி முடிப்பது நலம். அதன் பிறகு தலைவர் 15-நிமிஷங்களுக்கு மேல் பேசலாகாது. பேசினாலும் சொன்னவற்றையே திருப்பிச் சொல்லுவது தப்பு. பேசுபவருக்கு மேல் காலம் எடுத்துக் கொள்ளுதலும் தப்பு. ஒன்றிரண்டு புதிய பகுதிகளை, எடுத்துக் கொண்ட பொருளுக்கு இணங்கக் கூறுவது நன்று. பேச்சாளர்கள் பேச்சின் பலனை மக்கள் மறந்து போகும்படியாகத் தலைவர் பேசுவதும் மடமைத்தனம். சபையோர் சலித்துப் போகும்படி தலைவர் நீட்டுவதும் மடமைத்தனமே சபையோர், பேச்சாளர் பேசைக் கேட்க வந்தார்களே யன்றித் தலைவர் பேச்சைக் கேட்க வரவில்லை என்பதைத் தலைவர் அறியவேண்டும். நிரம்பப் பேச விரும்பினால் தலைவர், தானும் ஒரு பேச்சாளராக இருக்கலாமே தவிரத் தலைவராக வரக்கூடாது. பேச்சாளரை அனாவசியமாகக் கண்டித்துப் பேசக் கூடாது. ஒரு பேச்சு முடிந்த பிறகு அவையிலுள்ளோர் சிலர் எழுந்து பேச முன்வருதல் உண்டு. இதனைத் தலைவர் அங்கீகரிக்கக் கூடாது. பேசியதில் என்ன மாறுபாடு இருந்தாலும் அதற்காக மற்றொரு நாளில் விவாதம் செய்யலாமே தவிர அன்று எதிர்ப்பதும் மறுப்பதும் முதலியன நிகழ இடந்தரலாகாது. மற்றவர்கள் பேசலாம் என நிகழ்ச்சிக் குறிப்பில் குறித்திருந்தால் அப்போது விரும்புவோரெல்லாம் பேசலாம். ஆனால் அவ்விதக் கூட்டங்களில் பேசுவோருக்கு 30 நிமிஷமும் ஏனையோருக்கு 5 நிமிஷமும்தான் இடந்தரவேண்டும். ஒவ்வொருவரும் ஒரு கருத்தை எடுத்துப் பேசினால் போதும். ஒவ்வொருவரும் பேச்சாளர்போல் பேசத் தொடங்குவது சரியல்ல. மாநாடுகளிலும் இதனையே பின்பற்றவேண்டும். 5 நிமிஷங்களுக்கு மேல் பேசுபவர்களைத் தடைசெய்வது நன்று. எல்லாக் கருத்துக்களையும் ஒருவரே பேசிவிட்டால் பின்னர் வாக்குவாதம் என் வரவேண்டும்? ஏனையோர்க்கும்

இடங் கொடுத்தலே நியாயமானது. விவாதச் சபைகளி லும் இம்முறையினையே கொள்ளுதல் நல்லது.

இனி, சபையின் அமைச்சர் நன்றி கூறத் தொடங் கினுல் அவர் திறத்தையெல்லாம் காட்டத் தொடங்கு வது மிகவும் அசம்பாவிதம். நன்றி கூறுபவர் சாதா ரணப் பேச்சில் ஒரு நிமிஷமும் ஆண்டு நிறைவு மகா நாடு இவைகளில் ஐந்து நிமிஷமும் பேசினுல் போதும். சில அறிவாளிகள் தலைவருரை முடிந்த பிறகு மற்றொரு பேச்சுப்போல் நன்றியுரையை வளர்த்து விடுகிருர்கள். பேச்சாளரும் தலைவரும் சொன்ன பொருள்களைப் பின் பற்றிப் பேசியும் கண்டித்துப் பேசியும் சபையினுடைய நோக்கத்தையும் பொறுமையையும் கெடுத்து விடுகின் றனர். இப்படிப்பட்ட பெருமக்கள் அமைச்சர்களாக இருக்கத் தகுதி உள்ளவர்களல்ல. இவர்கள் தங்கள் பெருமைகளை வேறு வழிகளில் வெளியிடுவது நன்று.

மற்றொரு பெருங் குற்றம் தமிழ்நாட்டில் பேசப் படுகின்றது. குறித்த காலத்தில் சபையைத் தொடங்கு வதே இல்லை. ஒரு காலங் குறித்து விட்டால் என்ன நேரிட்டாலும் அக்காலத்தில் தொடங்கியே தீரவேண் டும். மக்களுக்கு வேறு வேலையும் உண்டு என்பதை உணரவேண்டும். அதனை எல்லாம் அறிந்து வசதியான காலத்தைக் குறித்துத் தொடங்கி குறித்தபடி முடித்து விடவேண்டும். இவ்வாறு செய்யாத அமைச்சர்களின் குறையினுல்தான் மேற்கூறிய பழிச் சொல் தமிழ்நாட் டுச் சொத்தாயிற்று. பொதுமக்களின் ஆர்வக் குறைவி னுலல்ல. இதனை அறிந்து நிகழ்ச்சிகளை ஏற்படுத்தினுல எச்சபையும் சரியானபடி ஒழுங்குடன் நடைபெறும்.

வாழ்த்து!

—மகாமகோபாத்தியாய பண்டிதமணி. மு. கதிரேசச் செட்டியார்.

திருவாளர் திரு. வி. கலியாணசுந்தர முதலியார் அவர்களை யான் முப்பது யாண்டுகளுக்கு முன் தூத்துக்குடிச் சைவ சித்தாந்த சங்கத்திற் கண்டு அளவளாவியதுண்டு. அப்பொழுது இவர்கள் தமிழாசிரியராகவும், சைவ நூற் பயிற்சியுடையராகவும் காணப்பட்டார்கள். இவர்கள் முதலிற் பேச யான் கேட்டது சிவஞான போத முதற் சூத்திரத்தைப் பற்றிய சொற்பொழிவாகும். எடுத்துக்கொண்ட பொருளைச் செவ்வையாக வரையறை செய்துகொண்டு தெளிவான தமிழ் நடையிற் பேசினர். இளம் பருவத்தில் இவர்களுக்கமைந்த பேச்சு வன்மையைக் கண்டு எதிர்கால உருவம் என் உள்ளப்படத்தில் அப்பொழுதே வனப்புற அமைந்ததுண்டு. பின்னர் நாட்டுத் தொண்டிலீடுபட்டு, "தமிழ்ப் புலவர் உலகிய லறியார்" என்போர் எண்ணத்திற்கு மாறாக அத் தொண்டர் தலைமணியாக விளங்கினார்கள். கேட்போர் உணர்ச்சி ததும்பும்படி நாட்டு மக்கள் நலங் குறித்து இவர்கள் பேசிய சொற்பொழிவுகளை அரசியற் றுறையிற் றலைசிறந்து விளங்கும் ஆங்கில மொழி வல்லார் பலரும் பாராட்டிப் பரவசப்பட்டதுண்டு. அரசியலறிவு ஒருபாற் சிறக்க, மற்றொருபாற் பெண்ணுரிமை நலத்தைப் பற்றிய உரைப்பு, இவர்கள் பாற் பெரிதும் சிறந்தது என்னலாம்.

சமயப் பகுதியில் சமரசக் கொள்கையுடையரேனினும், சிறு பருவத்தில் வேரூன்றிய சைவமணம் இவர்கள் உள்ளத்தாமரையை எங்ஙனம் விட்டகலும்? சில யாண்டுகளுக்கு முன்னர் இவர்களை நாட்டுத் தொண்டில் மிகுதியும் ஈடுபட்ட நிலையிற் கண்ட நண்பர் சிலர், சமயப்பற்றிற் குறைவுடையராக இருக்கலாமென்று

கொண்டு இவர்கள் தலைமை தாங்கிய சில அவைகளிற் பெரிய புராணத்தை இழித்துப் பேசினராக, அதனைப் பொருத இவர்கள் உள்ளந் துடித்து அப் பேச்சை வெறுத்தும், பெரிய புராணப் பெருமையை விரித்தும் பேசிய சொற்பொழிவை இன்றும் அறிஞர் பலர் பாராட்டுவர். இவர்கள் பேச்சுக் கேட்போருள்ளங் களைத் தன் வயப்படுத்தி இன்புறச் செய்யும் இயல் பினது; எழுதும் உரைநடையும் அன்னதே.

பெண் மக்கள், கல்வியிலும் நாகரிகத்திலும் உயர் வடைய வேண்டுமென்பதும், அன்பிலன்றி அடிமை முறையால் வாழ்க்கை யிருத்தலாகா தென்பதும் இவர் கள் குறிக்கோள். இதற்கு இவர்கள் நூல்களும் பேச் சுக்களும் தமிழ்நாட்டிற் பரந்தெழுந்தன. ஏழைத் தொழிலாளர் நலங்கருதிச் செய்துவருந் தொண்டிலும் இவர்கள் பின்வாங்கினவர்கள் அல்லர்.

இங்ஙனம் தமிழ்ப் புலமையோடு, தமிழ்மக்கள் நலங் குறித்துச் செய்ய வேண்டிய பலவகைத் தொண்டு களிலும் ஈடுபட்டுழைத்து வரும் நம் முதலியாரவர் களின் அறுபதாம் யாண்டு நிறைவுறுதல், நம்மனோர்க் குப் பெரிதும் உவகை யளிப்ப தொன்று. தமிழன்பர் களின் கைம்மாறு, இவ்விழாக் கொண்டாட்டத்தி லீடு பட்டுச் சிறப்பித்த லன்றி வேறியாதுளது? திரு. கலி யாணசுந்தரனார், இவ் வறுபதாம் யாண்டுபோல் மற் றோர் அறுபதாம் யாண்டும் நிறையப் பெற்றுத் தமி ழன்னைக்கு வேண்டும் பணிபுரிந்து, தமிழ் மக்கள் இன் புறும் நிலைகண்டு தாமும் இன்புற்று வாழும் வண்ணம், அம்மை யப்பராகிய இறைவன் றிருவருள் துணைபுரிக வென வேண்டுகின்றேன்.

—

குழந்தைகள் உள்ளம்

—மயிலை. சிவ-முத்துக்குமாரசாமி முதலியார்.

இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர் ஒரு நாள் தம் சீடர்களோடு ஒரு தெருவின் வழியாகச் சென்றுகொண்டிருந்தார். அப்பொழுது ஒரு கட்குடியன் குடிவெறியின் மிகுதியால், தன்னை மறந்த நிலையில் தள்ளாடித் தள்ளாடி அவர்கட்கு எதிரே வந்துகொண்டிருந்தான். அவனைக் கண்ட இராமகிருஷ்ணர், "ஆ! இந்த நிலையினை நான் அடைய விழைகின்றேன்" என்றனராம். அடிகளார் விழைந்த ஆனந்த நிலைவேறு; அந்தக் கட்குடியன் அடைந்திருந்த அறிவுமயக்க நிலைவேறு அல்லவா? தமிழக ஆசிரியர் என்னைக் "குழந்தைகள் உள்ளம்" எழுதச் சொன்ன தன்மையும் இதற்கு ஒருவகையில் பொருந்தும். அவ்வாசிரியர், நமது திரு. வி. க. பெரியாரின் தூய உள்ளத்தைக் காணும்போதெல்லாம் அவர்க்குக் குழந்தைகளின் கள்ளம் கபடம் அற்ற உள்ளம் நினைவுக்கு வந்திருக்கலாம்; அதனால் அப்பெரியாரின் மணி விழாவிற்கு இக்கட்டுரை பொருத்தமாக இருக்கும் என அவர் எண்ணினார் போலும்! ஆனால், இக்கட்டுரைக்கு நான்தான் தகுதி என எக்காரணங்கொண்டு இவ்வாசிரியர் கருதினாரோ! அது எனக்குத் தெரியவில்லை. நான் சிறுவர்கட்குக் கதைப் புத்தகம் எழுதியிருப்பது ஒரு காரணமாய் இருக்கலாம். ஆனால் சிறுவர் நிலை வேறு, குழந்தைகள் நிலை வேறு. நான் சிறுவர்களிடையே பெரிதும் பழகி வருவதனாலும், சிறு வயதில் புரிந்த செய்கைகள் பலவும் நான் நினைத்துப் பார்க்கக் கூடும் ஆதலாலும் அத்தகைய கதைப் புத்தகங்கள் எழுதுவதில் எனக்குச் சிரமம் தோன்றுவதில்லை. குழந்தைகளின் நிலையோ எனக்குச் சிறிதும் தெரியவராது. என் குழந்தைகளிடம் கூட நான் கொஞ்சிக் குலாவுவதில்லை. என் குழந்தைப் பருவத்தை எண்ணிப் பார்த்து எழுதுவதற்

கும் எனக்கு அப்பருவச் செயல்கள் நன்கு நினைவில் வரவில்லை.

இப்பொழுது சிறிது நினைத்துப் பார்க்கின்றேன்.

1. என் அன்னையார் ஒருநாள் என் குண நலன்களைக் குறித்துப் பாராட்டிப் பேசிக்கொண்டிருந்தார். அப்போது நான அவாதம மடியின்மீது படுததுக் கொண்டு நல்ல நித்திரையில் இருப்பவன்போல் பாசாங்கு செய்தது என் நினைவுக்கு வருகிறது. அத்தகைய கள்ள உள்ளம் வாய்ந்த பருவத்தைக் குழந்தைப் பருவம் என்று என்றால் எவ்விதம் சொல்ல இயலும்! கணக்குப் பார்த்தாலும் அப்போது குறைந்தது எனக்கு நான்கு வயதேனும் இருந்திருக்க வேண்டும்.

2. என் தாய்வழிப் பாட்டனார் இறந்துவிட்டார். நாங்கள் நல்ல நள்ளிரவில் புறப்பட்டுச் செல்லுகின்றோம். எங்கள் வீட்டு நாயும் குரைத்துக்கொண்டே எங்கள் பின்னால் வருவது எனக்கு நினைவிருக்கிறது. அதுவும் மூன்று வயதுக்கு மேற்பட்டதாகவே எனக்குத் தோன்றுகிறது.

3. நான் ஒருநாள் தெருத் திண்ணையில் தனியே உட்கார்ந்து கற்கண்டு கட்டி ஒன்றை வாயில் வைத்துக் குழப்பிக்கொண்டிருந்தேன். அப்போது ஒரு காகம் என அருகே வந்து அதைக் கவர்ந்துகொண்டு போய்விட்டது நான் அழுதுகொண்டே வீட்டிற்குள் சென்றது எனககு நினைவு வருகிறது. அது இளம் பருவச் செயலாய் இருக்கலாம். அப்போது எனக்கு மூன்று வயது முற்றுப் பெறவில்லை.

இவ்விதம் இரண்டொரு விஷயங்களை நினைத்துப் பார்த்துக் குழந்தைகள் உள்ளம் என்னும் கட்டுரையினை நான் எவ்விதம் எழுதுவேன்!

'சேர்கி அக்ஸாகோவ்' என்னும் ருஷ்யப் பெரியார் ஒருவர் எழுதிய 'என் குழந்தைப் பருவம்' என்னும் புத்தகத்தை நான் படித்துப் பார்த்தேன். அதில் அவர், தம் தாயார் அவரைத் தம் கையில் வைத்துக்கொண்டு கொஞ்சிக் குலாவி முத்தமிட்டதையும், தொட்டிலில் இட்டுத் தாலாட்டியதையும் மற்றும் பல குழந்தைப் பருவச் செயல்களை யெல்லாம் நெடுநாள் ஆழ்ந்து சிந்தித்து எழுதியிருக்கிறார். அவர் அந்த இளம் பருவத்தில் மிக்க நோயினால் வருந்தித் துன்பமுற்றனர் என்றும் கூறுகின்றார். அதனால் அவருக்கு அவை நினைவு வரலாம். அவ்விதம் ஏதேனும் எனக்கு நேர்ந்திருப்பினும் அவை நினைவுக்கு வருதல் கூடும். அத்தகைய நிகழ்ச்சிகளும் அந்த இளமையில் எனக்கு நேரவில்லை.

•

ஏதேதோ ஆராய்ச்சிகளில் ஈடுபட்டிருந்த என்னைத் தமிழுலக ஆசிரியர் திடுமெனக் குழந்தையாக மாற்றி விட்டார். அவர் அளித்த இந்த ஒருவாரத் தவணையில் நான் குழந்தைகளைக் குறித்த புத்தகங்களையே படிக்கலாயினேன். நான் எங்குச் சென்றாலும் குழந்தைகளே என் கண்களில் படுகின்றனர். ஆதலின் நான் எழுதும் இக் கட்டுரையும் குழந்தைகளும் படிக்கத்தக்க எளிய நடையிலேயே இருக்கும் என்பதையே அவையடக்கமாகக் கூறி, எடுத்துக்கொண்ட பொருளைக் குறித்து ஆராய விழைகின்றேன்.

அன்பர்களே, இப்பொழுது உங்கள் கண்களுக்கெதிரே ஒரு குழந்தையின் உருவம் தோன்றுவதாக எண்ணிக்கொள்ளுங்கள். நல்ல அழகான குழந்தை! அதை ஞானசம்பந்தர் என்றே சொல்லலாம். அது பிறந்து இன்னும் இரண்டு நாட்கள்கூட ஆகவில்லை. அதற்குக் கண், காது, கை, கால் முதலியன யாவும் முறைவழி அமைந்துள்ளன. இப்போது நாம் அதன் உள்ள நிலையினை நினைத்துப் பார்க்கலாம்.

உள்ளம் என்னும் ஒன்று இவ்விளம் பருவத்தில் அதற்கு உண்டா என்பதே சந்தேகம். உணர்ச்சிக் கருவிகளை அனைத்தும் நன்கு அமைந்திருந்தும் இன்னும் நன்கு முகத் தொழில்படவில்லை. அதற்கு அப்போது ஸ்பரிச உணர்ச்சியே பெரும்பாலும் இருக்கும். அதுவும் தட்பம் வெப்பம் முதலியவைகளையே ஒருவாறு தெரிந்துகொள்ளும். பால் குடித்தல், கைகால்களை அசைத்தல், உறங்குதல், அழுதல் இவைகளே அக் குழந்தையின் தொழில்கள். இவைகட்குத் தக்கபடி உணர்ச்சிக் கருவிகளும், மூளையும் சிறிது வேலை செய்து இருக்கலாம். இவை இயற்கைச் செயல்கள். உள்ளத்தால் உணர்ந்து அக் குழந்தை இவைகளைச் செய்ததாகக் கூறமுடியாது.

அக்குழந்தையின் உள்ளத்தை நன்கு கவனிக்க இன்னும் சிலநாட்களேனும் நாம் பொறுத்திருக்க வேண்டும். இப்பொழுது அக்குழந்தை நம்மைப் பார்க்கிறது. ஆனால் எவ்விதம் பார்க்கிறது? நம்முடைய வடிவினை அது உணராது ஏதோ ஓர் உருவம்போல் தோன்றும்; அதுவும் ஒரு மங்கலான நிறமாக அதற்குத் தோன்றலாம். நம்மைவிட, விளக்கு அதற்கு ஆச்சரியமான பொருள். முதலில் திகைப்பு. பிறகு பழக்கத்தால் ஒளியைக் குறித்த ஓர் உணர்ச்சி. இவ்விதமே அன்னையின் தாலாட்டும், கொஞ்சிக் குலாவும் மொழிகளும் ஒலி வடிவில் பொருளின்றி அதன் மூளையில் பதிகின்றன. குறைந்தது மூன்று மாதங்களேனும் ஆனால்தான் அக்குழந்தை உணர்வுடைய ஒரு பொருளாக நமக்குத் தோன்றும். அப்போது அது நம்மைக் கண்டு சிரிக்கிறது. குரல் ஒலி எங்கிருந்து வருகிறது என்று அறிய முயற்சிக்கிறது. பச்சை, சிகப்பு, மஞ்சள் முதலிய நிறங்களைக் கண்டு மகிழ்கிறது.

இப்போது நாம் அதன் உள்ளத்தை ஒருவாறு அறியலாம். உள்ளம் என்பது என்ன? அஃது ஒரு பெரிய கேள்வியே. எனினும் மூளை, கண், காது முதலிய

இயந்திரங்கள், கைகால் முதலிய உறுப்புக்கள் ஆகிய அனைத்தும் தொழிற்படுவதற்குக் காரணமாகிய ஒன்று என்று வைத்துக்கொள்ளலாம். அது எங்கே இருக்கிறது? அது மிகப் பெரிய கேள்வி. அது நம் உடம்பின் எல்லாப் பாகங்களிலும் இருந்து மூளையோடு சம்பந்தம் பெற்று இருக்கிறது. எழுத்துக்களாக நினைக்கும்போது நெஞ்சில் இருக்கிறது; படங்களாக நினைக்கும்போது புருவமத்தியில் இருக்கிறது; உறங்கும்போது மூளையில் இருக்கிறது. அவ்விதம் உள்ள ஒரு சக்தி என்று நான் எண்ணுகிறேன். அந்த உள்ளம் நன்றாக வளர்ந்த பெரியோரிடத்தில் நமக்கு விளக்கமாகத் தெரிவதில்லை. ஒருவன் தன்னிடம் உள்ள கெட்ட குணங்களை முற்றிலும் மறைத்து நம்மிடம் மிகவும் நல்லவன்போல் நடிக்கலாம். ஆனால் அக்குழந்தையோ அவ்விதம் புரியாது. அதன் உள்ளம் கள்ளம் கபடம் அற்றது. அதன் உள்ளத்தில் தோன்றுபவைகளை யெல்லாம் அது தன் முகத்தில் தெரிவித்துவிடும். அதன் முகந்தான் கண்ணாடிக்குச் சரியான உவமை. அதனை நாம் ஒரு நிமிஷ நேரத்தில் அழவைக்கலாம்; அடுத்த நிமிஷத்தில் அதனைச் சிரிக்கவும் வைக்கலாம். அது தேம்பித் தேம்பி அழுவதையும், அழுத கண்ணீர் உலருவதற்குள் சிரிப்பதையும், சின்னஞ் சிறு செயல்களை யெல்லாம் பார்த்துப் பார்த்து அச்சரியப்படுவதையும் நாம் அனைவரும் கண்டு களிக்கிறோம். அந்த வயதில் அதை யார் விரும்பினாலும் எடுத்துச் சீராட்டலாம்; பாராட்டலாம். அதற்கு இவர் அயலார் இவர் உறவினர் என்பது இல்லை. அது யாரைக் கண்டாலும் சிரிக்கும். அதனிடம் பகைமைக் குணம் சிறிதும் இல்லை. வஞ்சனை, பொறாமை முதலிய குணங்களும் இல்லை. அதற்குப் பசுவும் சிங்கமும் ஒன்றே. கிளியும், பாம்பும் ஒன்றே. அதற்கு அச்சம் சிறிதும் இல்லை. "அச்சமில்லை-அச்சமில்லை" என்று பாடிய பாரதியார் பாடல் அதற்கு வேண்டுவதே இல்லை. வள்ளுவர் வகுத்துரைத்த நீதி நூல்களும் அதற்கு வேண்டுவதில்லை. அக்குழந்தை ஒரு வகையில் பெரிய ஞானி. அன்று; தெய்

வப் பிறப்பு, தெய்வத்தையும், குழந்தையும் ஒன்ருக வைத்துக் கொண்டாடுகிருர்கள் அல்லவா! அத்தகைய தூய உள்ளம் வாய்ந்த குழந்தைகளின் உள்ளத்தைப் பாராட்டாதவர் யாவர்? அதன் வடிவைச் சித்தரிக்காத ஓவியக்காரனும் உளனே! அதன் வடிவ அழகினையும், குண நலன்களையும் புகழ்ந்து பாடாத புலவனும் உண்டோ? உலகமெங்கும் புகழும் இரவீந்திரநாத் தாகூர் பாடிய பாடல்களெல்லாம் குழந்தைப் பாடல்கள் அல்லவா? குழந்தையைப் பெற்ருரோ இல்லையோ என்று ஐயுறத்தக்க திருவள்ளுவரும் "மக்கள்மெய் தீண்டல் உடற்கின்பம் மற்று அவர் சொற்கேட்டல் இன்பம் செவிக்கு" என்றும், "குழலினிது யாழினிது என்பதம் மக்கள் மழலைச்சொல் கேளாதவர்" என்றும் புகழ்ந்து பாடினுர் என்ருல் மேலும் கூறவேண்டுமோ? மக்கள் இன்பினைப் பெருதவர்கட்குப் "பயக்குறை இல்லைத்தாம் வாழும் நாளே" எனச் சங்கப் புலவர்களும் புகழ்ந்து கூறிய குழந்தைப் பேற்றினையும் அதன் உள்ளப் பான்மையினையும் நான் எவ்விதம் முற்றும் உணர்ந்து எழுதவல்லேன்!

இத்தகைய குழந்தைகளாலேயே இவ்வுலகம் நடைபெருமானுல்-இவ்வுலகம் குழந்தை உலகமாகவே நிலவி விடுமானுல் இங்கே வஞ்சனை, பொருமை, கோபம் முதலிய தீய ஒழுக்கங்களுக்கு இடன் உண்டோ? இப்போது நடைபெறும் போர்க் குழப்பந்தான் உண்டோ? திரு. வி. க. பெரியார் கூறும் பெண்மை அழகும், இயற்கையெழிலுமாகவே பொலிவுற்று விளங்கும் அல்லவா இவ்வுலகம்! அப்படியானுல் இப்போது நாம் அனைவரும் குழந்தைகளாக ஆகிவிடலாமா? ஆனுல் நம்மைச் சீராட்ட ஒரு தாய் வேண்டும். காப்பாற்ற ஒரு தந்தையும் வேண்டும். எல்லாம் வல்ல இறைவியும் இறைவனுமே நமக்குத் தாயாகவும், தந்தையாகவும் இருந்து நம்மைக் காப்பாற்ற உடன்படுவதாக வைத்துக்கொள்வோம். அவ்விதம் உடன்பட்டாலும் அவர்கள் நம்மை

ஏன் முனைக் குழந்தைகட்கு மேல் வளரவொட்டாமல் தடுத்து வைக்கவேண்டும்! இல்லையேல் குழந்தை வளர்ந்து குரங்காக முதிர்ந்தது என்னும் பழமொழிக்குத் தான் நாம் ஆளாவோம். மறுபடியும் பொருமை வஞ்சனை எல்லாம் ஒன்றன்பின் ஒன்ருக வந்துவிடும்.

மற்றொரு விஷயம்: அவ்விதம் எல்லோரும் குழந்தையாக இருந்தால் அவைகளைக் கண்டு மகிழ்பவர் யாவர்? எல்லாம் வல்ல இறைவனும் இறைவியுமே அன்ருே? அவர்கள் இப்போதும் நம்மைக் குழந்தைகளாகவே எண்ணி மகிழ்ந்துகொண்டு இருக்கிருர்கள். அன்றியும் குழந்தைப் பருவம் குழந்தைக்கு இன்பமா? நமக்கு இன்பமா? குழந்தைகள் சாதாரணமாகப் பெரியோராக இருக்கவே விரும்பும். சின்னஞ் சிறு குழந்தைகளும் ஒரு பொம்மைக் குழந்தையை அன்ருே விரும்புகிறது! அதனுல் அந்தக் குழந்தைகள் வளர்ந்து பெரியோராகவே, அல்லும் பகலும் முயற்சிக்கின்றன; பொருள்களை அறிய ஆராய்ச்சி செய்கின்றன. மூன்று மாதக் குழந்தையும் தன் அறிவுக்கு ஏற்ற வகையில் ஆராய்ச்சி செய்யவே முயல்கின்றது. அதற்காக அழுகின்றது; கைகூடினுல் சிரிக்கின்றது. நாம் அதன் செயல்களைக் கண்டு களிக்கின்ருேம்.

குழந்தையின் உள்ளம் ஓர் ஆராய்ச்சிக்காரனின் உள்ளம் என்றும் கூறலாம். அதற்கு ஒவ்வொரு நாளும் ஒரு புதுமைப் பொருள் வேண்டும். அது அப்பொருளைப் பலவகையிலும் ஆராய்ச்சி செய்து பார்க்கும்; ஆராய்ச்சி முடிந்தபின் அதனை வீசி எறிந்துவிடும். குழந்தைகள் சிறு நேரமேனும் சோம்பியிருப்பதில்லை. சாதிமத வேற்றுமைகளும் அவைகட்கு இல்லை. சிறுகாக்கை குருவி யாவும் அவைகட்கு நண்பர்கள். அவ்விதம் இருக்க, பாரதியார் "பாப்பா பாட்டு" ஏன் பாடினுர் என்று எனக்கு விளங்கவில்லை! அவர் நம்மைக் குழந்தைகளாக எண்ணி நமக்குத்தான் பாடி இருக்கவேண்டும்.

அல்லது "இத்தகைய அருங்குணம் வாய்ந்த குழந்தைகள் பிறகு பொய், பொறாமை, வஞ்சனைகளால் கேட்டு விடுகின்றனவே" என்று வருந்திப் பாடியிருக்க வேண்டும்.

'கள்ள உள்ளம் சிறிதும் இல்லாத அக்குழந்தைகள் பின்னர் அழுக்காறு நிறைந்த தீயமனிதர்களாக மாறிவிடக் காரணம் என்ன?' எனச் சிலர் எண்ணலாம். குழந்தை உள்ளம் கள்ளம் கபடம் அற்றது என்பது உண்மையே. ஆனால் அது கள்ளத்தின் இழிந்த நிலையினை எண்ணிப் பார்த்து அதனை விலக்கிவிடவில்லை. கள்ளத்தனமாக நடப்பதற்கு வேண்டிய சிற்றறிவும் அதற்கு இல்லை. அறிவு வளர வளர அது அக்குணங்களைக் கடைப்பிடிக்கின்றது. மிகவும் அறிவு முதிர்ந்த பெரியோராக விளங்கும்போது அது ஆராய்ந்து பார்த்து அந்த இழிகுணங்களை முற்றிலும் ஒழித்துவிடுகிறது. குழந்தைகளின் உள்ளம் தூய்மையானதாகக் காணப்படுவதற்குக் அக்குழந்தைகளின் அறியாமையே காரணமாகும். ஆதலால் நமது திரு. வி. க. அவர்களைப் போன்ற பெரியோர்களின் உள்ளமும் சின்னஞ் சிறு குழந்தைகளின் உள்ளமும் பொது வகையில் ஒன்றுகக் காணப்பட்டாலும் சிறப்பு வகையில் வேறுபடும். முன்னது அறிவு நிரம்பிய தூய்மையான உள்ளம்; பின்னது அறியாமை நிரம்பிய வெள்ளையுள்ளம் ஆனால் குழந்தைகளைப் போன்ற அறியாமை நிரம்பிய பெரிய மனிதர்களும் உண்டு; பெரியோர்களைப் போன்ற அறிவு நிரம்பிய குழந்தைகளும் உண்டு. ஞானசம்பந்தர் மூன்று வயதில் அற்புதங்கள் செய்தார்; மெய்கண்டார் மூன்று வயதில் ஞானசாத்திரம் போதித்தார். அத்தகைய ஞானிகளின் உள்ளங்களை நம் போன்றவர்களால் அளவிட்டு அறிய இயலாகாது.

கடவுளர்களையும், பெரியோர்களையும் குழந்தைப் பருவத்தினர்களாக மாற்றிப் பார்த்தலில் நம்மவர்களுப்

பெரிதும் விரும்புவர். நம்நாட்டில் நிலவும் பிள்ளைத்தமிழ் நூல்களே இதற்குச் சான்று பகரும். பெரியோர்கள் ஒரு வகையில் குழந்தைகளாகவே மாறிவிடுகின்றனர். நாற்பது வயதுக்குமேல் நாய்க்குணம் என்பர்; ஆனால் அறுபது வயதுக்குமேல் அக்குணம் குழந்தைக் குணமாக மாறுதலை நாம் கண்கூடாகக் பல பெரியோர்களிடம் காணலாம். குழந்தைகட்குக் கிழவரிடந்தான் அதிக ஆனந்தம். கிழவர்களும் தம் பெயரர் பெயர்த்திமார்களிடமே அதிக அன்பினைக் காட்டுகின்றனர். காந்தி அடிகளார் முன்பு ஒருமுறை சிறையில் இருந்தபோது தம் ஆச்சிரமத்துக் குழந்தைகட்கு ஓர் அழகான கடிதம் எழுதினார் அல்லவா! அக்கடிதத்தில் மிளிரும் குழந்தைத் தன்மையினை இன்று நினைத்துப் பார்த்தாலும் நமக்குள் மகிழ்ச்சி தோன்றவில்லையா? "ஆ! எனக்கு இறக்கைமட்டும் இருந்தால்-" என்று எழுதிய அக்கடிதத்தில் குழந்தைத் தன்மைதான் காணப்படுகிறது.

என் ஆசிரியர் மணி திருநாவுக்கரசு முதலியாரின் தந்தையாரை நான் ஒருமுறை "உங்களுக்கு இப்போது என்ன வயது?" என வினவினேன். அவர் உடனே நிமிர்ந்து உட்கார்ந்து புன்னகை தவழ்ந்த தம் பொக்கை வாயினை ஆவலோடு திறந்து "நான் இப்போது பதினாறு வயது பாலகுமாரன்" என்று மார்பு தட்டிக்கொண்டு கூறினார். நான் உடனே "அஃதெப்படி?" என்றேன். அதற்கு அவர் "மனிதனுக்கு அறுபது வயதிற்குமேல் குழந்தைப் பருவம் திரும்புகிறது; எனக்கு இப்போது எழுபத்தாறு; ஆதலால் நான் பதினாறு வயது பாலகுமாரன்" என்றார்.

அப்பெரியாரின் கொள்கைப்படி நம் திரு. வி. க. முதலியார் இப்பொழுது ஓராண்டு நிறைவுபெற இருக்கும் இளங்குழந்தையே ஆவர். இப்பொழுது நடைபெறுவது அக்குழந்தையின் முதல் ஆண்டு விழா. அக்குழந்தையின் அழகு முதிர்ந்த இன்ப வடிவினைக் கண்டு

மகிழ நாம் பெரிதும் அவாவுகின்றோம். அறிவு முதிர்ந்த அக்குழந்தையின் அமுதமொழியினைக் கேட்க நாம் ஆவல் கொண்டுள்ளோம். அவர் தம் தூய உள்ளம் என்றும் துகளின்றி மிளிர்வதாக! அவர் தம் குண நலன்கள் மேன்மேலும் ஓங்கி ஒளிர்வதாக! அவர் தம் எழில் வாய்ந்த திருவதனம் என்றும் இளமையுடன் திகழ்வதாக! பல்லாண்டு பல்லாண்டு அவர் தம் ஆயுள் நீடித்து நிலவுவதாக! திரு. வி. க. என்னும் அவர் தம் திருப்பெயர் என்றும் பொன்னெழுத்துக்களால் பொலிவுறுவதாக! ஒப்புயர்வற்ற அவர் தம் கொள்கைகள் எங்கெங்கும் பரவி என்றென்றும் நிலவுவதாக! தமிழ்நாட்டுப் பெரியார் திரு. வி. கலியாணசுந்தர முதலியார் வாழ்க!

இசைத் தமிழ்

—வித்வான். முருக இலக்குவனார்.

உலகத் தோற்றத்தைப் போலக் கால எல்லை கணித்துணிய முடியாத அவ்வளவு தொன்மைத்தாகத் தமிழ்மொழியின் தோற்றமும் இருக்கின்றது. தமிழ்மொழியின் வரலாற்றை எந்த நாள் முதலாக நாம் அறிகின்றோமோ அந்த நாள் முதலாகவே அது முத்தமிழாகப் பிரிந்திருக்கக் காண்கின்றோம். உலகப் பகுதிகளில் இன்றுவரை தோன்றியுள்ள மொழிகளில் இவ்வாறு மூவகைப் பிரிவும் தனித்தனி இலக்கண அமைவும் பெற்ற மொழி வேறொன்றுமே இல்லை. ஏறக்குறைய மூவாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்பிருந்தே தமிழர் நாகரிகத்தின் உயர்நிலையை அடைந்து விட்டனர் என்பதற்கு அவர்கள் மொழியே சான்றாக நிற்கின்றது. கார்காலத்து மேகம் மயில்களை ஆட விட்டதுபோல - இளவேனிற் காலம் குயில்களைப் பாடவிட்டது போல - முத்தமிழர்களுடைய அமைதியான வாழ்வில் ஊறிப் பெருகிய இன்பவெள்ளம் இசையாகவும் நாடகமாகவும் பொங்கியது. அக்காலத்து மக்களுடைய வாழ்வில் முத்தமிழும் ஒப்பக் கலந்து நின்றன என்பதற்குச் சிலம்புநூல் சான்றாகும். இசைத் தமிழும் நாடகத் தமிழும் நாளடைவில் அருகி மறைய இயற்றமிழ் ஒன்றுமே இன்றளவும் நிலைபெறுவதாயிற்று. எனினும் இருக்கின்ற தமிழ் நூல்களைக் கொண்டு இசைத் தமிழின் வரலாற்றைச் சுருங்கக் கூறுவது இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

இதுவரை வெளிவந்துள்ள தமிழ் நூல்களில் தொல்காப்பியம் மிகப் பழமையானது. இயற்றமிழ் இலக்கணமாக எழுந்தது அந்நூல். அதனுள் எழுத்ததிகாரத்தில்,

> "அளபிறந் துயிர்த்தலும் ஒற்றிசை நீடலும்
> உளவென மொழிப இசையொடு சிவணிய
> நரம்பின் மறைய என்மனார் புலவர்"

என வரூஉம் சூத்திரம், உயிரெழுத்துக்களும் ஒற்றெ ழுத்துக்களும் இசை நூற்கண் தமக்கோதிய மாத்திரை யின் நீண்டொலிக்கும் என்பதைக் குறிக்கின்றது. "இசையொடு சிவணிய நரம்பின் மறை" என்பதனுல் யாழினது இசைக்கெனத் தனியே நூலிருந்தமை உணர லாம். அந்நூலின் பொருளதிகாரத்தில்,

"தெய்வம் உணாவே மாமரம் புட்பறை
செய்தி யாழின் பகுதியொடு தொகைஇ"

என வரூஉம் கருப்பொருட் சூத்தரம், நிலந்தோறும் வேறு வேறு பண்முறையும் பறை முழக்கமும் உண் டென்பதைக் கூறுகின்றது.

"பாட்டிடைக் கலந்த பொருள லாகிப்
பாட்டி னியல பண்ணத் திவ்வே"

என்பது செய்யுளியற் சூத்திரம். "இயற்றமிழ்ப் பாவி னங்கள் பண்ணைத் (இராகம்) தோற்றுவித்தலான் பண்ணத்தி எனப்படும்" என்பது இதன் கருத்தாகும். பண்ணைத் தோற்றுவித்தலாற் பண்ணத்தி யாயிற்றெனவும், பண்ணத்தி எனினும் பாவினங்கள் எனினும் ஒக்கும் எனவும் உரையாசிரியர் கூறுகின்ருர்.

"தீந்தொடை நரம்பின் பாலை வல்லோன்
பையு ளுறுப்பிற் பண்ணுப் பெயர்த்தாங்கு
சேறுசெய் மாரியி னளிக்குநின்
சாறுபடு திருவி னனைமகி ழானே"

என்ற பதிற்றுப்பத்தின் பாடல், பாடலைப் பண்கள் பல வற்றையும் ஒரோவொன்ருக மாறி மாறி வாசித்தல் உண்டென்பதைத் தெரிவிக்கின்றது. 'வண்டிமிரும் ஓசையும் பாணர் யாழோசையும் ஒருபுறம் - ததும்பு கின்ற அருவி நீரும் முழங்குகின்ற முழவமும் ஒருபுறம்- வாடைவீச ஆடுகின்ற பூங்கொடியும் பாடலிக் கேற்ப ஆடுகின்ற விறலியும் ஒருபுறமாகச் சீர்மிக உடைத்துத்

திருப்பரங்குன்றம்' எனப் பரிபாடற் பாட்டொன்று கூறுகின்றது. இசைக் கருவிகளைத் தோற்றுவித்த இயற்கை நிகழ்ச்சிகள் எவை என்பதை இதனுல் அறியலாம்.

மத்தளம், சிறுபறை, கஞ்சதாளம், கொம்பு, நெடுவங்கியம், குறுந்தூம்பு, குழல், கரடிகை, சல்லி, ஒருகண்மாக்கிணை முதலியவற்றைப் பற்றியும், யாழினைமைப்பினைப் பற்றியும் மலைபடுகடாம் கூறுகின்றது.

"பாடல் லோர்த்தும் நாடக நயந்தும்
வெண்ணிலவின் பயன் துய்த்தும்
கண்ணடைஇய கடைக்கங்குல்"

என்பது பட்டினப்பாலை. புகார் நகரத்து மாந்தர் கடற்கரை எங்கணும் நிலவின் பயனை நுகர்ந்தும், இனிய இசையைக் கேட்டு மகிழ்ந்தும், நல்ல நாடகத்தைக் கண்டு களித்தும் பின்னர்க் கண்ணுறங்கினர் என்பது இவ்வடிகளால் குறிக்கப்படுவதாகும்.

"பாடுவல் விறலியோர் வண்ணம் நீரும்
மண்முழா அமைமின் பண்யாழ் நிறுமின்
கண்விடு தூம்பிற் களிற்றுயிர் தொடுமின்
எல்லரி தொடுமின் ஆகுளி தொடுமின்
பதலை ஒருகண் பையென இயக்குமின்
மதலை மாக்கோல் கைவலந் தமினென்
றிறைவ னாகலிற் சொல்லுபு குறுகி
மூவேழ் துறையு முறையுளிக் கழிப்பிக்
கோவெனப் பெரிய காலை"

என்னும் புறப்பாட்டு, மான்தசையும் தேனும், மணிக் குவையொடு பொன்னும் காட்டகத்தே பெற்ற புலவன் ஒருவனின் மகிழ்ச்சி எங்கெங்கே சென்று மோதுகின்றது என்பதைக் காட்டுகின்றது.

"ஆடமைக் குயின்ற அவிர்துளை மருங்கின்
கோடை அவ்வளிக் குழலிசை யாகப்

பாடின் னருவிப் பனிநீ ரின்னிசை
தோடமை முழவின் துதைகுர லாகக்
கணக்கலை யிருக்குங் கடுங்குரற் றூம்பொடு
மலைப்பூஞ் சாரல் வண்டியா ழாக
இன்பல் விமிழிசை கேட்டுக் கலிசிறந்து
மந்தி நல்லவை மருள்வன நோக்கக்
கழைவள ரடுக்கத் தியலி யாடுமயில்"

என்ற இயற்கை நாடகம் ஒன்றனை எழுதிக் காட்டுகின்றது அகப்பாட்டு.

"எழ்புண ரின்னிசை முரல்பவர்க் கல்லதை
யாழுளே பிறப்பினும் யாழ்க்கவைதாம் என்செய்யும்"

என்பது கலி.

இனி, முத்தமிழுக்கும் நிலைக்களனாக உள்ளது சிலம்பு நூலெனை முன்னரே கூறினோம். அரங்கினமைதியும், யாழ், குழல், தண்ணுமை முதலியவற்றின் ஆசிரிய இலக்கணமும். இசையாசிரிய னமைதியும், ஆடலிலக்கணமும் அரங்கேற்று காதையில் கூறப்படுகின்றன. மாதவியுடன் கோவலனும் யாழ் வாசித்துக் கடற்கரையில் பாடிய பாட்டுக்களைக் கானல்வரியாகப் பாடிக் காட்டுகின்றார் இளங்கோவடிகள். வேட்டுவவரி, ஆய்ச்சியர் குரவை, குரவைக்கூத்து முதலிய சிறு கூத்துகளும் வரிப் பாட்டுகளும் இசையை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளன.

சங்க நூல்களில் வரும் இசைக் குறிப்புகட்கு எடுத்துக்காட்டாகச் சில கூறினோம். சங்க நூல்களில் இசைக் குறிப்பே வாராத நாலின்மையானும், புலவர்கள் பலரும் முத்தமிழ் வல்லுநராய் இருந்திருத்தலானும், பொதுமக்களாயினார் இசையை அறிந்தும் இசையின்பம் நுகர்ந்தும் போற்றி வந்திருத்தலானும் அக்காலத்தில் இசைத் தமிழொலி நாடெங்கும் ஒலித்திருந்தல் வேண்டுமென அறிகின்றோம். சங்ககாலம் என்பது ஏறக்குறைய கி. பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டிற்கு முந்திய காலம் என்பர் ஆராய்ச்சியாளர்.

இனி, சங்க காலத்திற்குப்பின் சோழ பாண்டியர் நாடு களப்பிரர் கையிலும், காஞ்சி பல்லவர் கையிலும் விழவே தமிழ் வேந்தர்கள் விறழிந்தனர்; தமிழ்நாடு அமைதியின்றி நிலைகுலைவதாயிற்று. களப்பிரர்கள் ஆட்சிப் போக்கும் பிறவும் காரணமாகக் கி. பி. ஆறும் நூற்றாண்டுவரை தமிழ் வளர்ச்சி தடைபடுவதாயிற்று. இக்காலத்தைப் பற்றித் தெளிவாக ஒன்றும் கூறுவதற்கில்லை.

கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டு முதல் இயற்றமிழும் இசைத் தமிழும் மீண்டும் தலையெடுக்கத் தொடங்கிற்று. ஆனால் நாடகத் தமிழ்மட்டும் சிலம்பு நூலோடு நின்று விட்டது. திருநாவுக்கரசர், திருஞானசம்பந்தர், சுந்தரர் முதலிய சைவ சமயாசாரியர்கள் தோன்றித் தேவாரப் பாடல்களைப் பாடியருளினர். ஆழ்வார்கள் தோன்றித் திவ்யப்பிரபந்தம் பாடினர். இசைத்தமிழ், இவ்வாறு தெய்வச் செழுமணம் பெற்று இன்ப நறுந்தேன் பிலிற்றி நாடெங்கும் பரவிற்று. திருவருள் நீரால் இசைத்தமிழ்ப் பயிரை வளம்படுத்திப் பயன் பெருகச் செய்தனர் நாயன்மார்களும் ஆழ்வார்களும். யாழ் முதலிய பல இசைக் கருவிகளும், சிலம்பு நூல், பரிபாடல், தேவாரம் முதலியவற்றிற் காணப்படும் இசையிலக்கணம் பண் முறை முதலியவும் தமிழர்க்கே உரியனவாகும்.

நாயன்மார்களுள், திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரையர், காரைக்காலம்மையார் மூவரும் இயற்றமிழும் இசைத் தமிழும் வல்லுநர் எனவும், திருநாளைப் போவார், ஆனாயர், திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர், பரமனையே பாடுவார் என்ற இவர்கள் இசைத் தமிழில் மட்டும் வல்லவர்கள் எனவும் திருத்தொண்டர் புராண வரலாறு கூறுகின்றது. தேவாரப் பண்களெல்லாம் தாளக் கட்டுடையன ஆதலால் சுரம் அமைத்துப் பாடுதற்கும் உரியனவாம். தமிழர் பெற்ற விழுச்செல்வம் தேவாரப் பாடல்களாகும். இயற்கையையும் இறைவனையும் இசை

நாரிற் பிணித்துக் காட்டிய காட்சிகளே தேவாரப் பாடல்கள். இயற்கையை ஆசானாகவும் வழிகாட்டியாக வும் கொண்டு, இயற்கையோடொன்றி வாழ்ந்தனர் பழந்தமிழர். அதனாற்றான் பழந்தமிழ் நூல்களெல்லாம் இயற்கையோவியங்களாகத் திகழ்கின்றன. நாயன்மார் களும் ஆழ்வார்களும் இன்னும் ஒருபடி மேற்சென்று இயற்கையையும் இறைவனையும் தொடர்பு படுத்தினர்.

உயர்ந்த பொருளமைதி யில்லாத அல்லது பொருளே உணரமுடியாத இசைப் பாடல்களால் மனம் சிறிது நேரம் மடங்கி நிற்குமே தவிர வேறு பயன் ஒன் றும் விளையாது. இசையின் பயன் மனத்தைச் செந் நெறிப் படுத்துவதாக இருக்கவேண்டும்; அதுவே மிக உயர்ந்ததுமாகும். மக்கள் மனமாசகன்று, மனக்குறும் படங்கி வாழவேண்டுமானால் - மக்கள் வாழ்வு இயற் கையிற் றோய்ந்து, காதலிற் கலந்து அன்பாய் அரும்பி, அருளாக மலரவேண்டுமானால - இறையன்பு உண்மை யன்பாகி உணர்வோடு கலந்து பொங்க வேண்டுமானால் இவற்றையெல்லாம் செய்யவல்லன தேவார திருவாச கங்களே. மனதிற் படிந்து அறிவிற் கலந்து உணர்வில் ஒன்றி எழும் பாடல்கள் தமிழ்த் தேவாரங்களாதலால் அவை உண்மைப் பயனை விளைக்கின்றன. 'முகமலர அகம் நெகிழ, அன்பில் நினைந்தெனையல்லால் அறிவுரு மொழி நல்ல' என இறைவனே கூறுகின்றான். மறை களும் மந்திரங்களும் மற்றை மொழிகளும் அவ்வாறு நினைக்கும்படி செய்ய வல்லன அல்ல. இசைத் தமிழின் வெற்றித் தூணமாக - கடவுட் கொள்கையின் கலங் கரை விளக்கமாக - அன்பு, அருள், அமைதி, இன்பம், வீரம் இவற்றின் கருவூலமாக விளங்குவன இசைத் தமிழாகிய தேவாரங்கள் எனச் சுருங்கக் கூறலாம்.

> கோழைமிட றாககவி கோளுமில
> வாகஇசை கூடும் வகையால்
> ஏழையடி யாரவர்கள் யாவை சொன
> சொன்மகிழும் ஈச னிடமாம்

தாழையிள நீர்முதிய காய்கமுகின்
வீழநிறை தாறு சிதறி
வாழையுதிர் வீழ்கனிகள் ஊறிவயல்
சேறுசெயும் வைகாவிலே.

—ஞானசம்பந்தர்.

கோவைவாய் மணிவரன்றிக் கொழித்தோடும் காவிரிப்பூம்
பாவைவாய் முத்திலங்கப் பாய்ந்தாடும் பழனத்தான்
கோவைவாய் மலைமகள்கோன் கொல்லேற்றின் கொடியாடைப்
பூவைகாள் மழலைகாள் போகாத பொழுதுளதே.

—திருநாவுக்கரசர்.

மானும்மரை யினமும்மயி லினமும்கலந் தெங்கும்
தாமேமிக மேய்ந்துதடஞ் சுனைநீர்களைப் பருகிப்
பூமாமர முரிஞ்சிப்பொழி லூடேசென்று புக்குத்
தேமாம்பொழில் நீழல்துயில் சீபர்ப்பத மலையே.

—சுந்தரர்.

இனி, காவியங்கள் பெருகத் தோன்றிய காலமும் இதுவேயாகும். சீவகசிந்தாமணி, பெரிய புராணம், கொங்குவேள் மாக்கதை முதலியன இசைக் குறிப்பு நிரம்பக் காணப்படும் காவியங்களாகும். வில்லிறுத்தும் திகிரி எய்தும், ஏறு தழுவியும் தாம் விரும்பிய பெண்ணை மணந்து கொள்ளும் முறைபோலே இசை வல்லமையே பொருளாகச் சுயம் வரம் வைத்த வரலாற்றினைச் சிந்தாமணி கூறுகின்றது. காந்தருவதத்தை என்பவள் யாழ்வாசினையிற் பெருவன்மை சான்றவள். யாழ்வாசினையால் அவளை வெல்வோனே அவளுக்கு மணவாளனாவான் எனக் குறித்திருந்தனர் அவள் பெற்றோர். சீவகன் அவளை வென்று மணக்கின்றான். சமணர் காவியங்களில் வரும் தலைவன் தலைவியர் இசையில் மிகத் தேர்ச்சி பெற்றவர்களாகக் கூறப்படுகின்றனர். உதயணனும், சீவகனும் ஏறக்குறைய ஒத்த வல்லமையுள்ளவராகக் கூறப்படுகின்றனர். எல்லா விச்சைகளிலும் வல்லவனாகச் சீவகனைப் படைக்கின்றார் தேவர்.

உதயணன் சில குறைந்தவனாகப் படைக்கப்படுகின்றான் ஆனாய நாயனார் புராணத்தில் குழல் வாசிஜையின் உலக் கணத்தோடு இசையிலக்கணத்தையும் புலப்படுத்து கின்றார் ஆசிரியர் சேக்கிழார். இவ்வாறு பதின்மூன் றும்நூற்றாண்டுவரை இசைத் தமிழ், மக்களால் வழங் கப்பட்டு வந்தது.

உரையாசிரியர்கள் காலமுதல இசைத்தமிழிலக் கண நூல்களும், இசைத் தமிழுமே மறையத் தொடங்கி விட்டன. இசைத் தமிழும் நாடகத் தமிழும் இருந்து மறைந்தமை பற்றிக் குறிப்பிடாத உரையாசிரியர் களில்லை. உரையாசிரியர்கள் காலத்திலிருந்த நூல்கள் கூட இப்போது நமக்குக் கிடைக்கவில்லை. அடியார்க்கு நல்லாருரையில் மேற்கோளாக எடுத்துக் காட்டப்படும் நூல்களில் ஒன்றேனும் இன்று நாம் காணுமாறில்லை. எனினும் இசைப் பாடல்கல் எங்கும் பாடப்பட்டு வந் தன. அக்காலத்துப் பழக்கத்தை யொட்டியே திருப் புகழ் பாடப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். திருப்புகழ் போலத் தாளக்கட்டமைந்த இசைப் பாடலே வேறு இல்லையென இசைப் புலவர்கள் கூறுகின்றனர். குற வஞ்சி நாடகம், குறம், பள்ளு முதலியன இசைத் தமி ழின் சிதர்களாகும்.

நாளடைவில் வேற்று மொழியாளரும் வேற்று நாட்டினரும் தமிழ்நாட்டை ஆளத் தொடங்கவே இசைத்தமிழிற்கு ஆக்கமும் மதிப்பும் அரிதாயிற்று. வேற்று மொழி மோகமும், ஆட்சி மாறுதலும் காரண மாக, களை பெருகிய காலத்துப் பயிர், தானாக அழிந்து விடுவதுபோலத் தமிழிசை மெல்ல மறைந்ததுபோலும். இராமநாடகக் கீர்த்தனையும், பதங்களுமாக இன்றுவரை பல்லாயிரம் பாடல்கள் எழுந்துள்ளன. சங்க காலத் திற்கு முன்பிருந்து இன்றுவரை உள்ள இசைத் தமி ழின் நிலையை மேற்போக்காகக் கண்டோம். இசைத் தமிழ் மறைந்துவிட்டதாகவோ அழிந்து விட்டதா

கவோ கூறுதற்கில்லை. சிலம்பு நூலிலும் மற்றைத் தமிழ் நூல்களிலும் காணப்படும் இசைத் தமிழ், இன்று கூறப்படும் இசையோடு இன்னின்ன வகையில் ஒற்றுமை வேற்றுமை உடையன என்பதை நன்னர்க் கண்டு விபுலானந்த அடிகள் கூறியுள்ளார். நுண்மாண் நுழைபுல வன்மையால் ஓவாது முயன்று உண்மை கண்டு இசைத் தமிழுலகினை விளங்க வைத்த அவ்வடிகளார்க்குத் தமிழுலகம் என்றும் கடப்பாடுடைத்து. தமிழ்ச் செல்வர்களும், தமிழ்ச் சான்றோர்களும் ஒருமைப்பட்டு முயன்று இசைத் தமிழொலி மீண்டும் நாடெங்கும் ஒலிக்கச் செய்வார்களாக.

———

பரணிப் போர்

—திரு. ரா. பி. சேதுப் பிள்ளை, B. A., B. L.,

ஏறக்குறைய எண்ணூற்றைம்பது ஆண்டுகட்கு முன்பு குலோத்துங்கன் என்னும் வளவன் சோழ நாட்டை ஆண்டு வந்தான். அவனுட்சியில், குழப்பம் ஒழிந்தது; வளப்பம் மிகுந்தது; குடிகள் கவலையற்று வாழ்ந்தார்கள். கல்வியிலும் கேள்வியிலும் சிறந்து விளங்கிய காவலன், கலைவாணர் கவியினெடும் இசையினெடும் பொழுது போக்கினன், அம்மன்னவன் பண்ணுற வகுத்த இசைகளை அவன் முன்னிலையிற் பாடி மகிழ்ந்தனர் பெரும்பாணர். அவன் தேவியராய்த் திகழ்ந்த மூவருள், ஏழிசைவல்லபி என்னும் இசை மாது, ஏற்றமுற்று இலங்கினள்.

இத்தகைய வளவன், ஒருநாள் தொண்டை நாட்டிலுள்ள பாலாற்றங் கரையில் பரிவேட்டையாடப் புறப்பட்டான்; பரிவாரங்களோடு எழுந்து சென்று, காஞ்சி மாநகரில் தங்கியிருந்தான். அங்குச் சிற்றரசர் பலர் போந்து, அவனடி பணிந்து, திறை செலுத்தினர்கள்.

"பரிசில் சுமந்தன கவிகள்; பகடு சுமந்தன திறைகள்;
அரசு சுமந்தன இறைகள்; அவனி சுமந்தன பயமும்."

முறையாகத் திறை செலுத்துதற்குரிய குறுநில மன்னருள் வடகலிங்கத்தரசன் ஒருவனே இருமுறை வரத் தவறினன் என்று மந்திரக் கணக்கர் வாயிலாக அறிந்தான் மன்னவன்; உடனே கலிங்க நாட்டின் மீது படையெடுக்கப் பணித்தான். அப்போது, தண்டத் தலைவருட் சிறந்த கருணகரத் தொண்டைமான் எழுந்தான். மன்னனிடம் விடைபெற்றுப் படை திரட்டத் தொடங்கினன்.

இவ்வாறு காஞ்சியில் போர்மேகம் திரண்டு கொண்டிருக்கையில், பிணந்தின்னும் பேய்கள், நெடும் பசியால் நலிந்து வயிறு காய்ந்தன. பாராளும் தேவியாய காளியின் அருளைப் பெற்றாலன்றிப் பசி தீருமாறில்லை

என்றறிந்து, அந்தேவியிடம் தம் குறையை முறையிடச் சென்றன. காளிதேவி கோயில் கொண்டிருந்த இடம் நீரும் நிழலுமற்ற நெடும்பாலைவனம். அந்நிலத்தைக் கண்டால் கண்ணெரியும்; கருதினால் மனம் கருகும். கரிந்த சூரையும் பொரிந்த காரையும் காய்ந்த கள்ளியும் முள்ளியும் அங்கே காட்சியளிக்கும். செந்நெருப்பைத் தகடு செய்து பரப்பினாற் போன்ற அப்பாலை வனத்தில் கடும்பசியால் உழன்று கன்சுழன்ற பேய்கள், காளியின் முன்னே விழுந்து வணங்கித் "தாயே! எம் வயிறு காய்ந்தது; கைசோர்ந்தது; மெய் தளர்ந்தது; உன் முன்னே எழுந்து நிற்கவும் வலிமையற்றோம்; முன்செய்த பாவத்தால், இப் பாழும் வயிற்றில் பரமன் பசியை வைத்தான். பாராளும் வளவன், போர் புரிந்து எங்கள் பசி தீர்ப்பானல்லன். நாங்கள் இனி எவ்வாறு உய்வோம்? வெறு வாயை மென்று ஓறு வாயானோம்.

"பதடிகளாய்க் காற்றடிப்ப நிலைநி லாமல்
பறக்கின்றோம் பசிக்கலைந்து; பாதி நாக்கும்
உதடுகளிற் பாதியும் தின்று ஒறுவாயானோம்;
உனக்கடியேம் அடியேமை ஒடப் பாராய்"

என்று அலறி அழுதன.

அந்நிலையில், வடதிசையினின்று வந்தடைந்த பேயொன்று, காளிதேவியை வணங்கித் "தாயே! கேள்; வட கலிங்க நாட்டிலே வானம் செந்நீர் சொரிகின்றது கேணிகளில் குருதி சுரக்கின்றது; நரிகள் ஊளையிடுகின்றன; கரிகள் கொம்பொடிந்து குழைந்து கிடக்கின்றன; பூமாலை புலால் நாற்றம் வீசுகின்றது" என்று தான் கண்ட காட்சியை விரித்துரைத்தது. அந்நிமித்தங்களைக் கேட்ட காளி, 'கலிங்க நாட்டில் ஒரு பரணிப் போர் நிகழும்' என்று கட்டுரைத்தாள். சுற்றி நின்ற பேய்கள், வாயூறி வடதிசையை நோக்கித் தொழுது, காளிதேவியை மனமார வாழ்த்தின.

காஞ்சியில் எழுந்த கடும்படை, கலிங்கத்தை நோக்கி நடந்தது. மலைபோல் உயர்ந்த மதயானைப் படையும், காற்றிலும் கடிது செல்லும் குதிரைப் படை

யும், காரெனத் திரண்ட தேர்ப்படையும், சிறு கடலெனப் பரந்த காலாட் படையுங் கண்டோர்,

"பார் சிறுத்தலிற் படை பெருத்ததோ!
படை பெருத்தறிற் பார் சிறுத்ததோ!"

என்று வியந்து நின்றார். இவ்வாறு சென்ற சேனை பல பதிகளும் நதிகளும் கடந்து கலிங்க நாட்டை யடைந்தது. கலிங்க மன்னவன் மனங் கலங்காது, வளவன் சேனையோடு போர்புரிய எழுந்தான். போர்க்களத்தில் படைக்கலங்களை எடும் எடும் எடுமெனும் ஓசையும், விடும் விடும் விடுமெனும் ஓசையும், இடையறாது எழுந்தன. மலையொடு மலை மோதினாற் போல, மதயானைகள் மலைந்தன. காரொடு கார் தாக்கினாற் போல, தேரொடு தேர் மோதிற்று. புலியொடு புலி தாக்கினாற் போலப் போர் வீரர்கள் பொருதனர். அரியொடு அரி பொருதாற் போன்று அரசரொடு அரசர் அமர் விளைத்தார்கள். செருக்களம் செங்கள மாயிற்று; குருதி பெருகி ஆறாக ஓடிற்று; வடுவுற்று வீழ்ந்த கரிகளும் பரிசுகளும் நரிகளுக்கு இரையாயின; விழுப் புண்பட்ட வீரர் உடல்கள் கழுகுக்கும் பருந்துக்கும் விருந்தாயின; வற்றி யுலர்ந்த பேய்கள் பிணங்களை வயிறாரத் தின்று, வளவன் சேனையை வாயார வாழ்த்தின.

இங்ஙனம் கடும்போர் நிகழ்ந்த களத்தில் ஒரு போர் வீரன் மனைவி, அவனறியாது பின்னே போந்து நின்றாள், மாற்றார் விடுபடை, அவ்வீரன் மார்பைத் துளைத்தது. அந்நிலையில் அவன் தலை சாய்ந்தது; ஆவி சோர்ந்தது. புறத்தே நின்ற மங்கை தள்ளாடிய தலைவன் உடலைத் தாங்கிய வண்ணமாகத் தரையிடச சாய்ந்து வீழ்ந்தாள்; உயிர் துறந்தாள். காதலன் உடல் மண்மகளைச் சேராமற் காத்துத் தன்னுயிரை நீத்து, அவனுயிர் விண்ணுலகை யடைவதன் முன்னமே அதனை வரவேற்பாள் போல், அவ்வுலகடைந்தாள் கற்புடைய மங்கை.

"தாரமகள் தன் கொழுநன் தன் உடலந் தன்னைத்
தாங்காமல் தன்னுடலால் தாங்கி, விண்ணூட்டு

அரமகளிர் அவ்வுயிரைப் புணரா முன்னம்
    ஆவியொக்க விடுவானைக் காண்மின்! காண்மின்!"

இவ்வாறாக, நெடும்பொழுது நிகழ்ந்த கடும்போரில் கருணாகரன் வெற்றிபெற்றான். கலிங்கநாட்டினின்றும் அளவிறந்த பொருளை வாரிக்கொண்டு, வளவன் சேனை மீண்டது.

மன்னன் ஆணையேற்றுப் போர்க்கோலம் புனைந்து கலிங்கம் போந்த கணவர் வரக்காணாது, வழிமேல் விழிவைத்துக் காத்திருந்தார் அவர் காதல் மனைவியார். கங்குலும் பகலும் கண்ணுறக்கமின்றி, கணவர் வந்தார் என்று கதவைத் திறப்பார்; அவரைக் காணாது கதவை அடைப்பார். பின்னும் போய்த் திறப்பார்; மீண்டும் அடைப்பார். இவ்வாறு இடையாறாது திறந்தும் அடைத்தும் கதவின் குடுமி* தேயக் கண்டாரே யன்றிக் காதலர் வரக் கண்டாரல்லர்.

"வருவார் கொழுநரெனத் திறந்தும்
    வாரார் கொழுநர் என அடைத்தும்
திருகுங் குடுமி விடியளவும்
    தேயுங் கபாடம் திறமினோ!"

என்றார் கவிஞர்.

இங்ஙனம் காத்திருந்த காதல் மனைவியர் மனங் களிக்கக் கலிங்கப் போரில் வாகைமாலை சூடிய வீரர், ஓகையாற் செருக்கி வந்தடைந்தார். அவரைக் கண்டு மகிழ்ந்த மங்கையர், கதிரவனைக் கண்ட கமலம் போற் களிப்புற்றார். வளவன் புகழ்பாடி, இன்புற்று வாழலுற்றார். கலிங்க நாட்டுச் செல்வத்தைக் கவர்ந்துவந்த கருணாகரன், வளவன் அடிகளில் அதனை வைத்து வணங்கினான். பசியாறிப் பண்புற்ற பேய்களும் மன்னனை மனமார வாழ்த்தின.

"பொன்னித் துறைவனை வாழ்த்தினவே
    பொருநைக் கரையனை வாழ்த்தினவே
கன்னிக் கொழுநனை வாழ்த்தினவே
    கங்கை மணாளனை வாழ்த்தினவே."

கொண்டவன் பெருமை

—திரு. வ. பா. தாமரைக்கண்ணி அம்மையார்.

எல்லாருக்கும் தெரிந்த விஷயந்தான்.

இரண்டு பெண்கள்.

ஒருத்தி மிகக அழகு வாய்ந்தவள். நல்ல செம்மை நிறம். பெருஞ் செல்வத்தில் பிறந்து வளர்ந்தவளென்பதை அவளுடைய விலையுயர்ந்த ஒப்பனைகளே காட்டுகின்றன. அவள் உடம்பு முழுவதும் தங்கத்தாலும் வைரத்தாலும் இழைக்கப்பட்டிருக்கிறது. கட்டியிருப்பது பொன்னாடை. விசாலமான தோட்டமும் அதன் நடுவில் மாளிகையும், ஊர்திகள், இடம், பொருள், ஏவல் இவையெல்லாமிருந்தும் அவள் முகத்தில் ஒரு குதூகலத்தைக் காணோம். பௌர்ணமி கழிந்து நாலைந்து நாட்களுக்குப் பிறகு காலை நேரங்களில் மேற்கு வானத்தில் காணப்படும் நிலவைப்போல் அவள் தோற்றம் பொலிவிழந்து காணப்படுகிறது. இதற்குக் காரணம் என்ன? ஒரு பெண்ணுக்கு இருக்கவேண்டிய எந்த ஒன்று இருந்துவிட்டால் மற்றவைகளெல்லாம் மிகையாகுமோ, எது இல்லாவிட்டால் மற்றவைகள் இருந்தும் இல்லாதனவாகக் கருதப்படுமோ, அந்த ஒன்றை அவள் இழந்துவிட்டாள். அது எது? அவள் கணவன் அன்பு. அவன் வேறு எங்கேயோ நாட்டம் செலுத்திவிட்டான். அவளுக்குரிய அன்பை வேறொருத்தி கவர்ந்துகொண்டாள்.

இன்னொருத்தி இடம், பொருள், ஏவல், வனப்பு முதலியவைகளிலெல்லாம் முன்னவளுக்கு மாறுபட்டவள். எனினும் அவள் முகத்தில் எங்குமில்லாத ஒரு மந்தகாசம் காண்கிறோம். தன்னைப் பற்றித்தான்

பாதுகாத்துக்கொண்டிருப்பதாக அவள் நடை காட்டுகிறது. இப்பரந்த உலகில் ஏதோ ஒரு சிறிய வீட்டில் அவள், இன்றியமையாது வேண்டப்படுகிருளென்பதை அவளுடைய மோகனச் சிரிப்பும் கவலையற்ற பேச்சும் குறிப்பிடுகின்றன. இதற்குக் காரணம் என்ன? அதற்கு ஒரே சொல்லில் விடை கூறிவிடலாம். அவள் கணவன் அவளைத் தாங்குகிருன். இந்தத் "தாங்குகிருன்" என்பதில் என்னென்ன பொருளெல்லாமோ அடங்கியிருக்கிறது. நமது தாய் மொழி அத்துணைப் பொருட் செறிவு வாய்ந்தது!

ஆம், ஒரு மங்கைக்கு வாய்த்த கணவன் அவளை மனமார நேசிப்பாளுகில், பெருமை கொள்வதற்குரிய காரணம் அதைவிட அவளுக்கு வேறென்றுமிருக்க முடியாது. அதிலும் அவன் ஆண்டகைமை, கல்வி, ஒழுக்கம், புகழ், வீரம் முதலிய நற்பண்புகள் வாய்ந்தவனுக இருந்துவிட்டாலோ, அவள் பெருமை நிலை கொள்ளாது பொங்கிவழியும். பிறர் தன்னை ஏசுவார்களை என்றும் நினையாமல், தன்னைக் கொண்டவன் பெருமையை ஓயாது பேசுவாள். பிறர் ஏச்சும் பேச்சும் அவளை என் செய்யும்? கொண்டவன் பலம் அவளுககு இருக்கிறது. இவ்வுண்மையை நமது நாட்டுப் பழமொழியொன்று சித்தரித்துக் காட்டுகிறது. "கொண்டவன் பலமிருந்தால் கூரையேறிச் சண்டை போடுவாள்" என்பது அப்பழமொழி. கூரையேறிச் சண்டை போடுவதற்காக மட்டுமன்று; பெரிய காரியங்களைச் சாதிப்பதற்கும் ஒருத்திக்குக் கொண்டவன் பலம் வேண்டும். சியாங்-கை-ஷேக் சீமாட்டி, டாக்டர் முத்துலட்சுமி ரெட்டி, ஆண்டாள் வேங்கடசுப்பராவ், ருக்மணி அருண்டேல் முதலிய பெண்மணிகள் கொண்டவன் பலத்தாலேயே செயற்கரிய செய்வதை நம் கண்முன்னுல் பார்க்கிருேம்.

கொண்டவன் ஆதரவை இழந்துவிட்ட ஒரு பெண்ணின் நிலை மிகப் பரிதாபகரமானது. எந்த நிமிஷம்

அவள் தன் கணவனுடைய அன்பை இழந்துவிட்டாளோ, அதே நிமிஷம் அவள் அருமையாய்ப் பிறந்து வளர்ந்த தாய் வீட்டிலும் அவளுக்கு மதிப்புப் போய் விடும். பிறந்தகத்தில் வெறுத்துத் துரத்தப்பட்ட ஒரு பெண் புக்ககத்தில் அரசு வீற்றிருக்கலாம்; ஆனால், புக்ககத்தில் வேண்டப்படாத ஒருத்தி பிறந்தகத்திலும் வேண்டப்படமாட்டாள். இவள் நிலையை ஒரு தாமரை மலருக்கு ஒப்பிடலாம். தாமரை மலர்வதற்கு இன்றியமையாதன, வெய்யிலும் நீருமல்லவா? தாமரையைக் கொய்து நீரில் போடுங்கள். முன்பு வளர்த்த அத் தண்ணீரே இப்போது அதை அழுகச் செய்து கொல்லும். ''முன்பெல்லாம் பகலவன் இத்தாமரையை மலரச் செய்தவனுயிற்றே; தண்ணீர்தான் தன் கடமையை மறந்துவிட்டாலும், பகலவன் மறக்கமாட்டான்'' என்று நினைத்து அம்மலரை யெடுத்துக் கரையில் போடுங்கள். அதே பகலவன் இப்போது அதை வதக்கிக் கசக்கி விடுவான்.

கொண்டவனால் கைவிடப்பட்ட ஒரு பெண்ணுக்கு இந்த இரண்டுங் கெட்ட நிலைதான் ஏற்படும். அவளுக்குப் பகையாயினுர் அவளைக் கண்டு நகைக்கும்போது - ஒருவருக்கொருவர் குசுகுசு வென்று பேசும்போது - அவர்கள் முன் அவள் தலைநிமிர்ந்து நடக்கமுடியாது.

இதை எழுதும்போது, ஓர் அருமைத் திருக்குறள் என் நினைவுக்கு வருகிறது.

> ''புகழ்புரிந் தில்லிலோர்க் கில்லை இகழ்வார்முன்
> ஏறுபோற் பீடு நடை''.

என்பது அக்குறள். கற்பினுல் வரும் புகழை விரும்பாத மனைவியையுடைய ஒருவனைச் சுட்டி இக்குறள் பாடப்பட்ட போதிலும், கற்பினுல் வரும் புகழை விரும்பாத கணவனையுடைய (ஆம், ஆண்களுக்கும் கற்பு உண்டென்பதை இங்கே ஞாபகப்படுத்திக் கொள்ளவேண்

டும்) ஒருத்தியையும் இக்குறள் சுட்டுவதாகத் திருப்பிப் படிப்பது இழுக்காகாது.

ஒரு பெண் தன்னைக் கொண்டவனைப்பற்றிப் பெருமைகொள்ள வேண்டுமானுல், அவன் எப்படி நடந்துகொள்ள வேண்டும்? உடற் கூறுபாட்டிலும், ஆள்வினையுடைமையிலும் பெண்ணைவிட ஆண்மகன் இயற்கையில் அதிக வன்மையும் உரிமையும் பெற்றிருக்கிருன். இவ்வண்ணம் உரிமைகளை அவன் நல்வழியில் பயன்படுத்த வேண்டும். இவைகளை நெறியல்லா நெறியிற் செலுத்தும் ஆண் மகன் முதலில் தான் கெட்டு, பிறகு பெண்ணையும் கெடுக்கிருன். சிற்சில விலக்குகள் இருக்கலாம்; அவைகளை நாம் கவனிக்கவேண்டா, சில விளக்குகள் விதிக்கு ஊறு செய்யமாட்டா.

கணவன்மாாகள் தங்கள் மனைவியர் பெருமை கொள்ளும் விதமாக நடந்து கொள்வதனுல் ஏற்படும் விழுப்பயனையும், அப்படி நடந்து கொள்ளாததனுல் உண்டாகும் சீர்கேட்டையும் தமிழ்ப் புலவர்கள் எப்படிச் சித்திரிக்கிருர்கள் என்று சிறிது காட்டுவதே இக் கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

தூண்டாவிளக் கனையாய்!

ஓர் இளைஞனும் இளம்பெண்ணும் தற்செயலாய் ஓரிடத்தில் சந்திக்கிருர்கள். இவர்களிடையே நட்பு உண்டாகிறது, சின்னுட்களில் நட்பு முற்றிக் காதலாகிறது. களவொழுக்கம் பலநாள் நடக்கிறது. இதையறிந்த பெண்ணின் பெற்றோர் மகளை வீட்டில் சிறையிடுகிருர்கள். "சிறைகாக்கும் காப்பு எவன் செய்யும்?" இனி ஒரு கணத்தானும் ஒருவரைவிட்டு ஒருவர் பிரிந்து வாழ முடியாதென்று காதலர்களுக்குத் தோன்றிவிட்டது. தோழியின் சூழ்ச்சியால் ஒருநாள் இரவு காதலன் தன் காதலியை உடன்கூட்டிக் கொண்டு வேற்றூருக்குப் போய்விட்டான்.

மறுநாள் வீட்டிலே தன் பெண்ணைக் காணாத தாய் பெரிதும் துன்புற்று, அவளை ஊரூராய்த் தேடப் புறப் பட்டாள். ஒரு சாலையில் போய்க் கொண்டிருக்கை யில், நெடுந்தூரத்தில் யாரோ இருவர் ஆணும் பெண் ணுமாகத் தானிருக்கும் திசைநோக்கி வருவதைக் கண் டாள். சேய்மையிலிருந்ததால், அவர்கள் இன்னு ரென்று புலப்படவில்லை. ஆனால், அப்பெண்ணின் சாயல் தன் மகளுடைய சாயலை ஒத்திருக்கக் கண்டாள். ஒருவேளை தன் மகளும் அவளுடைய காதலனுந்தான் திரும்பி வருகிறார்களோ என ஐயுற்று அவர்களை வர வேற்க வேகமாக நடந்தாள், அவர்களை அண்மியதும் அவள் அடைந்த ஏமாற்றம் பெரிதாயிருந்தது. அவர் கள் வேறு யாரோ! எனினும், அவர்கள் நல்லவர்கள் போல் காணப்பட்டார்கள். மிக அந்நியோந்நியமா யிருந்தார்கள். ஒருவேளை அவர்கள் தன் மகளையும் அவள் காதலனையும் வழியிற் கண்டிருப்பார்கள். அவர் களைக் கேட்டால் ஏதாகிலும் புலம் அகப்படும் என்று நினைத்து, "மக்களே உங்களைச் சேய்மையில் கண்டு, என் மகளும் அவள் காதலனுந்தான் திரும்பி வருகிறார் களென்று நினைத்து மகிழ்ந்தேன். நான் நினைத்தது சரியல்லவென்று இப்போது தெரிகிறது. உங்களைப் போலவே மேன்மையான ஒழுக்கத்தைக் கடைப்பிடித்து இணைபிரியாத காதலனுடன் ஒரு நம்பியும் நங்கையும் சற்றுமுன் இவ் வழியாகச் சென்றதைப் பார்த்த துண்டா?" என்று கேட்டாள். பாட்டு ஆரம்பமாவ தைப் பாருங்கள்:

> "மீண்டார் என உவந்தேன் கண்டு நும்மை; இம்மேதகவே
> பூண்டார் இருவர் முன் போயினரே."

எதிர்ப்பட்ட அவ்விருவருள் ஆண்மகன் பதில் சொல்லு கிறான். "நமது தலைவன் பதில் சொல்லிக் கொள் கிறான். நமக்கேன் இந்தக் கவலை" என்று அப்பெண் ஒருபுறம் ஒதுங்கி நின்றாள்போலும் என்று அன்பர்கள்

நிலைக்கக்கூடும்! சரி, அப்படியே இருக்கட்டும். மேலே என்ன நடக்கிறதென்று பார்க்கலாம். "அம்மா, கண்டதுண்டு, மலைகளில் கம்பீரமாய்த் திரியும் சிங்கத்தைப் போன்ற ஒரு நம்பியை இவ்வழியில் கண்டேன்" என்று பதிலளிக்கிறான்.

"……………………………புலியூரெனை நின்று
ஆண்டான் அருவரை ஆளியன்னானைக் கண்டேன்…"

என்ன இது? உடன்போக்குக்குட்பட்ட பெண்ணின் தாய் இருவரைப் பற்றியன்றோ கேட்டார்கள்? முக்கியமாய் அவளுக்கு வேண்டியது தன் மகளைப்பற்றிய தகவல்தான். ஆனால் இவரோ தான் ஒரு ஆடவனைப் பார்த்ததாக மாத்திரம் சொல்லுகிறான். சரி, மேலே பார்க்கலாம். அவன் மறுபடியும் பேசுகிறான். ஆனால் இம்முறை அத்தாயைப் பார்த்து அல்ல, தன் மனைவியைப் பார்த்து. "என் வாழ்வின் இருளகற்ற வந்த விளக்குபோன்ற என்னருங் காதலி, அவ்வாடவன் பக்கலில் ஏதோ ஒன்று இருந்ததாக இவ்வம்மை சொல்கிறாளே. அதைப்பற்றி அவளுக்குச் சொல்வாயாக"

"………………………………………அயலே,
தூண்டாவிளக்கனையாய்!என்னையோ அன்னைசொல்லியதே?"

விஷயம் புரிந்துவிட்டதா உங்களுக்கு? எதிர்ப்பட்ட இருவரில், ஆடவன் தன் மனைவியில்லாத வேறொரு பெண்ணை ஏறெடுத்துப் பார்க்காத உயர்ந்த சீலமுடையவன்; அம் மனைவியும் தன் கணவனல்லாத வேறொரு ஆடவனை நோக்காத சிறந்த கற்பு வாய்ந்தவள். அவன் அவளை அழைக்கும் அழகைப் பாருங்கள்: "தூண்டாவிளக்கனையாய்!" அவன் அவளை அப்படி விளிப்பதற்குப் பொருத்தமானவன்; அவளும் அப்படி அழைக்கப்படுவதற்குத் தகுதி வாய்ந்தவள். இத்துணைச் சீலமுடைய ஒரு கணவனைப் பெற்றிருக்கும்போது, ஏன் அவள் தூண்டாவிளக்கா யிருக்கமாட்டாள்? அதற்கு

மேலும் இருப்பாள். தன் கணவனைக் குறித்து அவள் எவ்வளவு பெருமை கொண்டிருக்க வேண்டும்!

மணிவாசகப் பெருமான் திருவாய் மலர்ந்தருளிய திருச்சிற்றம்பலக் கோவையாரிலுள்ள விலை மதிப்பற்ற இம் மாணிக்கத்தை இப்போது முழுமையாகப் பார்க்கலாம்:

"மீண்டார் எனவுவந்தேன் கண்டுநும்மை; இம்மேதகவே
பூண்டார் இருவர் முன் போயினரே?" "புலியூரெனைநின்று
ஆண்டான் அருவரை ஆளியன்னானைக் கண்டேன்; அயலே
தூண்டா விளக்கனையாய்! என்னையோ அன்னை சொல்லியதே."

இப் பாட்டை எத்தனை தடவை வேண்டுமானாலும் படியுங்கள். தெவிட்டுகிறதா சொல்லுங்கள். என்வரையில், இப்பாட்டை படிக்குந்தோறும் என்னை மறக்கிறேன்; அதன் வயமாய் விடுகிறேன்; உடல் புளகாங்கிதமடைகிறது; மயிர் சிலிர்க்கிறது; ஆன்மா குளிர்கிறது; உள்ளத்துக்குள் எங்கேயோ இனிக்கிறது; அவ்வினிப்பை அமிழ்தின் சுவை யெனமாட்டேன், அமிழ்தத்தை நான் சுவைத்ததில்லையாதலான்; தேனின் சுவையென்பேன், தேன் எனக்கு மிகப் பிடித்தமாகலான்,

சிறிய முறுவலும் புதிய முறுவலும்

மாணிக்கவாசகரிடம் விடைபெற்றுக் கம்பரிடம் வருவோம்.

இராம லட்சுமணர்களும் சீதையும் தங்கள் வனவாசத்தின்போது, சடாயுவைச் சந்தித்து அவனிடம் ஆசிபெற்று, பஞ்சவடி ஆசிரமத்துக்குப் போவதற்காகக் கோதாவரிக் கரையோரம் வருகிறார்கள். கோதாவரி பாய்வதன் அழகும் அதன் வளங்களும் அளப்பற்றனவாயிருக்கின்றன. இலட்சுமணர் காரியமே கண்ணாக முன்னே போனார். கோதாவரியின் வனப்பு இராமரை

யும் சீதையையும் வேகமாக நடக்கவிடவில்லை. அங்கங்கேயுள்ள புதுமைகளையும் காட்சிகளையும் கண்டு சீதை தயங்கி நிற்க, இராமரும் அவளோடு நிற்கவேண்டியதாயிற்று. அதோடு சான்றோர் கவிதையையொத்த நதியின் கம்பீர நடையும், கரைகளில் இருமருங்கும் கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் பச்சென்றிருக்கும் சோலைகளும், பற்பல நிறமுள்ள பறவைகளின் சஞ்சாரிப்பும், இருவர் உள்ளங்களிலும் இதுகாறும் அடங்கியிருந்த இன்ப ஊற்றைத் திறந்துவிட்டன.

கோதாவரிக் கரையில் நீர் குடிக்கும் ஒரு கட்டம். அதில் தாமரைகள் மலர்ந்திருக்கின்றன. அவைகளில் ஆணும் பெண்ணுமாக இரட்டைப்பட்ட சக்கரவாகப் பறவைகள் தங்கியிருக்கின்றன. ஓரிடத்தில் அழகிய அன்னப் பறவையொன்று தன் முழு எழிலையும் காட்டி நடந்துகொண்டிருந்தது. அதன் அழகைக் காண சீதை அருகு சென்றாள். அது அச்சத்தால் சற்று விலகிப் போயிற்று. இதை இராமர் பார்த்தார். அடுத்தபடி சீதை நடப்பதையும் பார்த்தார். அவர் வாயிதழ்களில் ஒரு புன்முறுவல் பூத்தது. இச்சிறிய முறுவலின் பொருளென்ன? "அன்னமே, சீதையைக் கண்டு ஏன் அஞ்சி ஓடுகின்றாய்?......ஓ இப்போது தெரிந்துகொண்டேன். நீ விலகிச் சென்றதன் காரணத்தை. நடையில் சீதையை நீ வெல்லமுடியாதாயினும், அவளுக்குச் சமமாகவாகிலும் இருக்கலாமென்று கருதினாய். இப்போது அதுவும் முடியாமல் தோற்று ஓடுகிறாய்........ஹூம்........என் சீதைக்கு முன் நீ எம்மாத்திரம்" என்னும் பெருமிதத்தை உணர்த்திற்று அச்சிரிப்பு. இதனையே கம்பர் கூறும் அழகைப் பாருங்கள்:

"ஓதிமம் ஒதுங்கக்கண்ட உத்தமன் உழையளாகும்
சீதைதன் நடையை நோக்கிச் சிறியதோர் முறுவல் செய்தான்"

இச்சிரிப்பு தனியாக நிற்கவில்லை. இன்னொருவரிடமிருந்து மற்றொரு விதமான சிரிப்பு இதற்குத் துணையாக

வந்தது. இராமர் சிரித்ததை சீதை கண்டிருக்கமாட்டாள். ஆனால், கம்பர் அதைக் கண்டு நமக்குக் காட்டுகிறார். கொஞ்ச நேரத்துக்கெல்லாம் ஓர் ஆண் யானைக் கன்று அந்நீர்த் துறைக்கு வந்து நீர்பருகித் திரும்பித் தன்வழியே சென்றது. இதை சீதை கண்டாள். உடனே தன் தலைவனின் நடையழகையும் கண்டாள். இரண்டையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தாள். அவள் முகம் என்றுமில்லாத ஒருவித மோகனச் சிரிப்பால் பொலிவுற்றது. "யானையே, நீ இங்கு நிற்கமாட்டாமல் திரும்பிப் போய் விட்டதன் காரணம் எனக்குத் தெரியுமே! நடையழகில் நீ என் தலைவனிடம் தோற்றுப் போனாய்......ஹும்... என் காதலனுக்கு முன் நீ எம்மாத்திரம்?" என்னும் கொண்டவன் பெருமையை உணர்த்தி நிற்று அப்புதிய முறுவல். இதைக் கவிச்சக்கரவர்த்தியே சொல்லட்டும்:

"மாது அவள் தானும் ஆண்டுவந்து நீருண்டு மீளும்
போதகம் நடப்பநோக்கிப் புதியதோர் முறுவல் பூத்தாள்"

அன்பர்களே, இராமரும் சீதையும் இப்போதிருக்கும் நிலை, நடையழகைக் காட்டுவதற்கும் சிரிப்பதற்கும் தகுந்த நிலைதானா என்பதை உன்னிப் பாருங்கள். பகை கொண்ட கைகேசியினால் அவர்கள் அயோத்தியிலிருந்து துரத்தப்பட்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்குமுன் பயங்கரமான ஒரு விபத்து இவர்களை விழுங்கிவிட வாயைப் பிளந்து காத்துக்கொண்டிருக்கிறது. இப்போது அவர்கள் இருப்பது தீயவர்கள் நிறைந்த கொடுங் கானகம். எப்படியிருந்தால் என்ன? சீதைக்குக் கொண்டவன் பலமிருக்கிறது; இராமருக்குச் சீதையின் அன்பு இருக்கிறது. அவர்கள் ஏன் சிரிக்கக்கூடாது? ஏன் கம்பீரமாய் நடக்கக்கூடாது? நான் மேலெடுத்துக் காட்டிய எதிர் மறை வடிவிலுள்ள திருக்குறளைக் கொஞ்சம் மாற்றி,

"புகழ்புரிந் தில்லுளோர்க் குண்டு இகழ்வார்முன்
ஏறுபோல் பீடு நடை"

என்று உடன்பாட்டு வழியில் படித்தால், இச்சமயத் துக்கு எவ்வளவு பொருத்தமா யிருக்கிறதென்பதைக் காண்பீர்கள்.

உண்மையிலேயே, தொண்டனுக்குப் பலம் உண்டு; அப்பலம் தனக்குதவும் (சுந்தர காண்டம், சூளாமணிப் படலம், 23) என்னும் நம்பிக்கையினால் தான், சீதை கொடிய அரக்கர்களிடையே சிறைவாசத் தைக் கழித்தாள். உலகெலாம் கலக்கி வென்றவனாகிய இராவணனை, கற்பின் திண்மை தவிர வேறோர் ஆயுதமு மின்றி எதிர்த்து நின்றாள். அவனைச் சிறிதும் மதியாமல் ஏசிப் பேசினாள்.

அக்காலத்தில் இராமருடைய பெருமை யெல்லாம் அவள் மனக்கண்முன் தோன்றின. அவற்றுள் முதன் மையாக அவள் மனத்தில் நின்றது, இராமர் மிதிலைக் குப் போந்து சீதையை மணம் செய்துகொண்ட சமயத் தில், 'இப்பிறவியில் இருமாதரைச் சிந்தையாலும் தொடேன்' என்று அவர் கொடுத்த செவ்வரம்தான். ஆம், உண்மை. தன் கணவன் தனக்கே யுரியவன் என்று ஒரு பெண்ணுக்குத் தெரிந்துவிட்டால், அதைவிடப் பெருமை கொள்ளுதற்குரிய விஷயம் அவளுக்கு உலகத் தில் வேறொன்றுமில்லை யென்றே சொல்லலாம்.

சாவாரை யாரே தவிர்ப்பார்!

கோதாவரிக் கரையை விடுத்துக் காவிரிக் கரைக்கு வருவோம். காவிரி கடலோடு கலக்கும் சங்கமத்துறை. சோழ அரசர்களின் பிரசித்தி பெற்ற துறைமுகப் பட்டி னமாகிய காவிரிப்பூம் பட்டினத்துக்கு வந்துவிட்டோம்! அங்கே அப்போது இந்திர விழா நடந்துகொண்டிருக் கிறது. கடலாடுதற்காக ஆண்களும் பெண்களும் திர ளாகக் கரையில் நிறைந்திருக்கிறார்கள்.

கரையில் ஜனக்கூட்டம் அவ்வளவு இல்லாத ஓரி டத்தில் புன்னைமரமொன்று இருக்கிறது. அதன்கீழ்

புதுமணல் பரப்பப்பட்டிருக்கிறது. புன்னை நிழல் செய்த இடத்தை சித்திரத் திரையால் சுற்றிவளைத்து மேலே யும் விதானம் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதில் யானைத் தந்தத்தால் செய்யப்பட்ட கால்களையுடைய ஒரு கட்டி லில் மாதவியும் கோவலனும் அமர்ந்திருப்பதைப் பார்க் கிறோம். ஆஹா! எவ்வளவு நல்ல ஆரம்பம்! ஆனால்......

தோழி வசந்தமாலை, கலியாணப் பெண்போல் அலங்கரிக்கப்பட்ட யாழினை மாதவியிடம் தருகிறாள். மாதவி அதனைத் தொழுது வாங்கி இசை யெழுப்புதற் குரிய வகையில் அதைப் பண்படுத்தி, கோவலன் கையில் நீட்டுகிறாள்.

கோவலன் அதைக் கையில் வாங்குகிறான். அதே நிமிஷத்தில் அவன் நெஞ்சத்தில் ஏதோ ஒரு வஞ்சம் புகுந்தது. மனம் கறைபட்டிருக்கும்போது வாய் திறக் கலாமா? யாழை மிழற்றி ஆற்றுவாரி பாடத் தொடங்கி னான். நெஞ்சில் வஞ்சம் வைத்துள்ளான் என்பதை அவன் முகக்குறி காட்டுகிறதே. ஐயோ! மாதவி, நீயாகி லும் அவன் வாயை மூடக்கூடாதா? அவன் உண்மை யில் பாடுகிறானா? அல்லது இனி எப்போதோ தன் வாழ் வுக்கு நேரிடப்போகும் அவலமான முடிவை இப்போதே தேடுகிறானா? பாடத்தான் வேண்டுமென்கிறான். பாடித் தொலையட்டும்! கேட்டு வைப்போம்:

"திங்கள்மாலை வெண்குடையான் சென்னி செங்கோலது வோச்சிக்
கங்கை தன்னைப் புணர்ந்தாலும் புலவாய் வாழி காவேரி!"

"மாலைக் காலத்தில் தோன்றும் முழு நிலாவைப் போன்ற வெண் கொற்றக் குடையுடைய சோழன் செங் கோலைச் செலுத்திக் கங்கையைக் கூடினாலும் காவேரி, நீ கோபித்துக்கொள்ள மாட்டாய். அப்படிக் கோபித் துக்கொள்ளாததனால் நீ வாழ்வாயாக" என்பது இரண் டடிகளின் பொருள். இங்கே கங்கை காவிரி ஆறுகளும், பின்வரும் பாட்டில் கன்னி (குமரி) ஆறும் பெண்களாக உருவகப் படுத்தப்பட்டுள்ளன.

காவேரியின் நெஞ்சத்தில் பொதுவாகப் பெண்களைப்பற்றிக் கோவலன் என்ன தெரிந்துகொள்கிறான்! அவனே சொல்லட்டும்:

"கங்கை தன்னைப் புணர்ந்தாலும் புலவாதொழிதல் கயற்கண்ணாய்!
மங்கைமாதர் பெருங்கற்பென்று அறிந்தேன் வாழி, காவேரி!"

காவேரியின் கணவனான சோழன், வேறொரு பெண்ணாகிய கங்கையைக் கூடினாலும், காவேரி கோபித்துக் கொள்ளாதிருப்பதுதான் அவள் கற்புக்கு அழகாம். இதுபோலவே உலகத்திலுள்ள மற்றப் பெண்களும் பெரும் கற்பரசிகள் என்னும் புகழ்பெற வேண்டுமாயின், காவேரியைப் போலவே தங்கள் கணவன்மார்களுடன் நடந்துகொள்ள வேண்டுமாம்! எப்படியிருக்கிறது நியாயம்? மாதவியையும் குறிப்பாக எச்சரித்தவாறு ஆயிற்று.

அதுமட்டுமல்ல, மேலும் ஒரு படி! ஒருவனுக்குத் தான் மணந்த மனைவி யிருக்க, வேறு ஒரு காதலியல்ல, இரண்டு காதலிகளையும் வைத்துக் கொள்ளலாம்!

"மன்னுமாலை வெண்குடையான் வளையாச் செங்கோலது ஓச்சிக்
கன்னிதன்னைப் புணர்ந்தாலும் புலவாய் வாழி காவேரி!
கன்னிதன்னைப் புணர்ந்தாலும் புலவாதொழிதல் கயற்கண்ணாய்!
மன்னுமாதர் பெருங் கற்பென்று அறிந்தேன் வாழி காவேரி!

கோவலன் பெண்களைத் துச்சமாக நினைக்கும் அவமதிப்பு என்னும் விஷம்போல் ஏறுகிறது. ஒருவன் தன் மனைவியைத் தவிர வேறு இரு பெண்களைக் கூடலாம். இப்படிப்பட்ட தன் கொண்டவன் பெருமையைக் கண்டு அம்மனைவி பூரித்துப் போக வேண்டும். அப்பூரிப்பினால், தன் வருத்தத்தை யெல்லாம் மென்று விழுங்கிவிட்டு ' முகத்தில் மகிழ்ச்சியை வருவித்துக் கொண்டு அழகாய் நடந்து காட்டவேண்டும். அப்போதுதான் அவள் கற்புடையவள்; அவள் வாழ

வேண்டும். இன்றேல், அவள் கற்பில்லாதவள்; அவள் சாகவேண்டும்! இக்கருத்தல்லாமல் வேறு எக்கருத்தைக் கோவலன் பாடிய 3-வது ஆற்றுவாரிப் பாட்டில் புகுத்த முடியும்?

உழவரோதை மதகோதை உடைநீரோதை தண்பதங்கொள்
விழவரோதை சிறந்தார்ப்ப நடந்தாய் வாழி, காவேரி!
விழவரோதை சிறந்தார்ப்ப நடந்தவெல்லாம் வாய் காவா
மழவரோதை வளவன்றன் வளனே வாழி, காவேரி!

மாணிக்கவாசகரும் கம்பரும் காட்டிய உயர்ந்த லட்சியத்திலிருந்து எவ்வளவு பயங்கரமான ஆழங் காண முடியாத படுவீழ்ச்சி!

கோவலனின் தீயமொழிகள் புண்ணில் பாய்ந்த வேலென மாதவியின் இதயத்தைச் சுறுக்கெனத் தைத்தன. கோவலனிடமிருந்து இத்தகைய கருத்தை அவள் விளையாட்டாகக்கூட இது காறும் கேட்டதில்லை. அவள் மனம் வெதும்பியது. உள்ளம் குமுறியது. அவள் இதுகாறும் கோவலனைத் தனக்கே யுரியவன் என்று நினைத்திருந்தாள். அவள், அவனை அவன் பணத்துக்காகக் காதலித்தவள் அல்ல; அவனுக்காகவே காதலித்தாள். அவனைப்பற்றி இதுவரையில் எவ்வளவோ பெருமை கொண்டிருந்தாள். தன் உடல், பொருள், ஆவியெல்லாம் அவனுக்கு உவந்தளித்தாள். அவனுக்காகத் தன் குல(அ)தருமத்தையும் கைவிட்டாள்.

கோவலன், பெண்களின் கற்பைப்பற்றிய தன் கருத்தை விளையாட்டாக வெளியிட்டிருக்கலாம்; அல்லது உண்மையாக வெளியிட்டிருக்கலாம். எப்படியாயினும், அவன் தவற்றை அவனுக்கு நாகரிகமாக உணர்த்த வேண்டுமென்று மாதவி கருதினாள். நாகரிகமான முறைகளைக் கையாளுவதில் அவள் மிக்க சதுரப்பாடுடையவள். இவ்விஷயத்தில்தான், கண்ணகி

யைவிட அதிகமாக அவள் நம் உள்ளங்களைக் கவர்கிறாள். அவள் விரும்பியிருந்தால், கோவலன் சொன்னது தவறென்று உடனே சொல்லிவிட்டிருக்கலாம். ஆனால், நுண்ணிய கலைப் புலமை வாய்ந்த அவள் உள்ள அமைப்புக்கு அச்செய்கை மாறானது.

கோவலனிடமிருந்து யாழை வாங்கினாள்; பண் படுத்தினாள். குரலிசையும் யாழிசையும் ஒன்றாய் இழைய்ப்பாடி, விண்ணவரும் மண்ணவரும் வியப்பெய்த ஆற்றுவரி பாடத் தொடங்கினாள்:

மருங்கு வண்டு சிறந்தார்ப்ப மணிப்பூவாடை யதுபோர்த்துக்
கருங்கயற்கண் விழித்தொல்கி நடந்தாய் வாழி, காவேரி!"

"காவேரி! இரு பக்கத்திலும் வண்டுகள் மிக்கொலிக்க, அழகிய பூவாடையைப் போர்த்து, கரிய கயற்கண் விழித்து அசைத்து நீ நடக்கும் அழகுதான் என்னே! நீ வாழ்வாயாக!" என்பது மேலிரண்டடிகளின் பொருள். காவேரியின் நடையலங்காரத்தால் மாதவி என்ன தெரிந்து கொள்கிறாளாம்? அவள் கணவனாகிய சோழனுடைய செம்மைநெறி திறம்பாத சீலத்தைத் தெரிந்து கொண்டாளாம். மாதவியே பாட்டை முடிக்கட்டும்.

"கருங்கயற்கண் விழித்தொல்கி நடந்தவெல்லாம் நின் கணவன்
திருந்து செங்கோல் வளையாமை அறிந்தேன், வாழி காவேரி!"

"காவேரித் தாயே, நீ பாக்யவதி. உன் கணவன் அறநெறி கோடாத ஒழுக்கமுள்ளவன். உன்னைத் தவிர வேறொருத்தியைத் தன் மனத்திலும் தீண்டான். நீ தலைநிமிர்ந்து அசைந்தாடி நடப்பதற்கென்ன? அம்மா, நான் பாவி! என் கணவனுக்குக் கசந்துவிட்டேன். என்னைக் கைவிட்டு அவன் வேறு மாதர்கள்மேல் நாட்டம் செலுத்தி யிருக்கிறான். எனக்கு உன் நடையழகு வருமா, தாயே!" என்று மாதவி அலமறுதலை நீங்கள் மேற்படி பாட்டில் கேட்கவில்லையா?

தேனூறும் தன் பவளவாய் திறந்து மாதவி மறு படியும் பாடுவதைக் கேளுங்கள். ஊடே ஓர் அவலக் குரலும் கேட்கிறதா?

> "பூவர் சோலை மயிலாலப் புரிந்து குயில்கள் இசைபாடக்
> காமர் மாலை அருகசைய நடந்தாய் வாழி காவேரி!
> காமர் மாலை அருகசைய நடந்தவெல்லாம் நின்கணவன்
> காமவேலின் திறங்கொண்டே அறிந்தேன் வாழி காவேரி!"

இப்பாட்டில் மாதவி என்ன சொல்கிறாள்? "காவேரிப் பெண்ணே, நீ புண்ணியவதி; உனக்குக் கொண்டவன் பலமுண்டு; உன் கணவன் வீரன்; அவன் கையிலே பளபளப்பான வேலேந்தி யிருக்கிறான். அதை அவன் பாய்ச்ச வேண்டியதில்லை. பகைவர்கள் அதைக் கண் டாலே நடுங்குவார்கள். உனக்கு ஒரு தீங்கும் வராத படி அவன் காப்பான். நீ ஒய்யாரமாய் நடப்பதற்கு வேறு காரணமும் வேண்டுமோ? என் கதியைப் பார்த் தாயா? எனக்கு கொண்டவன் பலமில்லை. அப்பலத்தை வேறு பெண்கள் கவர்ந்துகொண்டார்கள். எனக்கு ஒரு நடுக்கம் கண்டால், அந்நடுக்கத்தை அவன் தீர்ப் பானோ என்பது சந்தேகந்தான். என்னிலைகண்டு இகழ் பவர்கள்முன் நான் எ ப் ப டி ய ம் ம ா•ீ கம்பீரமாய் நடப்பேன்?'

சிறிதுநேரத்துக்கெல்லாம் மாதவி ஒரே உணர்ச்சி வசமாய் விட்டாள்; தன்னை மறந்தாள்; எதிரேயுள்ள கோவலனையும் மறந்தாள். கோவலன் கூற்றுக்குப் பதில் சொல்லத்தான் கற்பனையில் சிருஷ்டித்த சோழ னும் அவனைக் கணவனாகப் பெறக் கொடுத்து வைத்த காவேரியும் அவள் மனக்கண்முன் நின்றார்கள். "கற் கொண்டான் பேணி" என்னும் திருக்குறள் சொற்றொ டர் அவள் நினைவுக்கு வந்துவிட்டது. சோழன், உயிர் களைக் காக்கும் சக்கரவர்த்தி யென்கிறாள்; அவன் நடுவு நிலைமை யுடையவன் என்கிறாள். இப்படிப்பட்ட நல்ல

களவினைக் காவேரி ஒரு தாயைப்போல் ஊழூழி தோறும் காக்கவேண்டுமென்கிறாள். உடனே அவளுக்குத் தன்னிலை நினைவுக்கு வருகிறது. தன்னையும் தன்னுடையனவற்றையும் அவள் கோவலனுக்கு அர்ப்பணம் செய்துவிட்டாள். அப்படியிருந்தும், அவன் நடுவு நிலைமை கோடினான். பிறமாதர்மேல் மனம் வைத்தான். அவள் மனம் அனலிடைப்பட்ட புழுப்போல் துடித்தது. இத்தகைய உணர்ச்சிகளெல்லாம் கீழ்க்கண்ட 3-வது ஆற்றுவரிப்பாட்டாக வெளிப்படுகின்றன:

"வாழி யவன்றன் வளநாடு மகவாய் வளர்க்கும் தாயாகி
ஊழி யுய்க்கும் பேருதவி ஒழியாய் வாழி, காவேரி!
ஊழியுய்க்கும் பேருதவி ஒழியாதொழுகல் உயிரோம்பும்
ஆழி யாள்வான் பகல்வெய்யோன் அருளே வாழி, காவேரி!"

இதைவிட நாகரிகமாக வேறு எப்படிக் கோவலனுக்குப் பதில் கூறமுடியும்?

இறுதியில் கோவலனது முடிவு, பெண்களை அற்பமாக நினைக்கும் - குழந்தை விளையாட்டுப் பொம்மைகளென்று கருதும் - ஆடவர்களுக்கு ஒரு பயங்கரமான எச்சரிக்கையாகும்.

முடிவுரை

சகோதரர்களுக்கு ஒரு சொல். இந்திரசித்தன் விடுத்த பிரமாஸ்திரத்தால் இராமலட்சுமணர்களும் வானர வீரர்களும் உயிரொடுங்கி இறந்தவர்கள்போல் போர்க்களத்தில் கிடக்கிறார்கள். இராமர் இறந்தது போல் கிடப்பதைக் கண்ட சீதை அவர் இறந்தாரென்றே கருதித் தன் உயிரை விட எத்தனிக்கிறாள். இவையெல்லாம் அரக்கர் மாயமென்று சொல்லித் திரிசடை தடுக்கிறாள். சீதை ஒருவாறு தேறினாள். அப்போது வருகிறது அடியிற்கண்ட பாட்டு,

"நாணெலாம் துறந்தேன்; இல்லின் நன்மையி னல்லார்க் கேய்ந்த
பூணெலாம் துறந்தேன்; என்றன் பொருசிலை மேகம் தன்னைக்
காணலா மென்னுமாசை தடுக்க என்னுவி காத்தேன்;
ஏணிலா வுடலம் நீக்க லெளிதெனக்" கெனவும் சொன்னாள்."

சீதை ஒரு மங்கைக்குரிய நலன்களையெல்லாம் இழந்து விட்டாளாம். உடலை மாய்த்துக் கொள்வதும் அவளுக்குச் சுலபமாம். பின் ஏன் உயிரோடிருக்கிறாள்? "போர் புரிகின்ற வில்லைப் படைத்த மேகம் போன்ற எனது இராமரை மீண்டும் அடைதல் கூடும் என்னும் ஆசை தான் தடுக்கிறது" என்றாள். கொண்டவன் பலத்தை அவள் அவ்வளவு நம்பியிருக்கிறாள். அவனது அழகான பெரிய உருவம் அவள் கண் முன் தோன்றுகிறது. "என்றன் பொருசிலை மேகம்" என்று உரிமையுடன் வாய்நிறைய தன் தலைவனைக் குறிப்பிடும் அழகைப் பாருங்கள். ஒவ்வொரு ஆண் மகனும் தன் மனைவியால் இப்படி நினைக்கப்படுவதையே தன் இல்லற வாழ்க்கையின் லட்சியமாகக் கொள்ளவேண்டும்.

சகோதரிகளுக்கு ஒரு சொல். அனுமன் தான் இலங்கையில் சீதையைக் கண்ட செய்தியை இராமரிடம் விரிவாகச் சொல்கிறான். அழகான செய்யுள்:

"மாண்பிறந் தமைந்த கற்பின் வாணுதல் நின்பால் வைத்த
சேண்பிறந் தமைந்த காதல் கண்களில் தெவிட்டித் தீராக்
காண்பிறந் தமையால் நீயே கண்ணகன் ஞாலந் தன்னுள்
ஆண்பிறந் தமைந்த செல்வம் உண்டனை ஆதியன்றே."

அனுமன் சொல்கிறான்: "தலைவ, சீதை நின்பால் வைத்த நிறைந்த காதலைக் கண்களினால் தெவிட்டி விடாமல் பார்ப்பதற்கு நீ கொடுத்து வைத்ததனால், நீ ஒருவனே இவ்வகன்ற உலகத்தில் ஆண் மகனாய்ப் பிறந்ததன் பாக்கியத்தை அடைந்தவனாகின்றாய்." சீதையின் கற்பொழுக்கம் காரணமாக இராமர் 'புருஷோத்தமன்'

என்னும் பட்டத்தை அனுமனிடமிருந்து பெற்றுவிட்டார். இவ்விதமே, ஒவ்வொரு பெண்மணியும், தனது தனியாக் காதலாலும் உயர்ந்த சீலத்தினாலும் தன் கணவனுக்குப் 'புருஷோத்தமன்' என்னும் பட்டத்தை வாங்கித் தரவேண்டும். இதுதான் அவள் இல்லற வாழ்வின் குறிக்கோளா யிருத்தற்குரியது.

மேற் காட்டியவாறு இருபாலாரும் செந்நெறி வழாது சீலத்தைக் கடைப்பிடிப்பார்களானால், மணி விழாத் தலைவராகிய திரு. வி. கலியாணசுந்தரனார் தமது புனிதமான உள்ளத்தில் கொண்டுள்ள ஒரே யொரு பேராசையாகிய பெண்ணின் பெருமை பொலிவுற்றுத் திகழுமென்பதற்குத் தடையென்ன?
